

РАЗМИШЛЕНИЯ
ЗА
ГРЕХА, ИЗКУШЕНИЕТО И БДИТЕЛНОСТТА

подбрани от Димитър Працинков

2020

Болката от жътвата на онова, което сме посели, надвишава многократно удоволствието, изпитано при сеитбата. Удоволствието, което изпитваме в момента, когато прием чашата на забранения грях е несравнимо по-слабо от болката, която ще изпитаме, когато дойде време да си платим за него. Не се лъжете, човек неизбежно плаща за греховете си.

Когато човек притежава темперамент, привлекателност и харизматичност, които го правят духовен лидер, той много лесно може да стане жертва на четири порока: сребролюбие, мързел, секс и егоизъм. Замислете се за лидерите, които са се провалили. Почти без изключение, причината за провала е един или няколко от тези пороци.

Според католическата църква има 7 греха: гордост, завист, гняв, леност, алчност, лакомия и похот.

Грехът ще ви отведе до по-далече, отколкото искате да идете и ще ви държи там по-дълго, отколкото искате да останете и това ще ви струва по-скъпо, отколкото сте готов да платите. (неизв. автор)

Едно от определенията за грях е следното: „**Грехът е пилеене.** Ние пилеем талантите си, пилеем телата си, пилеем ресурсите си. Бог ни е дал всички тези неща, за да ги използваме за Негова прослава и за Неговото царство и когато ние изберем да ги използваме егоистично, да изпълняваме собствените си желания, ние ги пропиляваме. Така ние извършваме грях против Бога.“

В Як.4:17 се казва: „*Ако някой знае доброто, което трябва да направи и не го направи, той извършва грях.*“ (мой превод) Част от осъзнаването на нашата греховност е не само да признаем това, което сме направили, а и онова, което е трябвало да направим, но не сме го направили. Библията не прави разлика между видовете грях. На някои хора им е трудно да приемат това. В Библията няма списък, в който да се казва, че убийството наистина е голям грях, а да кажеш лъжа е само малък грях. В очите на Бога всички тези неща са грях и нито един грях не е повече или по-малко греховен от другите. Библията не се фокусира върху начина, по който сме извършили греха, а върху това, че сме извършили грях и върху истината, че оставени сами на себе си ние не можем да избягаме от греховната си природа. Ние име нужда от Божиата помощ.

Всеки, който твърди, че разбира даден грях, всъщност ясно показва, че няма никакъв опит с този грях. (Киркегор)

Най-лошата последица от греха е още по-голям грях. (неизв. автор) (*Коментар: Ако не се разкаем пред Бога за греха си и не коригираме поведението си, това неминуемо ни въвежда в спиралата на греха, която ни повлича надолу. Д.Пр.)*

На един човек, който може да устои на изкушенията на богатството се падат сто човека, които могат да устоят на трудностите на мизерията. Много по-лесно е да се устои на трудностите на мизерията, отколкото да се устои на изкушенията на богатството.

Най-важните ни изпитания не са, когато сме претоварени с работа; те идват при нас, когато се отдаваме на удоволствия, когато имаме свободно време и мързеливо сучаем. Поради това за нас е много по-безопасно да работим упорито, а не да се отдаваме на безделие.

Ако нещо е неприемливо за Бога, то е грях и ние не трябва да бъдем неутрални към него.

И сега, както и по времето, когато Исус живя на земята, в центъра на миогледа на хората е личното “аз.” “Какво ще получа аз за това? Кой ще удовлетвори моите нужди? Ще правя само това, което аз искам.” Дори християнинът е мотивиран от егоистичните си амбиции и от гордостта си. Апостол Петър е крещящ пример на борбата между живота, съсредоточен в Христос и живота, съсредоточен в “аза.” Само мигове след като признал, че Исус е Синът на живия Бог (Мат.16:13-16), апостол Петър се възпротивил на Божия план за спасението на хората и се оказал съюзник на Сатаната, заради което Христос го нарекъл Сатана (Мат.16:22 –23).

Апостол Йоан предупреждава всички вярващи да се пазят от 3 смъртоносни изкушения: (1)

Искушенията на плътта – “*Видя жената, че дървото беше добро за ядене*”; (2) **Искушението на очите** – “*И то беше приятно наглед*”; (3) **Гордостта на живота** – “*И дървото ще те направи мъдра.*” (1 Йоан 2:15-17; Бит. 3:1-4). По-късно Исус е бил изкушаван по подобен начин от дявола в пустинята (Мат.4:3-10). (1) **Заповядай на тези камъни да се превърнат в хляб** (**искушението на плътта**). (2) **Той му показва всичките царства на земята** (**искушението на очите**). (3) **Хвърли се долу** (от покрива на храма) ... *и той ще заповяда на ангелите си да се погрижат за теб* (**гордостта от живота**).

Искушението е в основата на човешките нужди. За да удовлетворяваме нуждите си ние или ще гледаме към света, към плътта и към дявола, или ще гледаме към Христос, който обещава да задоволи нуждите ни (Фил.4:19). Същината на изкушението се състои в поканата да живеем независимо от Бога. Силата на изкушението зависи от здравината на навиците и от убежденията, който човек си е създал, докато се е учел да живее независимо от Бога.

Това което най-много съблазнява човека, е красотата.

В нас съществува дремещата склонност към едно желание, което е внезапно, свирепо и завладява плътта ни с неустойима мощ. Внезапно в нас се запалва един скрит тлеещ огън. Плътта се запалва и бива обхваната от пламъци. Няма никакво значение, дали става въпрос за сексуално желание, за амбиции, за суета, за желание за отмъщение, за любов към слава или власт, за жажда към богатство или накрая, за това странно влечение към красотата на света и на природата. Радостта от Бога се разпалва в нас и ние я търсим във всичко, създадено от Него. В такъв момент представата ни за Бога става твърде неясна, Той губи своята реалност и в нас е реално единствено желанието към творението, единствената реалност е дявола. На този етап Сатаната не ни изпълва с ненавист към Бога, ние просто забравяме за Него. Така греховното желание обхваща разума и волята на човека в най-голяма тъмнина. Отнема ни силата да виждаме ясно нещата и да вземаме решение. В този момент всичко в мен се противопоставя на Божието Слово. (Дитрих Бонхьофер - за изкушението)

Морето е съставено от капки, скалите са направени от песъчинки, а морето, което ни отделя от Бога, е съставено от капките на малките ни грехове. Скалите, в които катастрофира кораба ни, може би са съставени от коралите на малките ни грехове. Ако искаме да бъдем с Христос, трябва да се отървем от “*малките лисици, които погубват лозята, защото лозята ни цъфтят*” (П.П. 2:15). Исус ни приканва да вървим с него и да се освобождаваме от греховете си.

Винаги има последствия от греха.

Никой не е толкова млад, нито някога ще бъде толкова стар, че да не може да греша.

Грехът се отплаща по ужасен начин.

Удивително послушен става човек, след като изстрада ужасните последици от греха.

В стръвта и в изкушението няма грях. Грехът е в кълването на стръвта и в поддаването на изкушението.

Няма нищо по-смъртоносно от опасността да не се чувстваш изкушаван. Разтревожената душа не спи. Тъкмо когато се почувстваш спокоен, уверен и сигурен, тогава има опасност да задремеш. (*Коментар: Казват, че като изтънчени кулинари, французите давали на кокошката да изпие малко алкохол, преди да я заколят. Така тя не стягала инстинктивно мускулите си от страх в момента на клането и сготвеното месо било много по-вкусно. По подобен начин и сатаната ни замайва, за да не усещаме приближаващата смъртна опасност. Д.Пр.)*)

Не е грях човек да е незнаещ, но е грях да си остава такъв.

Повече ми харесва, когато дяволът ръмжи, отколкото когато спи.

Може да се изненадате, когато разберете, че всеки път, когато в Новия Завет се говори за сексуално изкушение, винаги се споменава една неизменна заповед – **БЯГАЙТЕ!** На нас ни се нарежда да излезем от там, където се намираме и да бягаме, за да спасим живота си. Не можеш да се поддадеш на изкушението, ако бягаш от него. (*Коментар: Спомнете си, че и Йосиф е избягал, когато е бил изкушаван от жената на Потифар – Бит.*)

39:12.Д.Пр.)

Най-безопасния път към ада е равният път – с леки наклони, с мека настилка, без внезапни промени на посоката на движението, без километражни камъни, без пътни знаци. Продължителните, скучни и монотонни години на успеха от зрелостта или трудностите и лошия късмет на зрялата възраст са прекрасно време за ловния сезон на дявола.

По-добре е да внимавате, когато сте се изкачили на върха и започне да духа. Това е времето, когато ще бъдете пронизан.

Поради глупостта си Ева се опитала да сравнява хитростта си с хитростта на дявола. **Никое дете на Бога не трябва да прави това.** Трябва да се противопоставяме на дявола, **но никога не трябва да спорим с него с измамната увереност, че ще го победим с аргументите си.**

От другата страна на границата. Повечето хора не могат лесно да бъдат изкушени да извършат такива очевидни грехове като въоръжен грабеж, убийство или изнасилване. Стратегията на Сатаната е да ни подмами и да избути нещо добро от другата страна на позволената от Бога граница, докато то се превърне в грях. Подобно на жаба, която е поставена в тенджерата на печката и водата в нея се загрява, Сатаната ни залъгва, за да не забележим, че доближаваме границата на Божията воля и да спрем, преди нещо добро да се превърне в грях, така както лекарството се превръща в отрова, когато се превиши дозата. Вгледайте се в следните твърдения, които разкриват как можем да пренесем добрите неща оттатък границата на Божията воля и те да се превърнат в грехове:

- физическата почивка се превръща в мързел.
- способността да се печелят пари се превръща в алчност и лакомия.
- радостите от живота се превръщат в необузdana разюзданост.
- физическото удоволствие се превръща в чувственост.
- интересът към собствеността на другите се превръща в завист.
- радостта от храненето се превръща в лакомия.
- грижата за себе си се превръща в егоизъм.
- самоуважението се превръща в самонадеяност.
- обменът на мнения се превръща в клюкарстване.
- предпазливостта се превръща в неверие.
- гневът се превръща в ярост и в лош характер.
- стремежът да съдим се превръща в критицизъм.
- силната привързаност към хора от същия пол се превръща в хомосексуализъм.
- сексуалната свобода се превръща в неморалност.
- съзнателността се превръща в перфекционизъм.
- любезността се превръща в празнословие.
- самозащитата се превръща в нечестност.
- загрижеността се превръща в страх.

Боже, търся твоя баланс в живота си, за да върша само това, което е полезно, без да бъда владян от което и да е, даже и от нещата, които на пръв поглед са добри. (Нил Андерсън)

Първата стъпка към свободата в Христос е да отхвърляме всички дейности, свързани с вдъхновявани от сатаната окултни практики и фалшиви религии. Трябва да бъде изоставена всяка дейност или група, която отхвърля Исус Христос, която се подчинява на друг източник, различен от абсолютната власт на писаното Божие Слово или изисква да се извършват някакви тайни обреди. **Християнинът не трябва да участва в група, която държи в тайна нещо, свързано с дейността ѝ.** Бог върши всичко открито, защото в Него няма тъмнина и ние трябва да вървим само в светлината.

Християнинът не предотвратява изкушението, тъй като Исус също е бил изкушаван. Когато Сатаната ни изкушава, искрите му падат върху прахан. При изкушенията на Исус тези искри все едно, че са падали във вода, но въпреки това дявола продължавал злата си работа. Ако той не се отказал да изкушава даже Исус, въпреки че не е постигнал успех, колко повече ще продължава да изкушава нас, когато знае запалителния материал, от който са направени сърцата ни. **Братко, въпреки че си бил осветен от Светия Дух, трябва да очакваш, че голямото куче на ада ще продължава да те лае. Даже уединението не ни предпазва от изкушението.** Исус е бил отведен в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. **Дяволът ще те намери.**

където и да се скриеш. Не си мисли, че той заплашва само хората, които се стремят към светските удоволствия, че само тези хора имат ужасни мисли и богохулствани изкушения, защото даже лишените от вълнения хора изпитват същото. И в най-святото положение можем да изстрадаме тъмнината на изкушението. **За Христос храната и пиенето е било да върши волята на Онзи, който го е изпратил. Но въпреки това е бил изкушаван!** Подобно на старите рицари по време на война, ние сме длъжни да спим с шлем и с броня, защото най-големият измамник ще издебне първото ни отпускане, за да ни плени. Бог ни призовава винаги да сме нащрек и ни дава спасителен изход от челюстите на лъва. (Спържън) *(Коментар: Превел съм няколко негови книги и проповеди. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)*

Може би най-нагледното описание на борбата със злото, която се води в живота на вярващият се намира в Рим.7:15-25. Действащите лица в тази борба са две: грехът и аз. Следователно не греша аз, а грехът, който е в мен. **Рим.6:12 ни казва, че сме отговорни да не позволяваме на грехът да царува в живота ни. Трябва да подчиняваме телата си само като инструмент на Божията праведност.** (Джон Стот) *(Коментар: Превел съм няколко негови книги. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)*

Когато бъдеш изкушен да извършиш грях, си кажи: **“Аз не мога да направя това голямо зло, защото принадлежа на Христос.”** Вечните принципи на Исус забраняват на учениците му да грешат. Когато можеш да спечелиш пари чрез грях, чрез кражба, чрез укриване на данъци, чрез лъжа и т.н., кажи, че си християнин и не се докосвай до тях. Изложен ли си на трудности и опасности? **Дръж се здраво в деня на злото и помни, че си купен от Христос.** Мислиш ли си, че си поставен някъде, където хората си живеят безгрижно, без да работят? **Ставай и се захващай за работа с всички сили.** Когато те изкушава удоволствието, за да те отклони от правия път, тогава му кажи: “Твоята омайваща музика не може да ме заблуди, аз принадлежа на Христос.” Никога не оклеветявай факта, че принадлежиш на Исус, така че всички, които те видят да разберат, че си дете на Спасителя и да открият в тебе неговите черти на любов и святост. В миналото ти си казал: “Аз съм Римлянин” и това е бил символ на твоето достойнство, но сега с поведението си трябва да казваш на другите: **“Аз съм християнин.”** (Нил Андерсън)

Много християни имат трудности, когато трябва да направят разлика между изкушението и греха. Тъй като ежедневно са бомбардирани от изкусителни мисли, те стигат до заключението, че сигурно са много грешни, след като им идват такива мисли в главата. Но даже Исус **“като нас беше изкушаван по всякакъв начин, но никога не сгреша”** (Евр.4:15). **Дотогава, докато сме на този свят, ние ще бъдем обект на изкушенията, така както е бил изкушаван и Исус.** Но Той не е сгрешил и ние също не трябва да грешим (1Кор.10:13). Основата на изкушението е в основателността на човешките нужди. Ние или трябва да гледаме към света, към плътта и към дявола и да очакваме те да удовлетворят нуждите ни, или да гледаме към Христос, който е обещал да удовлетворява нуждите ни (Фил.4:19). **Същността на изкушението се състои в поканата като хора, ние да живеем независимо от Бога.** Силата на изкушението зависи от здравината на убеждението, което сме си изградили в периода, преди да се родим отново. Ако като дете сте израсли в християнско семейство, където са подлагали на морална цензура това, което сте чели или гледали по телевизията, за вас силата на сексуалното изкушение няма да е толкова голяма в сравнение с някой друг, който е израсъл в семейство, където порнографията не е била забранена. Защо? Защото родителите ви са задоволявали основателната ви нужда да бъдете обичан и приеман и са ви предпазвали от опасността да бъдете излаган на опасността да задоволявате нуждите си по непозволен начин. Онзи човек, който е израсъл в неморална среда, ще има големи проблеми със сексуалното изкушение, просто защото убеждението му за нормалността на това поведение е било дълбоко вкоренено по времето, когато още не е вярвал в Христос. Исус е бил изкушаван да задоволи собствените си физически нужди, като използва неограничената си власт и действа независимо от Отца, превръщайки камъните в хляб. Но вместо да направи това, Исус казал: **“Никой не може да живее само с хляб. Животът на човека зависи от всичко, което Бог казва”** (Мат.4:4). Ние също сме длъжни да отговаряме на изкушението по същия начин и да разчитаме единствено на Бога, че Той ще задоволи нуждите ни. (Нил Андерсън)

“И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия” (Лука 11:4). Ние трябва да се стремим да правим или да не правим това, на което сме научени, докато сме се молили на Бога. Без съмнение трябва да избягваме изкушението и да се стремим да живеем в безопасно подчинение на Бога, за да не даваме повод на дявола да ни изкушава. **Не трябва** да влизаме в гъсталака, за да търсим лъва, защото можем да платим скъпо за подобна заблуда. Лъвът може да пресече пътя ни или да скочи върху нас от храстите, поради това не е наша работа да го търсим, за да го убием. На онзи, който веднъж е издържал на изкушението на дявола, ще се наложи отново да се бори срещу него, без да има гаранция, че ще излезе победител в следващата

среща. Нека християнина да се моли да му бъде спестена тази среща. Нашият Спасител, който от собствен опит знае какво представлява подобно преживяване, съвсем искрено нарежда на последователите си да се молят да не бъдат въвеждани в изкушение. Но каквото и да правим, ние неизбежно, по някакъв начин, ще бъдем изкушени, поради което в Господната молитва се казва: "*Избави ме от лукавия.*" Бог има Син, който е без грях, но това не е син, който не е бил изкушаван. В природата на човека е да се безпокои. Така както искрите излитат към небето, така и християнинът е роден да бъде изкушаван и това е неизбежно. Постоянно трябва да очакваме нападение от страна на Сатаната, защото той без предупреждение като крадец се промъква към нас. Вярващите, които са се срещали със Сатаната знаят, че има периоди, когато е много вероятно той да ни атакува, така както в някои годишни времена е естествено да се очакват бурни ветрове. Поради това християнинът е двойно по-предпазлив поради страха от опасността и по този начин опасността бива предотвратявана. По-добре е да вземаме предпазни мерки, отколкото да се лекуваме. По-добре е човек да бъде толкова добре въоръжен, че дяволът да не го напада, а не да се излага на страданията на борбата, даже и ако излезе победител от нея. Молете се да не бъдете изкушавани, а ако бъдете изкушен – тогава да бъдете освободен от робството на Сатаната. (Спържън)

“Ако казваме, че сме безгрешни, сами заблуждаваме себе си и истината не е с нас” (1Йоан 1:8). Ние се самоизмамваме, когато казваме, че не грешим. Библията не казва, че сме грях, тя казва, че е възможно да грешим, както и че е възможно грехът да обитава в смъртните ни тела (Рим. 6:12). Ние не сме безгрешни светии. Ние сме свети хора, които извършват грехове. Важното е да запазваме честна представа за собствените си провали и ежедневно да нарамваме кръста си. Когато започнем да разбираме противоречието между това, кои сме и как се държим, ние трябва да го признаваме пред Бога и да отстраняваме всяка противоречивост от живота си. Онзи, който се samozаблуждава, като пренебрегва тези греховни противоречия и им позволява да нарастват в него, такъв човек е тръгнал към голям провал. Тези от нас, които живеят в земетръсен район, постоянно очакват голямото земетресение. Когато преживеем някое по-слабо земетресение, примерно до 4-та степен по скалата на Рихтер, ние можем малко да се изплашим, но освен това гледаме на тях като на добър сигнал. Тези слаби земетресения са доказателство, че земните пластове се наместват. Дотогава, докато пластове се наместват по този начин, няма вероятност да се случи голямо земетресение. Само когато за известен период от време липсват слаби земетресения, тогава се повишава опасността от разрушително земетресение. По същия начин, живеейки в светлината и държейки сметка да отговорностите си към Бога, когато признаваме ежедневните си грехове и се справяме с тях ежедневно, това ни предпазва да не се появят големите духовни кризи в живота ни. Ако продължаваме да казваме: “Аз нямам никакъв грях” или ако пропускаме да признаем грешките си и да уредим влошените си отношения с хората, така както Бог иска да правим, ние създаваме условия за появата на “голямото земетресение.” В края на краищата ще загубим здравето си, семейството си, работата си и приятелите си. Непризнатия грях е подобен на раково заболяване, който ще расте, докато ни погълне. Боже, знам, че Твоето ръководство е в моя изгода. Отказвам за позволя на ината и на гордостта да ме направят нечувствителен към Твоя призив и към Твоите предупреждения в ежедневния ми живот. (Нил Андерсън)

Какво означава да сме умрели за греха? Например, когато Исус ни казва да станем подобни на малките деца, той няма предвид, че трябва да копираме всяка отличителна черта на децата, вкл. тяхната незрялост, непостоянството или егоизма им. Той е имал предвид само смирената им зависимост. По същия начин да казваме, че сме “мъртви” за греха не означава, че трябва да копираме всички черти на умрелите хора, включително нечувствителността им към дразненията. Ние трябва да се запитаме: за коя характерна черта на умрелите се отнася тази аналогия? Ако отговорим на този въпрос от гледна точка на Библията, а не по аналогия, т.е. от гледна точка на библейското учение за мъртвите, а не от гледна точка на особеностите на умрелите хора, ние незабавно ще получим помощ. За описание на смъртта в Библията се използват повечето правни, отколкото физически термини. Това не е толкова състояние, при което човек лежи неподвижно, а просто е ужасно наказание за греха. Там, където в Библията се говори за греха и за смъртта, като се започне от Бит 2:17 и се свърши с Откр.20:14, съществената връзка между тях е, че смъртта представлява наказание заради греха.. Това е ясно казано в Римляни, където четем, че тези, които грешат, “*заслужават смърт*” (Рим. 1:32), че смъртта е дошла в света чрез греха (Рим. 5:12) и че “*заплатата за греха е смърт*” (Рим.6:23). Например, за Исус се казва: “*Христос умря за греха веднъж и завинаги*” (Рим.6:10). Естественото и очевидно значение на това е, че Христос е понесъл наказанието за греха и по-точно наказанието, наречено смърт. Той е направил това, което е твърдял, той е платил наказанието за греха, той е приел наградите за стореното от него и е направил това “веднъж завинаги.” Поради това грехът повече не се наказва със смърт и Бог няма претенции към Исус. По тази причина Бог го е възкресил от смъртта, с цел да демонстрира задоволството си от това, че Христос е понесъл наказанието за греха и сега живее вечно до

Бога. Това, което е валидно за Христос, е валидно със същата сила и за християните, които са съединени с Христос. Ние също сме *“мъртви за греха,”* в смисъла, че чрез връзката си с Христос можем да бъдем считани, че сме понесли наказанието за греха. Някои могат да възразят, че със сигурност ние не можем да казваме, че сме били наказани заради греховете си, даже в Христос, тъй като не можем да умрем за собствените си грехове. Само Исус беше в състояние да направи това. С това не се ли има предвид, че можем да се спасим благодарение на делата си? Но нещата не стоят така. Разбира се, че жертвоготовното понасяне на наказанието заради греха от Исус е било уникално и ние с нищо не можем да допринесем към неговата жертва. Но ние можем да споделим изгодите от тази жертва, когато сме съединени с Христос. Поради това Новия Завет ни казва, че Христос не само е умрял вместо нас, като наш представител, за да не е нужно ние никога да умираме заради собствените си грехове, но и че Исус е умрял заради нас, за да може да се каже, че ние сме умрели в него и чрез Него. Павел пише навсякъде за това, например в 2 Кор.5:14: *“Защото сме заключили, че ако един човек е умрял за всички хора, тогава всички са умрели.”* Това означава, че бидейки съединени с него, неговата смърт се превърнала в тяхна смърт. (Джон Стот)

“В Давидовите дни стана глад три години наред; и когато Давид се допита до Господа за причината” (2Царе 21:1). Имало е глад и Давид преценил, че този глад се дължи на липса на благословия от Бога. Бог му отговорил: *“Поради Саула е и поради кръвожадният му дом, гдето изби гаваонците”* (2Царе 21:1). Много години по-рано, когато Исус Навин влязъл в Обещаната Земя, израилтяните били измамани от гаваонците и повярвали, че те идват отдалече, но те всъщност били врагове на Израел. Гаваонците излъгали израилтяните да подпишат мирен договор с тях. Това била една от първите големи грешки на Израел след влизането му в Обещаната Земя. В резултат от този мирен договор, гаваонците били третираны като роби на Израел. Намерението на Бог никога не е било такова. Той искал Израел да унищожи всичките си врагове, но израилтяните направили грешна преценка, която ги принуждавала да уважават договора си с гаваонците. Саул решил да не се съобразява с договора с гаваонците и търсел начин да ги унищожи. Давид усещал, че има нещо, което е препречвало пътя на Божието благоволение към Израел. Като народ те нарушили един договор, сключен пред Бога и сега жънели последствията. Има две неща, които можем да научим от тази история. Първо, когато сключим някакъв договор, Бог очаква да го изпълняваме. Бог е съзателят на договора. Той е сключил договор с Аврам, Исак и Яков. Той е сключил договор със всеки от нас в Исус Христос. Има много стихове в Библията, в които се обяснява колко важно е да спазваме обещанията си. Второ, Бог е много дълготърпелив. Той дал на Израел много години на милост, преди да накаже хората за техния грях. Обаче винаги идва денят, в който Бог ще наложи своя стандарт за праведност. Дали като получател на Божията благословия в живота си сте попадали в ситуация, в която сте нарушили някое свое обещание? Нещастията могат да се стоварват върху нас по много причини и една от тях е грехът. В случая с Израел е трябвало Давид да поправи нещата с гаваонците. Когато направил това, израилтяните отново започнали да преуспяват. Когато усетите, че в живота ви липсва Божията благословия, питайте Бога дали няма някакъв грях от миналите ви поколения, заради който вие трябва да се разкаете. Може би последствията от този грях чакат да бъдат разрешени от нас, преди Бог отново да изпрати благословията си в живота ни. (Ос Хилман)

“Нека да не спим като другите” (1Сол.5:6). Има много начини, чрез които християнската слабост идва до нас. Има голяма вероятност християните, които се изолират и живеят самотно, да дремят и да заспиват. Ценете компанията на другите християни и така ще бъдете нащрек, освежени и окуражени, за да напредвате бързо по пътя към небесата. Но когато си говорите с другите християни за начините, по които работи Бога, внимавайте темата за разговора ви да е Господ Исус Христос. Нека зеницата на вярата ви да бъде постоянно насочена към него; нека сърцето ви да бъде постоянно изпълнено с него; нека устните ви постоянно да говорят неговото слово. Приятелю, живей близо до кръста и така никога няма да заспиш. Старай се да се впечатляваш от дълбокото разбиране за необикновената стойност на мястото, към което си се запътил. Ако си спомняш, че вървиш по пътя към небето, ти няма да заспиш по пътя. Ако си мислиш, че ада е зад теб и че дяволът те преследва, ти няма да безделничиш. Дали обвиненият в убийство ще спи, ако преследвачите му го гонят, а градът, в който може да намери убежище, се намира пред него? Християнино, дали ще спиш, докато вратите от перли са отворени и песните на ангелите те чакат, за да се присъединиш към тях – една златна тълпа, която те очаква? Не, в свята привързаност продължавай да бъдеш нащрек и да се молиш, за да не изпаднеш в изкушение. (Спържън)

“През всичкото време на назорейството си да не яде нищо, което се прави от лозе, от зърното до ципата” (Чис.6:4). Между многото си други клетви, назорейците са давали един обет, който им забранявал да пият вино. С цел да не нарушат това задължение, на тях им е било забранявано да пият всичко, което се

прави от грозде, от оцета до ликьора и това правело правилото по-ясно. Те не трябвало да се докосват до неферментирал гроздов сок, нито даже да ядат прясно или сушено грозде. Най-общо казано, за да се избегне нарушението на клетвата, на тях даже не им е било позволено да имат какъвто и да е контакт с нещо, което е произведено с участието на грозде. Всъщност те е трябвало да избягват самата поява на злото. Със сигурност това е урок за избраните от Бога, който ги учи да странят от злото във всяка негова форма, да избягват не само ярките му прояви, но даже духът и всяко сходство със злото. В наши дни стриктното вървене в Божия път е презирано, но скъпи читателю, бъди сигурен, че това е както безопасно, така и пълно с щастие. Онзи човек, който допусне светското да заеме малка територия, се намира в ужасно изпитание. Онзи, който яде гроздето на Содом, скоро ще изпие и виното на Гомор. През 1954 година една малка пукнатина в предпазната дига, която защитавала Холандия от морето, дала възможност на морската вода да нахлуе в защитаваната зона и това причинило огромно наводнение, което обхванало над 30% от територията на страната, която се намира под нивото на морето. Светското приспособяване към каквото и де е представлява капан за душата и я прави все повече и повече подвластна на някакъв грях. Нещо повече, подобно на назореите, които ако пиели гроздов сок, не можели да бъдат сигурни, дали той не е ферментирал в някаква степен, поради което не можели да се чувстват с чиста съвест, по същия начин и християнинът, който прави компромиси може да казва, че не е извършил грях, но дълбоко в себе си ще се съмнява дали това е така. Не трябва да се имаме нищо общо със съмнителните неща, защото те не са добри за нас. **Не трябва да си играем с изкушаващите неща, а да бягаме от тях с пълна скорост.** По-добре е да бъдем презирани като пуритани, отколкото хората да се отвращават от лицемерието ни. Внимателното вървене по пътя на Бога изисква голяма доза самоотричане, но в него се съдържат удоволствия, които са повече от компенсиращи. (Спържън)

Означаваш ли това, че доброто ми донесе смърт? Не, разбира се! За да разбере какво е грях, грехът ми донесе смърт, като се възползва от доброто. Това стана, за да може чрез тази заповед (т.е. чрез Закона на Моисей) *да се покаже колко ужасен е грехът* (Рим.7:13). **Пазете се от пренебрежителните мисли за греха.** В момента, в който станем християни, съзнанието ни е толкова искрено, че ние се страхуваме даже от най-малкото прегрешение. Новопокръстените притежават свята срамежливост, един божествен страх, поради което те не биха желали да не се подчиняват на Бога. Но уви! Много скоро, под влияние на грубото отношение на заобикалящия ги свят, нежният мъх по тези първи плодове бива отстраняван и след това чувствителното растение на младата набожност се превръща във върба, която е твърде гъвкава и лесно се огъва. **Гъжна истина е, че даже християнина може да стане толкова нечувствителен, че грехът, който порано го е плашел, вече въобще не да му прави впечатление.** Постепенно хората привикват с греха. Ухото, в което трещят правилата на канона няма да чуе тихите звуци. В началото дребния грях ни е плашел, но скоро си казваме: “Това не е ли незначителен грях?” След него идва друг, по-голям, а след него – още по-голям, докато постепенно не започнем да гледаме на греха като на някакво малко зло и след това стигаме да порочното заключение: “Ние не вземаме участие в очевиден грях. Вярно е, че имаме дребни прегрешения, но в основното сме праведни.” Може да сме произнесли някои порочни слова, но все пак по-голямата част от казаното от нас е в хармония с Бога. По този начин извиняваме греха, покриваме го с маска, наричаме го с ежедневното му име. **Християнино, пази се и внимавай да не се отнасяш лекомислено към греха.** Не допускай да пропадаш малко по малко. Грехът малко нещо ли е? Това не е ли отрова? Кой не знае за смъртоносната последица от греха? Грехът малко нещо ли е? **Нали малките лисици изяждат гроздето?** Нали от микроскопичните коралови организми е изградена скалата, в която катастрофира огромния военен кораб? Нали малките дървояди повалят вековния дъб? Нали постоянно падащите водни капки разрушават и най-твърдите камъни? Грехът малко нещо ли е? Той е украсил главата на Спасителя с трънен венец и го е пробол в сърцето! Той е причината за неговите мъчения на кръста, за горчивината и болката, които е изтърпял. Ако можехте да претеглите най-малкия грях на везните на вечността, вие щяхте да бягате от него като от змия и да ненавиждате всяка проява на злото. Гледай на всички грехове като на неща, заради които е бил разпънат на кръста Спасителя и ще разберете колко ужасен е греха. (Спържън)

И сърцето на мъдрия познава, че има време и съдба за непокорството. Понеже за всяко нещо има време и съдба (Екл.8:5-6). Аз имах близко приятелство семейство, които работеха като мисионери. В брака им се появиха проблеми и по тази причина те започнаха да се съветват с един пастор и брачен съветник. В началото жената не го харесвала, но те продължили да го посещават, защото други хора го харесвали и им казвали, че този пастор е добър човек. През следващата година мисионерската работа на приятелите ми, както и връзката помежду им се влошили. **Скоро след това се разкри, че техният пастор и съветник е имал сексуални отношения с много от жените, които е консултирал.** Той причини невероятни поражения на някои жени, като оправдаваше поведението си със следното обяснение: “**Няма значение какво правим в плът!**”

Важното е единствено това, което правим в духа!” На приятелското ми семейство бил отправен ултиматум: “Изберете дали да изпълнявате мисията си и да бъдете с този човек!” Приятелското семейство избрали да останат с него! Защо хората не могат да отсъждат правилно? *Дечица, не позволявайте на никого да ви заблуждава. Всеки, който постъпва правилно, е праведен, както е праведен Христос. Всеки, който продължава да съгрешава, принадлежи на дявола, защото дяволът съгрешава от самото начало* (1Йоан 3:7-8). Авторитарният и арогантен дух на този човек е оказвал някакво влияние върху много от членовете на църквата, защото половината от тях останали с него. Първоначалната реакция на приятелите ми беше права, но те пренебрегнали предупреждението на Светия Дух. Убеден съм, че когато живеете според волята на Бога, проникателността е жизнено важна част от живота ви. Когато способността ни да разсъждаваме е недостатъчна, тази божествена способност представлява първата ни отбранителна линия. Исус е демонстрирал духовна проникателност по време на мисионерската си служба на земята. Ние трябва да се научим как да развиваме способността си да правим разлика между доброто и злото и между истината и лъжата. Скъпи Отче, искам да притежавам дух на мъдрост и проникателност. Учи ме да бъда отговорен към Твоите указания, за да тренирам способностите си да отличавам доброто от злото. (Нил Андерсън)

Как да избягваме изкушението? *“Когато сте подложени на изпитание, помнете, че и други са били изпитвани по същия начин. Но Бог държи на думата си. Той няма да позволи на изпитанието пред вас да е по-голямо, отколкото можете да понесете, и заедно с изпитанието ще ви посочи и изход, за да можете да устоите.* (1Кор.10:13). В този стих се съдържа една прекрасна новина за нас, когато сме в беда и плачем с горчиви сълзи, изплашени от изпитанието. Къде се намира “аварийният изход” за който говори Павел? Там, където е и изкушението – в ума ни. Всяко изкушение в началото е мисъл, която е плод на плътската ни природа и идва от някой изкусител. Ако възприемем изкусителната мисъл и преценим, че тя е приемлива възможност, ние ще действваме, съобразявайки се с нея и ще сгрешим. Първата крачка за избягване на изкушението е да преценяваме всяка мисъл, веднага след като тя се появи в главата ни. След като установите, че в главата ви се върти някаква мисъл, следващата стъпка е да я оцените по 8-степенната скала на Павел за начина, по който трябва да мислим, който е описан във Фил.4:8. Запитайте се: “Дали тази мисъл е в хармония с Божията истина? Ако тази мисъл се превърне в действие, дали резултатът ще бъде изпълнен с любов и дали ще допринесе за извисяване на живота ми? Дали другите християни ще одобрят постъпката ми? Дали това ще бъде нещо, заради което ще мога да прославя Бога?” Ако отговорът на някой от тези въпроси е “не,” незабавно я прогонете от главата си. В бъдеще нямайте нищо общо с нея. Ако тя натрапчиво се връща в ума ви, продължавайте да казвате “не.” Когато се научите да отговаряте на изкусителните мисли, като ги спирате на вратата на ума си, за да ги оценявате съобразно критериите на Библията и да прогоните онези от тях, които не издържат на проверката, вие сте намерили “аварийния изход,” който ни е обещаван от Бога. Обратно, ако в главата ви се появи някаква мисъл и тя издържи на изискванията от Фил.4:8, тогава мислете за нея и я осъществете на практика. *“Богът на мира ще бъде с вас”* (ст.9), което е безспорно добрия резултат в сравнение с болката и безпорядъка, който ще последват, когато се поддадете на изкусителната мисъл и направите нещо греховно. Благодаря Ти, Господи, че предоставяш изходен път от всичките ми изкушения. Решен съм да спечеля битката в разума си. (Оз Хилман)

Безброй хора в наше време искат да узнаят бъдещето си. В списанията и вестниците се отпечатват хороскопи. Телевизионните канали предлагат “горещи” телефони за психично обременени хора. По автобусни спирки и по улиците се срещат хора, които гадаят на ръка. Рафтовете в книжарниците предлагат книги по астрология, хороскопи и други окултни предмети. Интернет предлага огромни възможности за задоволяване на любопитството на хора, които искат да получат информация за късмета и за бъдещето си. За много хора тази мода може да означава просто глупост. Може да се счита, че това не е нищо повече от безобидно забавление. В края на краищата, какво толкова лошо има в това, човек да чете ежедневния си хороскоп? Но това е територия на дявола. Това е всичко друго, но не и глупаво и безобидно забавление. Подобно на дървените и каменни идоли на Акарон, тези съвременни пророци ни пречат да вярваме единствено в живия Бог. А хората, които гледат към тези гадатели, за да узнаят бъдещето, търсят информация от източници, които са свързани със съвременните “богове на мухите.” Колко щастливи се чувстват демоничните сили, когато имат възможност да напълнят главите ни с опияняващата си власт. Бог се отвращава от всеки наш контакт с окултното. Независимо от нашия мотив, независимо от големината на нуждата ни, заниманията с окултното са грях. Спомняте ли си колко бързо и сурово се е справил Бог с Охозия? Божие Слово е кристално ясно по този въпрос. В Левит Бог дава следната директна заповед на хората Си: *“Да се не отнесете към запитвачите на зли духове, нито към врачовете; не ги издиряйте та да се осквернявате чрез тях. Аз съм, Господ вашия Бог”* (Левит 19:31). Когато търсите медиуми, врачки, астролози и психоаналитици, вие се омърсявате. Вие ставате духовно мръсен, емоционално объркан и

духовно опорочен. Вие може да не искате и да не правите това съзнателно, но това е крайният резултат. Като си играят с любопитството на човешката ни природа, силите на тъмнината хвърлят въдицата с примамката на невинно звучащото занимание. Но ако захапем примамката, това означава да направим компромис с духовната си защитеност. Навлизането в това царство отваря врати, които после не могат да бъдат затворени. Божественото съдействие ни напуска, когато в нас влязат замърсяващите нечистотии. *“И човек, който се отнесе към запитвачите на зли духове и към врачовете, за да блудства след тях, против оня човек аз ще насоча лицето Си и ще го изстребя наред людето му”* (Левит 20:6). Това са сурови думи, но те вярно показват колко сериозно гледа Бог на окултното и колко сурово се справя с онези, които имат отношение с която и да е от неговите прояви. Преди израилтяните да навлязат в земята, която Бог им бил обещал, Моисей им дал следното право и предупреждение: *“Когато влезеш в земята, която Господ твоят Бог ти дава, недей се учи да правиш според мерзостите на тамошните народи. Да се не намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач, или запитвач на мъртвите, защото всеки, който прави тия дела, е омразен на Господа, и поради тия мерзости Господ твоят Бог изгонва тия народи от пред тебе”* (Втор.18:9-12). В друг превод на Библията този откъс е преведен така (на английски): *“Например, трябва да бъде убит всеки израилтянин, който даде детето си да бъде изгорено като жертвоприношение на варварски богове. Нито един израилтянин не трябва да се занимава с черна магия, или да призовава за помощ зли духове, или да предсказва бъдещето, или да бъде змиеукротител, медиум или врач, или да извиква духовете на умрелите. Всеки, който се занимава с тези неща, е обект на отвращение и ужас за Бога и поради това, че народите правят тези неща, Господ вашият Бог ще ги замени”* (Втор.18:10-12). Тъй като израилтяните не изстребили напълно Обещаната земя от всички ханаанци, след като я завладели, тези неща продължили да се практикуват. Те даже били толерирани от онези, на които е било заповядано да очистят земята от всяка проява на окултното. Ето така са били поставени основите за участието на израилтяните в практикуването от варварите. Това вдъхновено от демоните идолопоклонство, което прегърнали Ахаав, Езавел и синът им Охозия, произхожда от тези порочни практики, които столетия по-рано не били прекратени напълно в тази земя. Бог се отвращава от всяко участие в окултното. Нещо повече, *Бог бива лишаван от почит при всеки опит за търсене на информация за бъдещето, която не едва от Библията.* Аз разбирам, че много хора, които се занимават с астрология или с предсказване на бъдещето, въобще не гледат сериозно на тези неща. Например, астрологията притежава подход. *Повечето от хората се обръщат към нея за забавление или от любопитство. Но тези прости и безобидно изглеждащи игри поставят началото на един процес, с който много хора не могат да се справят и отварят врати, които няма да могат да затворят.* След това е само въпрос на време, след което тъмните демонични сили се вмъкват в тях и те се оказват поробени от тях. Тъй като силите на тъмнината пленяват повечето от хората, вместо да бъдат ръководени от Бога, те биват ръководени и поглъщани от тези сили. Охозия, който е бил болен и не е можел да стане от леглото след инцидента, се поддал на подмамващия призив на Ваал-зевул. Тъй като бил слаб и напълно отделен от Божиата истина за духовните неща, той започнал да се моли на “бога на мухите и на лъжците.” Можем само да си представяме как се е измъчвала душата му, когато *“той умря според Господното слово, което Илия беше говорил.”* Бог се отвращава от всяко участие в окултното. Бог е лишаван от почит при всеки конкретен опит да се узнае бъдещето, който не търси информация от Библията. Но нека отново да ви уверя: *Бог е доволен само когато ние вярваме единствено в Него.* Бог укрепва онези, които вярват в Него. Ако не се опираме на Божието Слово и ежедневно не търсим Бога като наш единствен източник на сила и познание за бъдещето, ние също можем да станем плячка на окултното. Не трябва да си играем игрички с Бога. Освен това трябва да се научим да не си играем игрички и с врага. Врагът ни е не само “бог на мухите,” но и “бог на лъжците.” А когато ви накара да повярвате в лъжите му, той рядко ще загуби. Поучете се от вечните уроци на Илия. Докато стоите здраво в защита на истината, бъдете нащрек за врага. Той не само играе нечестно, той играе, за да ви задържи за себе си. (Чарлз Суиндъл) *(Коментар: Превел съм 10-ина негови книги. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)*

Няма съмнение, че *успехът носи със себе си по-големи възможности за провал.* Просто погледнете към християнските лидери, които извършват грехове, отпадат от служението и изостават в робството им невероятно голям брой хора, които са отчаяни, наранени и лишени от илюзиите си. Един човек е казал, че благословията представлява най-големия риск, защото има тенденцията да приспива искреното ни чувство на зависимост от Бога и ни прави склонни да вярваме на предположения. Колкото повече напредвате в свръхестественото служение, толкова повече се нуждаете от последната част от молитвата на Явис (1Лет. 4:10). Вие ще бъдете обект на повече атаки, насочени към вас и вашето семейство. Ще опознаете отблизо нежеланите пречки на врага: унищожение, противопоставяне и преследване. Всъщност, ако в живота ви липсват подобни неща, вие би трябвало да сте разтревожен, защото това е доказателство, че не

представяват опасност за Сатаната. Според собствения ми житейски опит, повечето християни изглежда, че се молят само за сила, за да издържат на изкушенията и за победа срещу атаките на Сатаната. По някаква причина ние не се сещаме да молим Бога просто да ни държи надалеч от изкушенията и да не позволява на дявола да навлиза в живота ни. Но в образа на молитва, която Исус дава на своите последователи, почти 25 % от текста представлява молба за освобождение: *“И не ни изправяй пред изкушение, а ни избави от лукавия”* (Мат.6:13). Тук не се говори нищо за духовна мъдрост или за специални сили. Не се споменава и дума за противопоставяне. **Кога за последен път сте молили Бога да ви държи далеч от изкушението?** По същия начин, по който Бог иска да го молите за повече благословии, за по-голяма територия и за по-голяма сила, по същия начин Той очаква да ви чуе как го молите за безопасност от злото. Ако липсва изкушение, ние няма да грешим. Повечето от нас стават обект на твърде много изкушения и поради това грешат и това става, защото не молим Бога да ни води встрани от изкушенията. **Когато започнем по-малко да се фокусираме върху борбата си с изкушението и все повече започнем да търсим начин да избягваме битките с дявола,** ние правим огромен скок по посока на духовното си израстване. Независимо че всички легиони от небесата са били на негово разположение, даже Исус се е молил да не бъде подлаган на изкушение. Въпреки че е притежавал цялата божествена мъдрост, когато бил изкушаван в пустинята, Той отказал да обсъжда със Сатаната измамните му предложения. (Чарлз Суиндъл)

Арената на изкушението обикновено е вражеска територия. С това не искам да кажа, че е едно и също нещо човек да бъде изкушаван и да направи грях – подобна представа е друга измама на Сатаната. Това което искам да кажа е, че обикновено изпитваме желание да се бием със Сатаната в сферите, в които според собственото ни мнение сме опитни. Това не е неутрална територия, защото ние сме пропаднали създания с ограничени възможности да разбираме, което е добре известно на Сатаната. Тук даже нашите най-добри оръжия (преценено от човешка гледна точка), **могат много бързо да се окажат негодни.**

Да разгледаме нашата мъдрост. В най-добрият случай тя се проявява спорадично, защото природата на злото е да ни измамва с полуистините, а не с явни лъжи, които бихме могли да разпознаем, а просто с достатъчно истина, (но не цялата), за да се излъжем, че е това е цялата истина. Адам и Ева не са били по-склонни да приемат изкушението от нас самите. Всъщност, за разлика от нас, те са били безгрешни във всяко отношение и нито една от истинските им нужди не е била незадоволена. **Сатаната се е срещнал с човешката раса на най-високото ниво на нейното представяне и ни е победил с един единствен приятелски разговор.** Поради това, подобно на Явис, ние трябва да се молим да бъдем защитени от изкушението: *“Господи, не ми позволявай да правя грешките, които най-често съм склонен да правя, когато бъда изкушаван. Признавам, че това, което си мисля, че е нужно, умно или че ще ми донесе лична изгода, много често се оказва една красива опаковка на греха. Поради това, моля те, дръж греха далеч от мене!”*

Да разгледаме нашият опит. Колкото по-дълбоко навлизаме в територията на врага, за да я завладяваме за Христос, толкова по-слабо защитени за атаките на Сатаната са фланговете ни. Някои беше казал: **“За нас не е толкова опасно, че сме на ръба на пропастта, а че сме невнимателни, когато сме там.”** Едно незначително главозамайване, дължащо се на гордост или на самоувереност може да стане причина за катастрофа. Най-дълбоката мъка, която съм виждал в мои познати християни е сред онези, които са изживели необикновени благословения, усещане за притежание на големи територии и сила, но това е станало повод да извършат сериозни грехове. След като е така, подобно на Явис, ние трябва да се молим Бог да не ни позволи да правим опасни и погрешни съждения: *“Господи, дръж ме в безопасност от болката и мъката, причинявани от греха. Защото опасностите, които аз не мога да видя или за които си мисля, че поради опита си, гордостта си или безгрижието си бих могъл да рискувам да приема, издигат свръхестествени прегради. Господи, пази ме чрез силата Си!”*

Да разгледаме нашите чувства. Дали наистина разбираме колко далеч е нашата “Американската мечта” от мечтата на Бога за живота ни? Ние възприехме една култура, която се прекланя пред свободата, независимостта, правата на личността и стремежа към удоволствия. Ние уважаваме хората, които правят жертви, за да получат онова, към което се стремят. Но да станем живи жертвоприношения? Да бъдем разпънати на кръст за егоизма си? Подобно на Явис, ние трябва да се молим да бъдем запазени от могъщото влияние, което оказва върху нас онова, което считаме, че е добро за нас, но после се оказва, че е лошо: *“Господи, дръж ме в безопасност от изкушенията, които оказват влияние на телесните ми нужди, които предизвикват в мен усещането, че ги заслужавам, че имам “право” да ги изживея и да им се наслаждавам. Защото Ти си единственият източник на всичко, което всъщност е живота, затова насочвай стъпките ми, за да стоя далеч от всичко, което не идва от Теб.”* Това са молби за освобождение, които нашият небесен Баща обича да чува и да отговаря. (Брус Уилкинсън)

Проповед на Били Греам. Грях. *“Всички съгрешиха и са лишени от Божията слава”* (Рим.3:23). Ако

Бог е справедливо и любящо същество, защо има толкова много зло, страдания и скръб? Откъде се е появила цялата тази омраза и враждебност? Защо сме си направили фалшиви идоли? Защо се кланяме пред олтарите на войната, на алчността и себелюбието? Защо човешкият род, който Бог е създал по собствения Си образ и подобие, е потънал толкова дълбоко в развалата, че се е наложило да бъдат написани десетте Божии заповеди? Защо е трябвало Бог да изпрати собствения Си Син, за да ни спаси? Защо създанията на Бога са потънали в срамни удоволствия и зло?

За да отговорим на тези въпроси, за да разберем защо народ се изправя срещу народ, защо се разделят семейства, защо вестниците са пълни с информация за жестокости, подлост и омраза, трябва да се върнем към началото, към първите глави на Библията, към разказа за Адам. **Някои хора твърдят, че добре познатата ни история за сътворението е само един мит, само начин да се обясни на децата един въпрос, който няма отговор. Но това не е така.**

Библията ни казва точно какво е станало в началото и защо оттогава човека непрестанно върви по пътя на самоунищожението си. Бог е създал този свят като едно съвършено цяло – прекрасния и хармоничен свят, който човекът е отхвърлил. Това е съвършеният свят, който копнеем да намерим отново – това е светът, който търсим. В този съвършен свят Бог е поставил един съвършен човек! **Адам е бил съвършен, защото нищо, което Бог прави, не може да бъде несъвършено.** И на него Бог е дал Своя най-скъпоценен дар – свободата. Бог е подарил на човека правото на свободен избор. **Първият човек не е бил пещерен човек – не е бил някакво диво, ръмжащо и космато горско същество,** борещо се да устои на опасностите на джунглата и да подчини дивите зверове. **Адам е бил съвършен човек, с напълно развити умствени и физически способности.** Той е бил свързан с Бога и е общувал с Него. **На него е било възложено да бъде цар на земята и да управлява според Божията воля.** Такъв е бил създаден Адам – съвършеният човек, първият човек и единственото земно същество, на което Бог е дал неограничения дар на свободата. Адам е имал съвършена свобода – свободата да избира или да отхвърля, свободата да бъде покорен на Бога и на Божиите заповеди, или да им се противопоставя, свободата да направи от себе си един щастлив или нещастен човек.

Това означава, че **свободата сама по себе си не е най-важното нещо в нашия живот, по-важното е как ще я използваме – от това зависи дали ще бъдем в мир със себе си и с Бога.** Това е същината на проблема, защото свободата открива пред човека повече от една възможност. Свободата е безсмислена, ако има само един път, по който може да се тръгне. Свободата включва в себе си възможността да избираш и сам да определяш постъпките си. Всички ние познаваме хора, които са честни не толкова по собствен избор, а просто защото нямат възможността да бъдат нечестни. Други се гордеят с това, че са добри, но всъщност те са принудени от начина си на живот и от обкръжението си да не са зли. **Не можеш да считаеш за собствена заслуга това, че не си се поддавал на изкушението, ако никога не си се срещал с никакво изкушение.**

Бог не е ограничил Адам по този начин. Той му е гарантирал свободата да избира и му е дал възможността да я упражнява. Тъй като не може да направи нещо несъвършено, Бог дал на Адам съвършеното средство, за да докаже дали иска да Му служи или не. Докато се намирал в Райската градина, първият човек нямал грях и невинността му беше неопетнена. Целият вселен се простирал пред него. Още написаната история на човечеството лежеше под ръката му подобно на голям лист от най-чист пергамент, очакващ Адам да напише първата глава и с това да определи пътя за всички бъдещи поколения. Бог бе завършил делото Си. Той бе създал на земята градина, изобилстваща с всичко необходимо за човека и бе създал един съвършен човек по Свое подобие. Беше му дал ум и душа, и пълната свобода да използва ума си и да разполага с душата си, както пожелае.

След това, като мъдър родител, Бог изчака да види какъв избор ще направи детето Му. (Коментар: В нашата народна традиция има един обичай, наричан „процъпалник на проходното дете.“ Пред детето поставят различни предмети, които символизират различни варианти на житейската му съдба и наблюдават кой от тях ще избере детето. Пред същия избор е бил поставен и Аврам. Д.Пр.) Това беше момента на изпита, моментът, в който Адам трябваше да използва свободната си воля, за да избере верния или погрешния път – да го избере, защото го желае, а не защото това е единствената възможност. **И Адам направи своя избор, понесе последствията от този избор и стана образец, който цялото човечество щеше да последва.** **“Чрез едно прегрешение дойде осъждането на всички човеци”** (Рим.5:18). Адам беше началото на човечеството, той беше като бликнал от земята кристален извор, на който бе дадена възможността да избере дали да стане бистра река, течаща през красиви плодородни поля или да бъде мръсен поток, разбиващ се в мрачни скали и клокочещ през тъмни проломи – студен и безжизнен, неспособен да донесе радост и плодородие на земята около себе си.

Бог не може да бъде упрекван за трагичната бъркотия, в която се е озовало човечеството. Грешката е в Адам, в погрешния избор, който е направил той, когато е послушал лъжите на изкусителя, а не Божията истина! От този ден нататък историята на човечеството е история на напразните усилия на човека да възстанови онова, което е имал преди момента на фаталния избор и което е загубил чрез падението на Адам!

Може би ще възкликнете: “Но това е несправедливо. Защо да страдаме днес заради това, че първият

човек в онези далечни времена е сгрешил? Нима човечеството не се е реабилитирало през изтеклите години? Защо трябва да продължаваме да бъдем наказвани всеки ден?” Нека се върнем отново към примера на потока – онзи студен, кален поток, течащ на дъното на дълбока и пуста пропаст. Защо той не се върне назад към топлите, красиви поля, простиращи се горе? Защо не напусне мрачното си корито и не се превърне отново в щастливата пенлива рекичка, която е бил, когато е избликнал от земята? **Не го прави, защото не може. Той няма в себе си силата да извърши нещо различно от онова, което е вършил винаги.**

Веднъж сгромолясал се надолу по стръмните брегове в мрака, той не може отново да се издигне към светлината на слънчевата земя горе. Разбира се, има начин това отново да се случи, но реката не го знае, тя самата не може да го разбере. Има един чуден начин, който винаги е на разположение, да се извади реката на човечеството от мизерията и отново да се насочи в топлата долина на мира. Обаче реката не го вижда или не му обръща внимание. Чувствайки, че не е по силите ѝ да промени нещо, тя продължава да тече по своя измамен път, докато най-сетне се изгуби в океана на разочарованието. Историята с потока е човешката история от Адамово време насам, която лъкагуши и се извива и все по-стремително се спуска към ужасяващия мрак. Въпреки, че издигаме глас и зовем за помощ, ние, точно като Адам, продължаваме съзнателно да избираме погрешния път.

В отчаянието си се обръщаме против Бога и Го упрекваме за своите страдания. Поставяме под съмнение мъдростта на преценките Му, Неговата милост и любов. **Ние забравяме, че Адам е глава на човечеството, точно така както президента е глава на държавата.** Чрез действията си държавният глава представлява целия народ. Когато президентът вземе решения, то се счита за решение на целия народ. Адам е главата и представителят на цялото човечество. Когато той се провали, когато се поддаде на изкушението и падна в грях, всички още неродени поколения паднаха заедно с него. Библията ясно казва, че последствията от греха на Адам ще тегнат над всеки едни от неговите потомци.

Ние всички разбираме много добре горчивата истина на онзи пасаж от Бит.3:17-19 в Библията, описващ трагичното отражение на Адамовото деяние върху нашия живот: **“Проклетата да бъде земята поради тебе; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си. Тръни и бодили ще ти ражда и ти ще ядеш полската трева. С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст, в пръстта ще се върнеш.”** А на Ева Бог казва: **“Ще преумножа скрътта ти в бременността, в болки ще раждаш чада и към мъжа ти ще бъде желанието ти, и той ще те владее”** (Бит. 3:16).

С други думи, поради греха на Адам, **на земята, която някога е раждала само полезни и хранителни растения, сега виреят и много плевели и паразити.** Човекът, за когото някога е било достатъчно само да протегне ръка за храната си, който не се е нуждаел от облекло и покрив, **днес е принуден да се труди непрестанно, за да осигури всичко необходимо за себе си и за семейството си.** Жената, която някога е била най-безгрижното същество, сега е обременена с грижи и страдания. Днес хората са наказани с духовна и физическа смърт. Чрез Адам грехът влезе в човешкия род и оттогава човечеството безуспешно се опитва да се освободи от него. Библията казва, че преди грехопадението Бог е предупредил Адам, че ще умре, ако яде от дървото за познаване на доброто и злото.

Господ е заръчал на Адам и Ева да се плодят и умножават и да напълнят земята. Но при все, че първоначално са били създадени по Неговия образ и подобие, **след грехопадението те вече създават деца по свое собствено подобие.** Така Каин и Авел наследяват от родителите си смъртоносната болест на греха и оттогава тази болест преминава във всяко следващо поколение. Ние всички сме грешници по наследство и колкото и да се опитваме, не можем да избягаме от природата си. Вече направихме всичко, което е по силите ни, за да си възвърнем онова, което загуби Адам и за да се освободим от бремето на греха и развалата.

Опитахме всички възможни средства – възпитание, философия, религия, политически и обществени механизми. С ограничените си от греха умове се мъчехме да постигнем неща, които са непосилни на нас. Мотивите ни бяха добри и усилията ни бяха похвални, но се оказаха напразни, тъй като си оставаме все така далече от целта. Цялото ни познание и развитие, всичките ни открития, всичките ни амбициозни планове само ни придвижват мъничко напред, като че ли за да ни покажат колко сме безпомощни, **а след това отново се сгромоляваме там, откъдето сме тръгнали.** Защото ние продължаваме да повтаряме грешката на Адам; ние все още се опитваме да бъдем самостоятелни владетели, да царуваме със собствената си сила, вместо да се покорим на законите на Бога. Преди да обвиним Бога, че е несправедлив или немилостив, затова че е позволил грехът да завладее света, **нека да погледнем фактите.**

Бог ни изпрати Своя Син, за да ни покаже пътя за избавлението от проблемите и страданията ни. Изпрати Го, за да премине през същите изкушения, на които Адам някога не устоя, и да възтържествува над тях. Сатаната изкуши Исус по същия начин, както изкуши и Адам. Той Му предложи власт и слава, ако се откаже от Бога, точно така както някога предложи на Адам тези неща чрез Ева. **Голямата разлика е, че Исус устоя на изкушението!** Когато дяволът Му показа всички царства на света и Му обеща тяхната слава,

ако последва него вместо Бога, Господ Исус каза: *“Махни се, сатана, защото е писано: “На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш”* (Мат.4:10).

Исус изцяло възтържествува над изкусителя, с което разкри пред всички народи и пред всички следващи поколения безгрешното Си естество. Нашите слабости и грехове са доказателство, че сме истински синове на Адам и вървим неотклонно по стъпките му. Ние можем да го проклинаме, но въпреки това продължаваме да му подражаваме! Всеки ден сме подлагани на един и същ изпит, на който е бил подложен и Адам; всеки ден имаме поводи да избираме между коварните обещания на дявола и истинското Божие слово; получаваме шанса да приближаваме себе си и останалите до онази красива градина на живота, която изгуби Адам. Ние копнеем за деня, в който ще изчезнат разочарованията, болестите и смъртта. Обаче ако останем грешни Адамови синове, няма изгледи, че мечтата ни ще се осъществи.

Трябва **НИЕ** да направим нещо за греховете си **и Бог се е погрижил да разреши този основен проблем на човечеството**. От самото начало на историята си до настоящия момент, с безбожния си стремеж към власт и с неотклонното си упорство да използва за егоистичните си цели дадената му възможност да прави свободен избор, човекът е стигнал до ръба на гибелта. Останките от много култури покриват земята и това е безмълвно свидетелство за неспособността на човека да изгради траен световен ред без Бога. Всеки ден се създават нови развалини и нова мизерия, но хората продължават да вървят по гибелния път, който са избрали. През цялото това време с неизказаната си милост Бог гледа на всичко ставащо и чака с търпение, което надминава всяко човешко разбиране. Той чака и предлага лично спасение и мир на всички, които решат да дойдат при Него.

Пред нас стои същия избор, който Бог предостави на Адам и ние все още имаме възможност да го направим. Ние живеем във време на благодат, **когато Бог все още задържа наказанието**, което заслужаваме. Грехът е пречката пред щастието на хората. Той е причината човека никога да не може да постигне онова идеално състояние на живота си, за което мечтае. Всеки план и всеки обществен ред, който изгражда човека, в края на краищата е осъден на провал и забвение, защото делата му са извършени в безбожие и неправда. Развалините около нас са красноречиви свидетелства за греха, който изпълва света. Изглежда, че човек е изгубил от погледа си връзката между причината и следствието, която е валидна за всяко нещо в тази вселена. Резултатите от стремежите и усилията ни са очевидни и достатъчно красноречиви, но дълбоката и истинска причина за тях като че ли е по-малко видима. Може би това е мъглата на модерната философия на “прогреса,” в чийто плен се намираме – **капанът, създаден от нас самите** – и затова така фанатично се придържаме към **идеята, че човечеството напредва бавно, но сигурно към съвършенството**.

Много философи защитават тезата, че настоящата световна трагедия е само временна случайност по пътя на възходящото развитие и правят сравнение с други подобни периоди от човешката история. Те се опитват да ни убедят, че страданията, които сега сме принудени да изживяваме, са само родилните болки по пътя към едно по-добро време. Според тях сега човечеството се намира в своята детска възраст и хората все още правят първите си неуверени и залитащи крачки в “детската градина на историята” и все още са далеч от зрелия и разумен живот, който ги очаква в бъдещите столетия.

Библията говори ясно за нещо, **което науките за изучаване на природата не искат да допуснат** – че зад природата стоят **един Създател и един изкусител**. Човек укорява създателя за това, което е дело на изкусителя. **Човекът забравя, че нашият свят днес не е такъв, какъвто Бог го е сътворил. Бог създаде света добър, но грехът го развали. Бог създаде човека невинен, но грехът проникна в него и го направи порочен**. Всяка форма на проявление на злото е последица от първоначалния грях – грехът, който си е останал все същият в човешкото сърце още от момента, в който е влязъл там. Злото е все едно и също, независимо дали става дума за дивака, който с копие в ръка причаква някъде в джунглата жертвата си, или става дума за добре възпитания и цивилизован човек, който лети с изстребителя си над същата джунгла, за да хвърли бомбите си над някое беззащитно село.

Това са двама души, отделени с векове в културно отношение. Единият е много “по-напреднал,” разполага с всичките предимства на човешката цивилизация, докато другият е все още в “примитивно” състояние. Но въпреки това, дали наистина тези двама човека са толкова различни? Нима и двамата не са подвластни на страха и недоверието на себеподобните си? Нима на първо място не се ръководят от собствените си егоистични интереси за сметка на останалите хора? Дали бомбата е по-малко жестока и брутална или е по-цивилизована от голото гуле? **Можем ли да се надяваме, че вървим към един по-добър свят, когато от зората на човечеството до днес, от най-примитивната до най-напредналата епоха, хората винаги с много по-голяма готовност убиват ближните си, отколкото да ги обичат?**

Цялата мъка, цялата горчивина, цялата жестокост, болка, трагедия и срам на човечеството са събрани в тази единствена дума – **грях**. Тя не е много популярна, със сигурност не е модерна, но е ужасно истинска дума. Хората не обичат да им се казва, че са грешници, при все че и техните родители и прародители са били такива. Библията обявява че: *“Няма разлика; защото всички съгрешиха и са лишени от Божията*

слава” (Рим.3:22,23). Библията твърди, че всеки човек на земята е грешник пред лицето на Бога, затова винаги, когато чуя някой да се опитва да се измъкне от това, аз си спомням за онзи църковен служител, който един ден дошъл при своя пастор, за да поговори с него за греха. Той му казал: “Ние, членовете на църквата не бихме искали да говорите толкова много и така открито за греха. Боим се, че нашите младежи, като слушат какво говорите, много по-лесно ще станат грешници. Защо просто не наричате “греха” с думата “грешка” или да казвате, че често пъти хората се провалят поради заблуждение. Само, моля ви, не споменавайте думата “грях” толкова често!” Тогава пасторът отишъл до една висока етажерка, взел някакво шише и го показал на посетителя си. На бутилката с големи червени букви било написано “**ОТРОВА! НЕ ПИПАЙ!**” Пасторът го попитал: “Какво да сторя според вас? Мислите ли, че ще бъде разумно да махна този недвусмислен надпис и да го заменя с друг, например с надписа “**Ментова есенция**”? Не разбирате ли, че правите отровата по-опасна, когато я наричате с друго по-невинно име?

Грехът – простият и старомоден грях, който стана причината за падението на Адам – е същият, от който страдаме и днес. И той ще ни вреди още повече, ако не желаем да го погледнем направо, ако се опитваме да го гримираме и да му придадем по-благопристоен вид. Не е необходимо да търсим нова дума за него; **важното е да открием и да разберем истинското значение на старата дума, защото милиони хора изобщо не осъзнават що е грях, независимо че той господства над целия свят. Невероятно е, но ограниченото разбиране за греха е основната пречка за покаянието на много хора.** То е причината и голяма част от християните да бъдат далече от истинския живот в Христос. Ние можем да гледаме на греха лековато, като на нещо не особено сериозно, считайки, че грехът просто е “човешка слабост.” Ние можем да го наричаме дреболия, но Бог го нарича трагедия. Ние можем да го подминаваме като някаква случайност, но Бог го обявява за мерзост. Хората се стремят да си намерят извинение за греха, а Бог се стреми да ги изобличи и да ги спаси от греха.

Грехът не е забавна играчка – той е нещо ужасно, от което трябва да се пазим. Затова е много важно да разберем какво представлява той в очите на Бога. Д-р Ричард Бел дава следните пет определения за греха:

Първо, Грехът е беззаконие и престъпване на Божия закон (1 Йоан 3:4). Бог е определил ясна граница между доброто и злото и винаги, когато я прекречаваме, когато се провиняваме, като преминаваме в забранената зона на злото, ние нарушаваме закона. Всеки път, когато нарушаваме десетте Божии заповеди, когато не спазваме наставленията в “Проповедта на планината,” ние престъпваме Божия закон и сме извършили грях. Апостол Яков казва, че всички сме грешни: *“Всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт”* (Яков 1:14-15). Понеже всички ние сме престъпили законите на Бога, всички сме нарушили Неговите заповеди, следователно всички сме грешници.

Второ, Библията окачествява греха като неправда. Неправдата е отклонение от правдата, независимо дали конкретното действие е било изрично забранено или не. Неправдата е свързана с вътрешните ни подбуди, с това, което най-старателно се опитваме да скрием от очите на хората и на Бога. Тук става дума за злото, което избликва от поквареното ни естество, а не толкова от лошите постъпки, които понякога извършваме под принудата на обстоятелствата. Исус говори точно за тази вътрешна поквара, когато казва: *“Отвътре, от сърцето на човеците излизат лоши мисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолобие, злина, коварство, сладострастие, лукавство, богохулство, гордост, безумство. Всички тия зли неща излизат отвътре и оскверняват човека”* (Марк 7:21)

Трето, Библията обяснява греха като пропускане на целта. Божията цел е Христос. Смисълът и крайната цел на нашия живот е да живеем с живота на Христос. Той дойде на този свят, за да ни покаже какво трябва и какво можем да постигнем тук, на земята. Ако пропуснем да последваме примера Му, пропускате целта на живота си и не достигаем до божествения стандарт.

Четвърто, Грехът е престъпление. Той представлява преминаване на собствената ни воля в сферата на Божествения авторитет. Грехът не само е нещо отрицателно, не само е липса на любов към Бога. Грех е и когато предпочитаме себе си пред Бога. Грешейки, ние поставяме себе си в центъра, вместо с цялото си сърце да се обърнем към Бога и да Му се отдадем. **Егоизмът и себелюбието са също форми на греха, точно както и кражбата, и убийството. Може би егоизмът и себелюбието са дори по-опасни и коварни,** защото при тях е лесно да се пропусне надписа върху шишето с отровата. Тези, които се съобразяват само със себе си и цялото им внимание е насочено към собствената им личност, които защитават само собствените си интереси и права, са също толкова големи грешници, както пияницата или леката жена. Исус казва: *“Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота си”* (Марк 8:36)? Бихме могли да перифразираме тези думи така: “Каква полза ще има човек, ако изгради индустриална империя, но страда от рак и не може да се радва на нищо в живота си? Каква полза ще има един диктатор, ако завладее половината свят, но трябва да живее с непрестанния страх от куршума или ножа на някой отмъстител? Каква полза ще има един

баща, който възпитава строго децата си, ако впоследствие бъде изоставен от тях и остане сам в старостта си? Наистина себелюбието е смъртоносен грях.

Пето, Грехът е неверие. Неверието е грях, защото е оскърбление към истинността на Бога. *“Който вярва в Божия Син, има свидетелството в себе си; който не вярва в Бога, направил Го е лъжец, защото не е появявал на свидетелството, с което Бог е свидетелствал за Своя Син”* (1 Йоан 5:10). Неверието затваря небесните врати и отваря портите на пъкълта. То отблъсква Божието Слово и се противи да приеме Христос като Спасител. Неверието заставя хората да затварят ушите си за Евангелието и да отричат Христовите чудеса. Грехът носи смъртно наказание и никой човек няма способността да се избави от това наказание или сам да очисти сърцето си от мръсотията. Ангелите и хората не могат да изкупят греха. Само Христос може да спаси грешника от участието, която със сигурност го очаква. *“Защото заплатата на греха е смърт”* (Рим.6:23). *“Душата, която е съгрешила, тя ще умре”* (Йез.18:4). *“Нито един не може никак да изкупи брат си, нито да даде на Бога откуп за него”* (Пс.49:7) *“Нито среброто им, нито златото им ще може да ги избави в деня на гнева Господен”* (Соф.1:1:18).

Единствената възможност на човек за избавление от греха е свързана с един самотен, гол и подобен на череп хълм. Там, на един дървен кръст беше разпънат един крадец, а на друг – един убиец, а на третия кръст между тях беше прикован един Човек с трънен венец на главата. Кръв течеше от ръцете и нозете му, струеше по гърдите Му, капеше над очите Му, докато ония, които стояха под Него, със задоволство Му се надсмиваха и подиграваха. Кой е този мъченик, кой е този Човек, когото другите човечеци унижаваха и убиваха? Това е Божият Син, Князът на мира, определеният от небето Вестител за измъчената от греха земя. Това е Този, пред когото ангелите се покланят и закриват лицето си. Но въпреки това Той виси кървящ и изоставен на жестокото дърво.

Какво Го доведе на това място на ужаса? Кой причини тази страшна мъка на Човека, дошъл да ни научи на истинска любов? Отговорът е **аз и ти**, защото Исус беше прикован на кръста заради **твоя и моя** грях. В този безсмъртен миг човечеството потъна в най-черните бездни на греха, достигайки границата на най-големия позор. Уви! Затова не е чудно, че дори слънцето не можа да издържи и закри лицето си.

Наистина ли моят Спасител кръвта Си проля?

Наистина ли моят Цар умря?

Нима заради такова нищожество като мен

Исус извърши туй спасение?

Чрез акта на разпятието грехът се изяви в най-ужасната си и мрачна форма. Но ударът, който прикова Христос на кръста отвори пред човека вратата към неговото освобождение. Кулминацията на греха, върхът на позора и омразата, се превърна във връх на Божията милост и прошка. Чрез смъртта на Божия Агнец на кръста самият грях беше разпънат за тези, които вярват в Христос. Неговата смърт е основата на нашата надежда и обещанието за нашия триумф! На кръста Христос пое върху собственото си тяло греховете ни, които ни притискаха. Ти умря за нас и възкръсна, доказвайки истинността на всички Божии обещания към човека. (Били Греам) *(Коментар: Превел съм няколко негови книги. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)*

Господ казал на Кайн: *“Ако правиш добро, няма ли да бъдеш приет (от Мен)? Но ако не правиш добро, грехът дреме пред вратата ти и се стреми към теб, но ти трябва да го покоряваш.”* (Бит. 4:7 – мой превод)

След като бил продаден от братята си на пътуващи търговци на роби, Йосиф попаднал в Египет, където бил купен от Петефрий, началника на охраната на фараона. *“И Господ беше с Йосиф, и той благоуспяваше и се намираше в дома на господаря си, египтянина. След като господарят му видя, че Господ беше с него и че Господ прави да успява в ръката му всичко, което вършеше, Йосиф придоби благоволенieto пред очите му и му служеше. И той го направи управител на дома си и го постави да управлява всичко, което имаше. И откакто го направи управител в дома си и над всичко, което притежаваше, Господ благослови дома на египтянина заради Йосиф; Господното благословение беше върху всичко, което имаше в дома му и по нивите. Поради това Петефрий остави всичко, което имаше да бъде ръководено от Йосиф и освен храната, която ядеше, не се грижеше за нищо друго. А Йосиф беше строен и красив. И след време жената на господаря му хареса Йосиф и му каза: “Легни с мен.” Но той отказа и каза на жената на своя господар: “Виж, господарят ми не се грижи за нищо в къщата и е ми е подчинил всичко, което притежава. Той няма по-високопоставен човек в този дом от мен, нито пък е запазил нещо от мен с изключение на теб, защото си му жена. При това положение как бих могъл да извърша такава голяма подлост и да извърша грях срещу Бога?” И при все, че тя говореше на Йосиф всеки ден, той не я послуша да лежи с нея, нито да бъде с нея. А един ден, когато Йосиф влезе в къщи, за*

да върши работата си, а никой от домашните мъже не беше там, в къщата, тя го хвана за наметалото и му каза: “Легни с мен.” Но той остави наметалото си в ръката ѝ и избяга навън.” (Бит.39:2-12 – мой превод) (Коментар: Има моменти, когато единствената ни правилна реакция на атаката на греха е бягството и в това няма нищо срамно. Ние никога няма да можем сами да устоим на атаките на дявола. Той винаги ще ни побеждава, ако не сме с Исус Христос. Д.Пр.)

Моисей каза на хората: “Не се плашете, защото Бог дойде само за да ви изпита и да ви накара да се страхувате от него и така да не вършите грях (Изх.20:20 – мой превод). Страхът от Господа е началото на мъдростта и познаването на Святият Бог е разум. Защото чрез мен (чрез мъдростта) дните (на живота) ти ще бъдат умножени и години ще бъдат прибавени към живота ти. Ако си мъдър, ти си мъдър за себе си; а ако се присмиваш, самият ти ще понесеш това (на теб самият ще ти се присмиват). (Пр.9:10-12 – мой превод)

Беззаконието на порочните хора ги вкарва в капана и те са впрягани в примката на своя грях. Те умират, защото им липсва дисциплина и поради голямото си безумие са унищожавани. (Пр.5:22 – мой превод)

Заплатата на праведния води до живот, а печалбата на порочният води до грях. (Пр.10:16 – мой превод)

Праведността пази онзи, който живее почтено, а грехът съсипе мошеника. (Пр.13:3 – мой превод)

Праведността възвисява нацията, а грехът е позор за всички хора. (Пр.14:34 – мой превод)

Кой може да каже: “Очистих сърцето си; чист съм от греховете си”? (Пр.20:9 – мой превод)

Високомерното око и горделивото сърце, които са светилникът (т.е. начинът на действие) на порочните хора, са грях. (Пр.21:4 – мой превод)

Който планира да върши зло ще бъде наречен пакостлив човек; замислянето на такава глупост е грях и присмивателят е мерзост за хората. (Пр.24:8-9 – мой превод)

Когато се закълнеш за нещо пред Бога, не се бави да го изпълниш; защото Бог не харесва глупавите хора. Изпълни това, което си обещал. По-добре е за теб да не даваш обещание с клетва, отколкото да дадеш обещание и после да не го изпълниш. Не позволявай на устата си да те вкара в грях; не казвай пред Божият служител, че (обещаното от теб) е било по небрежност; защо да разгневяваш Бога с думите си и той да унищожси делото на ръцете ти. (Екл.5:6 – мой превод)

Горко на онези, които влачат беззаконието си с възетата на лъжите и мъкнат греха си с ремъците на каруцата. (Ис.5:18 – мой превод)

Горко ви, непокорни деца, казва Господ, които изпълнявате план, но не Моят (план); които сключвате съюз, който е против волята ми и така добавяте нов грях към греховете си. (Ис.30:1 – мой превод)

Господи, сила моя и крепост моя, прибежище мое в скръбен ден! При Теб ще дойдат народите от (всички) краища на земята и ще кажат: “Предшествениците ни не наследиха нищо друго освен лъжи и негодни работи, от които няма полза. Могат ли смъртните хора да превръщат себе си в богове? Боговете не са такива! (Йер.16:19-20 – мой превод)

Дано когато Юдовият дом чуе за всички нещастия, които имам намерение да им причиня, всеки от тях да се върне от злите си пътища, за да мога да им простя беззаконието им и техния грях. (Йер.36:3 – мой превод) (Коментар: Ето това е рецептата за спасението: Знаейки за неизбежният Божии съд, пред който трябва да се яви, всеки човек трябва да се разкае заради греховете си (т.е. да вземе решение да извърши обратен завой в живота си), да приеме Исус Христос като свой Спасител и да му се подчини, за да се извърши коренна промяна в манталитета и в поведението му. Д.Пр.)

Господното слово дойде към мен и каза: “Човече, поставих те страж за Израелевия дом; когато

чуеш дума от устата ми, ти трябва да ги предупреждаваш от мое име. Ако кажа на нарушителите на закона: “Вие сигурно ще умрете”, но ти не ги предупредиш или ако не говориш, за да предупредиш порочните хора да се отклонят от порочните си пътища, за да спася живота им, тези порочни хора ще умрат заради беззаконието си, но Аз ще те държа отговорен за тяхната кръв. Но ако предупредиш порочните хора и те не се върнат обратно от порочните си пътища, те ще умрат заради беззаконието си, а ти ще спасиш живота си. Отново, ако праведните се отклонят от праведността си и извършат беззаконие и аз поставя камък за препъване пред тях, те ще умрат; но понеже ти не си ги предупредил, те ще умрат заради своя грях и техните праведни дела, които са извършили, няма да се запомнят, а Аз ще те държа отговорен за тяхната кръв. Обаче, ако ти предупредиш праведните да не извършват грях и те не го извършат, те ще спасят живота си, защото са се вслушали в предупреждението и ти ще спасиш живота си. (Йез.3:16-21 – мой превод)

Човекът, който извърши грях, ще умре. Синът няма да пострада заради беззаконието на баща си, нито пък бащата ще пострада заради беззаконието на сина си. Праведността на праведния ще си е лично негова и беззаконието на бе законника ще си е лично негово. (Йез.18:20 – мой превод)

Бог говорил на Йезекиил: “Човече, кажи на Израелевия дом: Вие говорихте така: “Престъпленията и греховете ни са върху нас и ние загиваме заради тях; при това положение как можем да живеем?” Кажи им: “Тъй като съм жив, Аз не изпитвам удоволствие от смъртта на грешните хора, а от това, грешните хора да се откажат от пътищата си и да живеят. Върнете се, върнете се от лошите си пътища, защо да умираете, вие, доме Израелев?” (Йез.33:10-11 – мой превод)

Какво изисква Бог от нас: “С какво трябва да дойда пред Господа и да се поклоня пред Всевишния Бог? Трябва ли да отивам при него с всеизгаряния и с едногодишни телета? Дали Бог ще хареса хилядите овни или десетките хиляди реки от масло? Дали да му принеса в жертва първородния си син заради престъплението си, плодът на тялото си заради греха на душата си? Той (Бог) ви е казал: “Не изисква ли Господ от вас да правите добро и това което самия Той прави: да сте справедливи, да обичате милостта и да живеете смирено с вашия Бог?” (Мих.6:6-8 – мой превод)

На следващия ден Йоан (Кръстител) видя Исус, че идва към него и каза: “Ето Божието Агне, което премахва греха на света!” (Йоан 1:29 – мой превод)

Тогава Исус започна да говори на юдеите, които бяха повярвали в него: “Ако продължавате да спазвате моето учение, вие наистина сте мои ученици. Тогава ще познаете истината и истината ще ви освободи. Юдеите отговориха: “Ние сме потомци на Авраам и никога не сме били роби на никого. Защо казваш, че ще бъдем освободени?” Исус им отговори: “Уверявам ви, всеки, който върши грях, е роб на греха.” (Йоан 8:31-34)

(Исус казва:) Защо не разбирате това, което ви говоря? Защото не можете да приемете моето учение. Вашият баща е дяволът и вие избрахте да следвате желанията на баща си. Дяволът бе убиец от самото начало и никога не е стоял на страната на истината, защото в него няма никаква истина. Когато говори лъжи, той разкрива истинската си същност, защото е лъжец и баща на лъжите. Но понеже аз говоря истината, вие не ми вярвате. Може ли някой да ме уличи в грях? Ако говоря истината, защо не ми вярвате. Който принадлежи на Бога, приема Божиите думи. Вие затова не слушате, защото не принадлежите на Бога. (Йоан 8:43-47 – мой превод)

Исус казва: “Аз дойдох да съдя този свят, за да могат тези, които не виждат (т.е. хората, които признават, че са грешни и имат нужда от Спасител), да прогледнат, а тези, които виждат (т.е. които считат, че са безгрешни и нямат нужда от Спасител), да ослепеят. Някои от намиращите се наблизо фарисеи чуха това и го попитаха: “Нима искаш да кажеш, че ние също сме слепи?” Исус им отговори: “Ако наистина бяхте слепи, нямаше да имате грях, но вие твърдите: “Виждаме!” – затова грехът ви остава.” (Йоан 9:39-41 – мой превод)

Исус предупредил учениците си: “Ако светът (хората) ви мрази, бъдете наясно, че той първо намрази мен, преди да намрази вас. Ако принадлежахте на света, (ако постъпвахте като хората около вас) той щеше да ви обича като свои. Но вие не принадлежите на света, защото аз ви избрах и отделих от него – затова светът ви мрази. Помнете онова, които ви казах: “Слугата не е по-велик от своя господар.”

След като преследваха мен, те (невярващите хора) ще преследват и вас. Но ако се подчинят на моето учение, те ще се подчинят и на казаното от вас. Но те ще се отнасят към вас така заради мен, защото не познават Онзи, който ме изпрати. Ако не бях дошъл и не бях им говорил, те нямаше да имат грях; но сега нямат оправдание за греха си. Който мрази мен, мрази и моят Баща. Ако не бях извършил делата, които никой друг не е извършил, те нямаше да имат грях. Но сега те видяха делата ми и въпреки това намразиха както мен, така и Баща ми. Това се случи, за да се сбъдне написаното в законът им: “Те ме намразиха без причина.” (Йоан 15:18-25 – мой превод) Виж: Пс.35:19: “Да не тържествуват над мен онези, които несправедливо враждуват против мен, нито да намигат с очи онези, които ме мразят без причина” и Пс.69:4: “Тези, които ме мразят без причина, се умножиха повече от космите на главата ми; укрепиха се моите погубители, които несправедливо са мои неприятели; тогава ме заставиха да върна онова, което не бях взел.”

Исус отговори (на Пилат): “Ти нямаше да имаш никаква власт над мен, ако не ти беше дадена от Бога. Ето защо онзи, който ме предаде на теб, има по-голям грях.” (Йоан 19:11 – мой превод) (Коментар: Това е още едно потвърждение, че всяка власт на земята е дадена от Бога. Д.Пр.)

Сега знаем, че това, което законът казва, се отнася за онези (хора), които са под закона (т.е. които са избрали да живеят, старейки се да се спасят, изпълнявайки изискванията на закона), за да се сложи край на всички оправдания, които хората намират и да покаже, че Бог ще съди цялото човечество. Защото никой няма да бъде оправдан пред Бога заради изпълнението на изискванията на закона, защото чрез закона идва познанието за греха. Но сега, отделно от закона, се разкрива как Бог прави хората праведни и за това свидетелстват закона и пророците. Бог прави хората праведни чрез вярата в Исус Христос и това се отнася за всички, които вярват, тъй като няма разлика между хората, защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава. Сега те са оправдавани чрез Божията милост като дар, чрез изкуплението от греха, което е в Исус Христос, когото Бог предостави като изкупителна жертва чрез неговата кръв за греховете на онези, които имат вяра. По този начин Бог показа, че е бил справедлив, когато, поради снизхождението си, в миналото не е наказвал хората за греховете им. Бог извърши това, за да докаже, че е справедлив в настоящето и ще продължи да бъде справедлив (и в бъдещето) и същевременно да прави праведен всеки, който вярва в Исус. (Рим.3: 19-26 – мой превод) (Коментар: По природата си Бог е както справедлив, така и любов. Справедливостта изисква всеки грях да бъде наказван със смърт. И тъй като всички хора са грешни, справедливостта изисква всички хора да умрат. А любовта иска обратното – всички да бъдат спасени. Бог е решил тази нерешима задача чрез жертвата на Исус Христос на кръста на Голгота. Самият Исус не е извършил никакъв грях и така е изпълнил всички изисквания на закона на Моисей, поради което Бог го е възкресил. Същевременно всеки, който вярва в Спасителя Исус Христос, бива спасяван, защото чрез смъртта си Христос е платил за греховете на всички хора, които вярват в него. Д.Пр.)

Не знаете ли, че всички ние, които сме били кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени (да участваме) в неговата смърт? И чрез кръщението в неговата смърт бяхме погребани заедно с него, за да може както Христос бе възкресен от смъртта чрез славата на Отца, така и ние също да живеем нов живот. Защото ако бяхме съединени с него със смърт като неговата, ще бъдем съединени с него и във възкресение като неговото. Ние знаем, че старата ни същност беше разпъната на кръста с Христос, за да бъде унищожено грешното ни тяло и да не сме вече поробвани от греха. Защото този, който е умрял, е освободен от властта на греха. А ако сме умрели с Христос, ние вярваме, че и ще живеем с него. Ние знаем, че Христос, след като е възкресен от смъртта, никога няма отново да умре и смъртта вече няма власт над него. Когато умря с тази смърт, Христос умря за греха веднъж заради всички хора, а сега животът, който живее, е живот за Бога. Така и вие смятайте себе си за мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус. Поради това, не позволявайте на греха да господства в мъртвите ви тела и да ви кара да се покорявате на техните страсти. Нито предоставяйте части от тялото ви да бъдат използвани като инструменти на греха в служба на злото. Служете на Бога като хора, които са възкръснали от смъртта, за да живеят. Нека телата ви да бъдат инструменти на Бога в служба на доброто. Защото грехът няма да има власт над вас, тъй като вече не сте под (властта на) закона, а (под властта) на Божията милост. (Рим.6:3-14 – мой превод)

Когато бяхте роби на греха, вие не бяхте задължени да вършите онова, което Бог изисква. И какви предимства получаваште тогава от нещата, от които сега се срамувате? Краят (крайният резултат) от тези неща е смърт (за онзи, който върши грехове). Но сега, когато сте освободени от греха и сте роби на Бога, плодовете, които жънете, водят (до) посвещаване на Бога и накрая – до вечен живот. Защото заплатата (наказанието) за греха е смърт, а безплатният подарък на Бога е вечен живот в Христос Исус,

нашия Господ. (Рим.6:21-23 – мой превод)

Когато живеехме според грешната си човешка природа, нашите греховни страсти, подбуждани от закона (“забранения плод е най-сладък”), вършиха своето дело в телата ни, за да дават плодове, които водят до смърт. Но сега, след като умряхме за закона, чиито пленници бяхме, ние сме освободени от него (вата власт над нас). Сега служим на Бога по нов начин, ръководени от Духа, а не по стария начин – според писания закон. Можем ли тогава да кажем, че законът и греха са едно и също нещо? Не, в никакъв случай! Но ако не беше законът, аз нямаше да знам какво е грях. Всъщност, ако законът не беше казал: “Не пожелавай това, което принадлежи на друг,” аз нямаше да знам какво е да пожелаеш нещо, което принадлежи на друг. Но грехът намери начин чрез тази заповед да ме накара да пожелавам всякакви неща, които не ми принадлежат, защото без закона грехът е мъртъв. Някога аз бях жив без (да бях чул за) закона, но когато заповедта дойде, грехът оживя, а аз умрях. Същата заповед, която ми обещавахме живот се оказа, че ми носи смърт, защото грехът, като се възползва от възможността в заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. Така че законът е свят (в него няма грешка) и заповедта е свята, справедлива и добра. Тогава дали това, което е добро, ми донесе смърт? Не, разбира се! Грехът ми причини смърт чрез това добро нещо (заповедта), за да може да се покаже, че грехът е грях и чрез заповедта (грехът) да стане неизмеримо грешен (иначе всеки от нас си има собствена представа за греха, която се различава от Божията дефиниция за грях). Защото ние знаем, че законът е духовен, а аз не съм. Аз съм човек от плът и бях продаден в робство на греха. Аз не разбирам собствените си постъпки. Защото не върша това, което искам, а нещата, които мразя – тях върша! А щом върша точно това, което не искам, значи се съгласявам със закона и признавам, че е добър. Но всъщност не аз върша тези неща, а грехът, който живее в мен. Защото аз знам, че нищо добро не живее вътре в мен, т.е. в моята недуховна плътска природа. Мога да желая онова, което е добро, но не мога да го върша. (Коментар: “Едно нещо е да знаеш, друго нещо е да искаш, а трето и четвърто нещо е да го направиш” – нар. поговорка. Д.Пр.). Върша не доброто, което искам, а злото, което не искам. А щом върша точно това, което не искам, то не аз го върша, а грехът, който живее в мен. Откривам в себе си това правило: когато искам да върша добро, злото винаги е с мен. Дълбоко в себе си аз с радост приемам Божия закон, но виждам в тялото си друг закон, който воюва със закона в ума ми. Този друг закон, който действа в тялото ми, е законът на греха и той ме превръща в свой пленник. Ох, колко окаян човек съм аз! Кой ще ме спаси от това тяло, което е подвластно на смъртта? Да благодарим на Бога, че ни освобождава чрез Исус Христос, нашия Господ! И така, с ума си служа на Божия закон, но с грешната си човешка природа аз съм роб на закона на греха. (Рим.7:5-25 – мой превод)

Защото в Божието царство са важни **НЕ** какво ядеш и какво пиеш (няма забранени храни и напитки), а праведността, мирът и радостта, които дава Святият Дух. Онзи, който служи на Христос, като живее така, е приеман от Бога и е одобряван от хората. Следователно, нека се стремим към онова, което носи мир и взаимно ни укрепва. Заради яденето (в стремежа си да спазваш писани от хората правила за онова, което е забранено да се яде), не разрушавай Божието дело. Наистина всичко е чисто (и можеш да го ядеш), но е грешно да накараш другите да извършат грях заради онова, което ядеш. Добре е да не ядеш месо или да пиеш вино, или да правиш каквото и да е, което може да накара твой брат или сестра да се препъне (да извърши грях). Вярата която имаш за тези неща, имай я като свое собствено (и незадължително за другите) убеждение пред Бога. Благословени са онези, които нямат основание да осъждат себе и заради това, което одобряват. Но тези, които се съмняват, дали нещо е правилно или грешно ще бъдат осъдени от Бога, ако ядат храна, които смятат, че трябва да избягват, защото не вярват, че това, което правят, е правилно. **Всичко, което не се прави по убеждение, е грях.** (Рим.14:17-23 – мой превод)

Да не общувате с човек, който нарича себе си брат или сестра в Христос, а върши сексуални грехове или е алчен, или е идолопоклонник, или е клеветник, пияница или измамник. Даже да не седате да ядете с такъв човек. (1Кор.5:11 – мой превод)

Изхвърлете старата мая, за да бъдете ново тесто, тъй като наистина сте безквасен хляб. Защото нашето пасхално агне, Христос, беше пожертван заради нас. За това нека да празнуваме, но не с хляб, приготвен със старата мая, която е маята на злбата и нечестията, а с безквасния хляб на искреността и истината. (1Кор.5:7-8 – мой превод)

Всичко ми е позволено, но не всичко е полезно. Да, “всичко ми е позволено”, но няма да позволя на

нищо (освен на Бога) да ме владее. (1Кор.6:12 – мой превод)

Отхвърляйки от себе си лъжата, нека всеки от нас да казва истината на ближния си, защото всички сме части от едно и също тяло. Гневете се, но не вършете грях: не позволявайте ядът ви да не е преминал до залеза на слънцето и не оставяйте място за дявола (в себе си). Крадците трябва да престанат да крадат, а нека да се трудят и да работят честно със собствените си ръце, за да имат какво да споделят с онези, които са в нужда. Нека никаква зла дума да не излиза от устата ви, а само онова, което е полезно за насърчаване и укрепване на вярата, тогава когато е нужно, за да могат думите ви да предават милост на онези, които ви слушат. И не наскърбявайте Светия Дух на Бога, с който сте маркирани с печат за деня на изкуплението. Отхвърлете от себе си всякаква горчивина, ярост, гняв, викане и клевети, заедно с всяко зло. Бъдете любезни и състрадателни един към друг, бъдете сърдечни и прощаващи един към друг, така както Бог ви е простил в Христос. (Еф.4:25-32 – мой превод)

И така, братя и сестри, внимавайте никой от вас (християните) да няма зло и невярващо сърце, и да изостави живия Бог. Напротив, всеки ден се насърчавайте един друг, докато все още е “днес”, така че никой да не бъде измамен от греха и да стане коравосърдечен. (Евр.3:12-13 – мой превод) (Коментар: Това е една от задачите на църквата и това е една от причините, поради които Христос призовава всеки християнин редовно да ходи на църква и да се среща с другите християни. Само така може да се осъществява този взаимен контрол и да се оказва взаимно насърчение. Д.Пр.)

Благословен е този човек, който издържи на изкушенията, защото след като издържи успешно изпитанието, той ще получи венеца на живота, който Господ е обещал на онези, които го обичат. Никой, когато е изкушаван, не трябва да казва: “Това изкушение идва от Бога”, защото Бог не може да бъде изкушен от злото и самият той никого не изкушава. Всеки човек е изкушаван, подмамван и съблазняван от собственото си желание. После това желание зачева и ражда грях, а когато грехът израсте напълно, ражда смърт. Не се измамвайте, братя и сестри! Всеки милостив акт на даряване и всеки съвършен дар идват от небето и слизат долу от Отца на светлините, в който няма вариации или сянка, причинявани от някаква промяна. (Бог е вечен и непроменим.) Той избра да ни направи свои деца чрез посланието на истината, за да станем първите плодове сред всичко, което е създал. (Як.1:12-18 – мой превод)

Но ако проявявате пристрастие (в отношението си към хората), извършвате грях и сте осъдени от закона като закононарушители. (Як.2:9 – мой превод).

Но ако живеем в светлината, както той (Бог) е в светлината, тогава имаме общение един с друг и кръвта на неговия Син Исус ни очиства от всякакъв грях. Ако казваме, че сме безгрешни, сами себе си заблуждаваме и истината не е с нас. Но ако признаваме греховете си, Бог ще ни прости. Той ще ни очисти от всички злини, които сме извършили, защото държи на думата си и е справедлив. Ако казваме, че не сме съгрешавали, обявяваме Бога за лъжец и словото му няма място в живота ни. (1Йоан 1:5-10 – мой превод)

И той (Исус) ги предупреди (учениците си): “Внимавайте! Пазете се от маята на фарисеите и от маята на Ирод!” (Марк 8:15 – мой превод).

Затова ако си мислите, че стоите здраво, внимавайте да не паднете. Когато сте подложени на изпитание, помнете, че и други (хора) са били изпитани по същия начин. Но Бог държи на думата си. Той няма да позволи изпитанието пред вас да е по-голямо, отколкото можете да понесете и заедно с изпитанието ще ви посочи изходен път, за да можете да устоите. (1Кор.10:12-13 – мой превод)

Слуги, покорявайте се на земните си господари във всичко, не само когато ви наблюдават, сякаш се опитвате да спечелите благоволенieto им. Правете го с искрено сърце от страхопочитание към Господа. Каквото и да вършите, работете от цялото си сърце, така, сякаш се трудите не за хора, а за Господа. Помнете, че Господ ще ви даде вашето наследство като награда. Служете на Христос, истинския ви Господар. Защото, който върши зло, ще бъде наказан за злото, а Бог е безпристрастен. (Кол.3::22-25 – мой превод)

(Мъдростта казва:) И сега, деца мой, чуйте ме: “Щастливи са онези, които спазват пътищата ми (т.е. които изпълняват заповедите ми). Чувайте поуката и бъдете мъдри, не я пренебрегвайте. Щастлив е онзи, който ме слуша, който ежедневно ме наблюдава край портите ми, (който ежедневно изпълнява

указанията ми) и чака край вратите ми. Защото който ме намери, намира живот и придобива благоволение от Господа; а онези, които не ме намерят, нараняват себе си; всички, които ме мразят, обичат смъртта. (Пр.8:32-36 – мой превод)

Бягайте от сексуалния грях. Всеки друг грях, който човек може да извърши, е извън тялото му, но който върши сексуален грях, върши грях срещу собственото си тяло. Нима не знаете, че тялото ви е храм на Святия Дух, който е във вас и който ви е даден от Бога, и че не принадлежите на себе си. Бог ви купи и заплати цената: затова прославете Бога с телата си. (1Кор.5:18-20)

Греховете на някои хора са очевидни и показват какъв съд ги очаква, а греховете на други се виждат по-късно. По същия начин и добрите дела са очевидни; а даже когато не са очевидни, те не могат да останат скрити. (1Тим.5:24-25 – мой превод)

В книгата си “Упадък и загиване на Римската империя”, Едуард Гибон счита, че загиването на Римската империя се дължи на следните причини:

- Бързо увеличаване на броя на разводите; **подкопаване на достойнството и на светостта на семейството**, което е основата на човешкото общество.

- Все по-високи и по-високи данъци и изразходването на обществените пари за безплатен хляб и забавления за населението. (Коментар: “Хляб и зрелища” Д.Пр.)

- Лудо увлечение по удоволствията; ежегодно провежданите спортни състезания ставали все по-вълнуващи и жестоки.

- Строителство на огромни крепости и разходването на огромни средства за въоръжение, докато в същото време истинският враг не е бил вън, а вътре в империята – т.е. **упадък на морала на хората**.

- **Загиване и разлагане на религията. Религията се превърнала в чиста формалност**, изгубила връзката си с реалния живот и станала неспособна да предупредява и да насочва хората.

Лев Толстой е написал разказ за един успешен земеделец, който не бил доволен от големината на нивите си и искал да има повече от всички неща, което притежавал. Един ден той получил прекрасно предложение. За 1 000 рубли му предлагали да купи всичката земя, която може да обходи за един ден. Единственото условие било, че трябвало да се върне преди залеза на слънцето на същото място, откъдето е тръгнал сутринта. Рано на следващата сутрин той тръгнал с ускорени крачки да направи примамливата обиколка. Към пладне вече бил доста уморен, но продължил да се отдалечава от стартовата точка, с цел да обиколи колкото се може повече земя. Няколко часа след обяд той разбрал, че лакомията му го е отвела много далече от стартовата точка. Тръгнал да се връща с бърз ход и като видял, че слънцето клони към залез, започнал да бяга, защото осъзнавал, че ако не успее да се върне на старта преди слънцето да залезе, ще изгуби шанса да стане по-голям земевладелец. Когато слънцето започнало да потъва зад хоризонта, той вече виждал финалната линия. Жадно гълтайки всяка глътка въздух, със сърце което биело лудо, той събрал и последните си капки сили и успял да пресече финалната линия миг преди горният край на слънчевия диск да се скрие зад хоризонта. Веднага след това припаднал и от устата му потекла кръв, а след няколко минути умрял. След това слугите му изкопали един гроб, който бил с размери 2 м дълъг и 1 метър широк. Заглавието на този разказ на Толстой е: **“От колко много земя се нуждае човека?”**

Хората, които хващат животни в Африка за зоологическите градини по света разказват, че едно от най-трудните за улавяне животно е един вид маймуна. Обаче хората от племето зулуси хващат много лесно тези маймунки. Те успяват да уловят това малко и пъргаво животинче, **защото познават неговия характер**. За примамка използват един вид кокосов орех, който расте на лиана. Семената на този плод са любимото лакомство на маймунката. Знаейки това, зулусите издълбават внимателно дупка в черупката на плода, която е толкова тясна, че маймунката с мъка да може да пхне **празната си ръка** в нея. След като направи това, маймунката сграбчва семето, което се намира вътре и започва да се опитва да измъкне ръката си, която вече е свита в юмрук. Разбира се, това е невъзможно, защото размерът на юмука е по-голям от диаметъра на дупката. Поради това маймунката дърпа и тегли, бори се и се мъчи, **но никога не разтваря юмука си**, за да пусне семките и да си извади лапата. През това време зулусите идват и я улавят.

Стремежът **към абсолютна свобода** отвежда човека до дълбините на робството. (Дитрих Бонхьофер – немски пастор, убит в хитлеристки концлагер през 1945 г) (Коментар: Превел съм неговата книга „Цената на ученичеството.“ Можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)

Грозното удоволствие от грешките на другите. “За нещастие, ние се наслаждаваме на грешките на другите хора. **Това е най-смъртоносна наслада на света.** Докато сте ръководени от този порок, вие никога няма да усетите божественото, така както човек, който е болен от хрема, не може да усети прекрасните ухания или както глухият не може да чуе прекрасната музика. Това няма нищо общо с представата, че Бог ни изпраща в ада. Във всеки от нас **има нещо, което само по себе си може да израсте и да се превърне в ад, ако пъпката на това нещо не бъде откъсната от нас самите.**” (К. С. Луис)

Призив на Абрахам Линкълн към народа да се моли. “Ние бяхме получатели на най-голямото изобилие, което небето ни изпращаше. От дълги години бяхме защитавани и живеехме в мир и преуспяване. Броят на нашето население растеше, растеше силата и богатството ни, повече отколкото на всяка друга държава по света. **Но ние забравихме Бога. Ние забравихме милостивата ръка, която ни пазеше в мир, която ни умножаваше, обогатяваше и укрепваше.** С измамните си сърца ние самодоволно се помислихме, че всички тези благословии са продукт на някаква наша превъзходна мъдрост и способности. Опиянени от непрекъснатите си успехи, ние станахме твърде самодоволни и не можем вече да усещаме нуждата от Божията изкупителната и опазваща милост, станахме твърде горди, за да се молим на Бога, който ни е създал. **Поради това трябва да се смирим пред обидената Сила, да признаем греховете на нашата нация и да се молим за снизхождение и опрощение.**” (Част от реч на А. Линкълн произнесена на 30.04.1863)

Това не съм аз. Известно време след като станал християнин, Св. Августин срещнал случайно на улицата една бивша позната проститутка. Когато я видял, Августин веднага тръгнал обратно и преминал на отсрещния тротоар. Жената изненадана извикала: “Августине, това съм аз.” Августин продължил да се отдалечава по другия тротоар и ѝ отговорил: “**Да, но това не съм аз.**” Това е удивителна история, която е в съзвучие с казаното от германският теолог Дитрих Бонхьофер: “Когато Христос призове някой човек да го последва, той го призовава да умре (за себе си).” (Ричард Феърчайлд)

Истинската църква. “Църквата? Защо да се тревожа за нея? Тя просто е свърталище на лицемери!” Чувал съм хора да говорят по този начин, а вие не сте ли чували? Някои хора успяват да изразят недоволството си малко по-изискано, както например го е направил писателят Даниел Дефо:

Когато Бог издигне дом за молитва,
 дяволът винаги си построява параклис в него;
 И когато след внимателна проверка този параклис бъде намерен
 се установява, че повечето хора се събират в него.

А Ралф Уалдо Емерсон е казал: “Бог изгражда храм в сърцето на хората върху руините на църквите и религиите.” (Д-р Стивън Пии)

Грехът оказва влияние върху всички хора. Един човек плавал в лодка заедно с други хора. Една нощ, без никакво предупреждение, той внезапно започнал да пробива дупка в корпуса на лодката под седалката си. Другите хора в лодката започнали да му крещат: “Какво правиш? Да не си полудял? Да не би да искаш всички да потънем?” Човекът спокойно им отговорил: “Не разбирам какво искате? Не е ваша работа да се интересувате какво правя. Аз съм си платил за това пътуване като всеки от вас и не пробивам дупка под вашата седалка. Оставете ме на мира!” **Егоистите и фанатиците не искат да приемат истината, че всички ние се намираме в една и съща лодка.** Един поет е написал следното: “**Когато чуеш да бият камбаните, не питай за кого бият. Щом бият, те бият и за теб.**”

Бдителност. Разказва се, че преди много години обществеността в град Франкфорд, Кентъки, САЩ, обсъждала предложението да се построи фонтан на един градски площад. След продължителни обсъждания решили да поканят трима строители да дадат офертите си за изграждането на фонтана. Офертата на първия от тях била на стойност 3000 долара – 1000 долара за материали, 1000 долара за труд и 1000 долара за предприемача. Втората оферта била на стойност 6000 долара – 2000 долара за материали, 2000 за труд и 2000 долара за предприемача. Офертата на третия предприемач била на стойност 9000 долара. Когато го помолили да обясни как ще бъдат използвани тези средства, той казал на комисията: “3000 долара са за вас, 3000 долара са за мен и 3000 долара ще дам на първия предприемач, за да построи фонтана.” **Сега се оказало, че обществото във Франкфорд има много по-голям проблем отколкото строителството на фонтана.** По същия начин и ние като християни можем да бъдем отклонени да гледаме към неща, които на пръв поглед ни изглеждат важни. Ние приличаме много на учениците на Исус, които се тревожели много повече за това, че храма може да бъде разрушен и заради приближаващия края на света, а са пренебрегвали нещата,

които са най-важни за живота ни: характера, почтеността, състраданието и подготвеността за връщането на Христос. Това е имал предвид Исус, когато е казал на учениците си да бъдат бдителни! (Том Карпентър)

Винаги блящи. В южната част на Италия, в подножието на вулкана Везувий, се намира древният град Помпей. Везувий е изригвал унищожително поне десетина пъти. През 1631 в резултат от такова изригване загинали 18 000 човека. **Най-голямото изригване на Везувий е било през 79 пр. н.е.** Тогава били унищожени напълно както Помпей, така и други съседни градове. От геологическите разкопки разбираме, че след тогавашното изригване Помпей е бил покрит със слой от пепел и пемза, който се увеличавал със скорост 15 см/ час. **Така за 17 часа Помпей е бил затрупан с вулканични остатъци с дебелина 2,8 м.** В продължение на 1700 години Помпей лежал под тонове от сгур, пепел и пемза. При археологическите разкопки на града се намерени много човешки тела, които са запазени във втвърдената вулканична пепел. Някои от тях са открити в дълбоки подземия, все едно, че хората са се опитвали да избегнат причиняваното от вулкана унищожение. В едно списание бяха поместени снимки на тела в луксозно обзаведени стаи. Най-интересното обаче е, че градският пазач, който е охранявал градската врата, също е бил открит да стои на своя пост, с оръжие в ръцете си. **Неговия командир му е заповядал от да продължава да бди и даже пред лицето на смъртта и този човек е останал на поста си.** Това е вечен урок за нас, християните. Ние трябва да бдим, да бъдем нащрек, да наблюдаваме и да очакваме идването на Христовото царство. *(Коментар: Същият подвиг е извършил и войникът Гюро Михайлов, който в началото на 1880-те бил поставен на пост в дървена сграда, в която се намирала една банка в Пловдив. През нощта избухнал пожар, в паниката никой от началниците му не дошъл да го освободи от поста, поради което той отказал да напусне поста си и изгорял. Сега той е обект на глупави насмешки, а всъщност е пример за подражание. Д.Пр.)*

Подготвеност за второто идване на Господа. По време на експедиция с кораб до Южния полюс, английският изследовател Ърнест Шекелтън оставил няколко човека на един остров, като им обещал, че на връщане ще ги вземе. По-късно, когато се връщал, той установил, че огромен айсберг блокира пътя му към острова. Но внезапно, като по чудо, пред кораба се отворил път в ледената пустош и Шекелтън успял да се промъкне до острова. Хората му били готови, чакали го и бързо се качили на кораба. **Веднага след като кораба напуснал острова и преминал през тясната цепнатина, ледените планини зад кораба се сгромолясали и отново блокирали пътя.** Размишлявайки над това чудно избавление, изследователят казал на хората си: “За щастие, вие бяхте опаковали багажа си и бяхте готови веднага да тръгнете!” А те отговорили: “**Ние никога не изгубихме надежда.** Когато в ледовете се отвори пролука за кораба да стигне до нас, ние навихме спалните си чували и си казахме един на друг: “**Днес той може да дойде.**”

Хранене на греха. През 1939 един рибарски кораб попаднал в плен на арктическите ледове около Канада. Тогава рибарите забелязали една бяла полярна мечка, която също се намирала наблизо. Те се отнесли доста милостиво към нея и ѝ хвърляли салам, пакетчета кокосово масло и шоколад. После хранителните им запаси свършили, но за нещастие мечката имала голям апетит и постоянно се опитвала да се качи на борда на кораба, за да намери нещо за ядене. Рибарите се опитали да я прогонят със струи ледено студена вода от противопожарните маркучи, но на мечката ѝ харесало да бъде обливана с водата и даже се изправяла на задните си лапи и вдигала предните си лапи високо над главата си, за да може водата да попадне и под мишниците ѝ. **Все пак, по някакъв начин, рибарите успели не само да прогонят мечката, но и да научат колко ужасно е да се храни полярна мечка.** Някои хора постъпват с греха по същия начин, по който постъпили рибарите с полярната мечка. Те започват да го хранят, малко по малко, без да се замислят за последиците. Показателно за моралното състояние на нашето общество е, че ние много рядко използваме думата “греховен,” **с изключение на случаите, когато трябва да опишем някой много хубав десерт.** **Излиза, че за нас думата “греховен” се е превърнал в прилагателно, която описва нещо много хубаво.** **Разбирате ли колко много се заблуждаваме и как тази дума е изгубила правилния си смисъл?** Пагубни са последиците от такива измами.

Едни хора считат, че представата за греха е станала демоде, защото някои страстни, но неукни християни са свързвали греха с такива невинните забавления, като игра карти, танцуване или ходене на театър. Смешно и глупаво е да се говори, че тези неща са грях. Други считат, че представата за греха е станала демоде, защото е започнала да се свързва със сензационната неморалност и с позора, който тайно е бил обвиван с подробности за пикантна похотливост. И тъй като много малко хора са били сензационно неморални и тъй като никой няма да си признае, че за него грехът е пикантен, днес **много малко хора** считат, че самите те са грешни. Накрая, поради самоувереността на нашето светско общество, на греха започна да се гледа като на нещо старомодно. Преди години един европейец, който настояваше, че самовнушението е ключът към самоусъвършенстването, призоваваше хората постоянно да си казват: “Всеки ден и във всичко

аз ставам все по-добър и по-добър.“ Ние се усмихваме над тази наивност и арогантност. Но се оказва, че сме прибързали с усмивките си, **защото всяко общество, което превръща в свой култ митът за прогреса,** който е особено разпространен в САЩ, със сигурност **вярва, че положението става все по-добро и по-добро.** Казва ни се, че ще имаме прогрес, единствено ако изхвърлим такива антични пречки, като греха. Но въпреки това, в своите химни, проповеди и молитви църквата продължава да употребява думата грях. По-проницателните между нас няма да ни позволят да изпуснем тази дума. Карл Менингер, международно известният психиатър и основател на Клиниката Менингер в Канзас, е написал една забележителна книга, озаглавена **“Каквото и да е, се превърна в грях.”** В едно интервю в списание “Тайм” Пол Тилич, психолог и теолог, казва: “В продължение на 25 години се опитвах да намеря друга дума за “грях,” но не успях.” Тъй като обществото на вярващите няма да престане да употребява думата “грях,” ние трябва да сме сигурни, че знаем нейното значение. Обобщено казано, **определението за грях е както просто, ката и смъртно опасно:** **“грях е просто да кажем на Бога “махай се.”** Тези думи може да са ясно и съзнателно произнесени, но най-често и почти винаги те се подразбират и е замаскирани, **защото се произнасят на подсъзнателно ниво.** Но това не променя положението.

За Бога се казва, че се е изгубил. Той ни призовава да отидем при него, а ние казваме: “Махай се от мен. Остави ме на мира.” Той настоява, че единственото, което иска е да ни благослови. Той казва, че подчинението, което изисква от нас ще се докаже, че е благословия за нас. Ние му отговаряме: “На всяко друго място в живота подчинението е нещо, което дължим на шефа си, който не можем да понасяме. Защо трябва да считаме, че ти си различен?” Той ни казва, че претенцията му към нас се основава на любовта му към нас. А ние му отговаряме: **“Аз не съм те молил да ме обичаш. Нещо повече, чувствам се засегнат от твоята любов. Тя е натрапена. Аз искам моят живот да бъде само мой.”**

Коренът “ГРЯХ,” от които извираат всички конкретни грехове, е самомнителната и горда поза на незачитане, отхвърляне, презиране и неподчинение. Това поведение претендира, че можем да си живеем добре и без Бога, но това е само абсурдна проява на нашето въображение и така наречената ни невинна изтънченост, всъщност е престъпно презрение. Ние четем детските приказки, в които се разказва за някакъв благороден аристократ, който отива на пътешествие. Среща се със селяни и бедни хора, които презира. От висотата на аристократичното си положение той всъщност никога не ги вижда, никога не ги забелязва и никога не се интересува от тях, защото според него те са много под нивото му. И както винаги става в детските приказки, един от селяните и бедняците се оказва, че е принц или принцеса. Гордото превъзпяване на аристократа и неоснователното му преимущество е причината той да се лиши от нещо скъпоценно. **Мъже и жени се държат наперено като аристократи и презират Бога, който в своя Син е принизен и унижен, Богът, чието благоволение към нас и желанието му да ни благослови е считано за демонстрация на неговата слабост. Държейки се гордо и превъзвизишено, ние не разбираме Бога,** който дойде сред нас на Рождество Христово и на Голгота. Когато Бог се изправи пред нас, когато ни предложи любовта си и ни покани да отидем при него, ние го прогонваме с думите: **“Махни се от пътя ми.”** В основата на самодоволната ни поза се намира отхвърлянето, отричането и прогонването на Исус Христос.

Какви са последиците от това наше поведение? Очевидно, **първата последица** е отчуждаването от Господа. Бог **не е безразличен** към нашето поведение на превъзходство. Той реагира и ни отблъсква далеч от себе си. **Той няма да ни позволи да се отречем от него, да не му се подчиним или да останем безразлични към него.** Поради законната му реакция на нашето неподчинение между нас и Бога се отваря една пропаст. Така вечният ни Баща започва да наблюдава отчуждените си синове и дъщери. **Праведният цар прогонва непокорните си поданици.** Въпреки че сме създадени да бъдем договорни партньори на Бога и да работим заедно с него, ние неуморно заговорничим срещу Бога и неговата истина. **Ние саботираме работата на Бога и оглушаваме себе си, за да не чуваме Божието слово и се пазарим за да получим Божиата милост или си мислим, че можем да се спазарим.**

Втората последица е отчуждаването ни от нашите ближни, от онези които са ни дадени, за да ни бъдат **братя и сестри.** Когато бях юноша и воювах с двете си сестри, изпълнена раздразнение и недоумение майка ми ме питаше: “Защо не можеш да ги понасяш?” Защо не можем да понасяме хората около себе си? Защо всички хора по света, от всички епохи и култури, не могат да се понасят? Самарянката каза на Исус: “Ти си юдей, а аз съм самарянка. Ние, самаряните и юдеите се понасяме така, както се понасят кобрата и мангустата.” Първият въпрос, който Бог задал на Адам и Ева след като те се отчуждили от него, първият въпрос, който задава на всеки от нас, когато се отчуждим от него е: “Къде си?” Вторият въпрос, който Бог задал е отправен към Кайн, след като убил брат си, от когото се отчуждил: “Къде е брат ти?”

Това е вечният въпрос, който Бог задава на всички хора по света от всички епохи: **“Къде е брат ти? Къде е сестра ти?”** Поради това, че сме се отчуждили един от друг, между нас и братята и сестрите ни се отваря бездна. Ако социолозите можеха да елиминират социалните различия, които са основанията за борбите между хората (аз казах основанията, а не причината), дали щяхме да живеем в някаква утопия?

Кажете ми: ако отново бъде възстановена Райската Градина и бъде населена с хора, дали ще живеем в мир или отново ще да бъдем изгонени от градината? Не може на съществува утопия, просто защото подобряването на социалното ни положение може да промени вида на греховете ни, но няма да ги премахне. **Защото провалът на човечеството се причинява от огромния вътрешен хаос във всеки от нас, който произтича от незачитането и неподчинението ни на Бога.**

Третата последица от реакцията на Бога на нашия грях **е отчуждението ни от самите себе си.** По някакъв начин в мен се появява една бездна и аз бивам разделен на две. Разбирате ли, ние винаги можем да отхвърлим Бога. Но въпреки, че упорито и постоянно го отхвърляме, това не променя истината, че Бог ни е създал за себе си и поради това ние най-пълно ще приличаме на себе си единствено ако сме в него. Когато отхвърляме Бога, ние винаги по някакъв начин отхвърляме себе си. Когато се отчуждаваме от Бога, ние се отчуждаваме от себе си. Глупаво е да си мислим, че можем да се отървем от него и в същото време да запазим същността си. **Поради това не е чудно, че когато отхвърлим Бога, ние постоянно сме недоволни, постоянно сме болни, постоянно сме в затруднения и постоянно сме отчуждени от себе си.** Не е чудно, че продължаваме да се питаме: **“Какво ми става?”**, а истината е, че всеки страда от същото отчуждение по същата причина. Не е чудно, че продължаваме да се опитваме да се самоупояваме с играчки за възрастни и с дребни украшения. Защото много скоро влиянието на упойката свършва и ние с изненада установяваме, че “то е още там” – натрапчивото, трудно уловимо, но несъмнено съществуващо усещане, че в сърцевината ми има нещо, което съм изгубил и не мога да го намеря.

Считате ли, че тази проповед е неприятна? Дали през последните 10 минути бяхте песимистично настроени и подтиснати? Тогава следващото което ще ви кажа ще ви накара да се зарадвате: “Днешната проповед е най-оптимистичната проповед, която съм произнасял.” Защо? Защото най-оптимистичното нещо, което може да се каже за всеки от нас е, че ние сме грешни хора. Ако не кажем, че сме грешници, тогава какъв израз ще използвате, за да опишете и да обясните видимия и невидимия ни провал, който не можем да отречем? Може би ще кажете, че човечеството е болно? Но днес думата “болен” има две значения и те въобще няма да ни помогнат. Защото ако цялото човечество е болно, тогава дали между нас има хора, които са относително по-малко болни в сравнение с другите и поради това могат да “излекуват” другите хора?

Човешката история ни казва, че когато една част от някое общество си мисли, че може да “излекува” другите хора, поведението ѝ се отличава с безсъвестна свирепост и варварство. От друга страна, ако казваме, че в обществото няма привилегирована група, която може да излекува останалите хора, тогава липсва лекар за нашето заболяване. В този момент някой може да пожелае да каже, че проблемът е свързан с думата “болен” като термин от диагнозата. Вместо да считаме, че човечеството е болно, ние гледаме на себе си като на социално онеправдани. Обаче да говорим за себе си, че сме социално онеправдани, това означава да призоваваме за дълбоки промени в общественото устройство.

През последните 90 години, от Октомврийската революция в Русия до сегашното положение в Китай и Северна Корея, от Германия през 1933 до Апартейда в Южна Африка; само този период ни показва всичко, което искаме да знаем за социалните промени в обществото и за “отговорът”, към който се стремят хората, които твърдят, че имат правото да подсилят предлаганите от тях социални решения. Тези решения могат единствено да ни поставят на пътя на тоталитаризма. **Най-безопасното нещо, което трябва да кажем, най-вярното нещо което трябва да кажем и най-оптимистичното нещо което трябва да кажем е, че ние сме грешни хора.**

Нека по-задълбочено да изследваме това твърдение. Когато кажем, че човечеството е грешно, ние не използваме глагола “е” по същия начин, по който казваме че коня е с 4 крака. Когато казваме, че коня е с 4 крака, ние казваме, че конят **е създаден** да има 4 крака и да е четирикрако животно. Конят никога не е бил създаван да бъде и никога няма да бъде нещо друго. Но когато казваме, че ние сме грешници, ние казваме **точно обратното: ние сме грешни хора, каквито не сме създадени да бъдем.** Ние сме грешници, но не би трябвало да бъдем такива. Сега сме грешни хора, но с помощта на Божията милост ние няма да бъдем такива. Да казваме, че не сме грешници, това означава по някакъв начин да се самоизмамваме, но с помощта на Божията милост ние можем да се върнем към истинската си идентичност. Така можем да се възстановим онова лице, което сме създадени да имаме. Преобрънатото ни с главата надолу положение може да се върне в нормалното си състояние и най-славното нещо е, че това връщане към нормалното може да започне сега.

Сега вие разбирате защо **е оптимистично** да се говори, че всички хора са грешни, а **е песимистично** да се говори, че хората са болни или социално онеправдани. *(Коментар: Успешното лечение започва с поставянето на правилна диагноза на заболяването. Д.Пр.)* Когато се подчиним на Бога, ние можем да започнем пътуването си към целта, до която ни е възложено да стигнем. А тази цел е преодоляването на отчуждението навсякъде в живота ни: с Бога, с ближните ни и със себе си. Днес много пъти използвахме думата “отчуждение,” за да

опишем трите последици от нашето отхвърляне на Бога. Замислете се за малко какво означава да си отчужден. Отчужден е всеки, който живее несигурно в страна, която не му принадлежи и на която не е гражданин. И тъй като не е неин гражданин, той е лишен от правата и защитата, от която се ползват гражданите ѝ, а той може да бъде изгонен от тази страна по всяко време. От друга страна, да си гражданин, това означава да принадлежиш, да живееш в сигурността, че няма да бъдеш депортиран. Да се примирим с Бога, а след това и с другите хора и със себе си, това означава да знаем, че принадлежим. **Това означава да знаем, че си струва да се живее.** Най-оптимистичната диагноза е, че ние сме грешни хора, защото само когато възприемем тази диагноза, тогава ще попитаме: “А как да стана гражданин?”

Как ставаме граждани на Божието царство? Кредото на Апостолите е събрало всичко в едно кратко изречение: “**Аз вярвам в опрощаването на греховете.**” Да вярваме, това не означава да добавяме още една мебел към обзавеждането на разума си, независимо че тази мебел се нарича “опрощаване на греховете.” Тъкмо обратното, да вярваме, това означава да оставим цялото си бъдеще и съдбата си в ръцете на Онзи, който идва при нас като Спасител и иска единствено да вярваме, че той ще ни спаси. Нека да се върнем към оптимизма на диагнозата. **Да си оптимист, това означава по природа да си оптимист, да се основаваш на реализма, а не просто да мислиш пожелателно.** Реализмът на човешките затруднения се състои в това, че ние сме грешници пред Бога. А оптимизмът на човешките затруднения се състои в това, че на нас ни е заповядано да прегърнем нашия Господ, който е същевременно и наш Спасител, просто защото опрощението което обявява също има последици.

Когато получим опрощението и когато разберем, че сме опростени, примиряването ни с Бога започва да поражда примиряване навсякъде в живота ни. Спомнете си за самарянката от историята от Йоан 4. Тъй като е самарянка, тя е отчуждена от Исус, който е евреин. Това е отчуждаване по етнически признак, което е силно заразно и в наши дни. Тъй като е била женена 5 пъти и е живеела без брак с шести мъж (има ли смисъл да се жени за шести път?), тя се отчуждила от Исус, защото той е безгрешен. Поради репутацията си, тя се отчуждила от съгражданите си (това е причината, поради която е отишла на кладенеца **по пладне**, когато всички останали хора са се крили в домовете си от силното слънце). Исус предложил да даде на жената жива вода, която удовлетворява жаждата, **т.е. предложил ѝ самият себе си.** В този момент, без въобще да притежава сърцето на апостол Павел (който по това време още не е бил апостол), **жената разбрала какво има предвид Павел, когато казва, че опрощението не е нищо друго освен възкресение от смъртта.**

На църквата е поверено посланието за опрощението, просто защото църквата, християнското общество, се състои от хората, които сами са вкусили от опрощението. Ние знаем какво означава да си бил отчужден и какво е, **сега да си гражданин на Божието царство.** Ние знаем какво означава да се откажеш или поне да започнеш да се отказваш от многоликото отчуждение, за да приемеш многоликото възстановяване на отношенията. Ние разбираме глупостта и абсурдността на мижитурките, които казват, че създателят на вселената е изчезнал. Ние разбираме глупостта и абсурдността на това положение, но не се присмиваме на никой, който се придържа към това мнение, защото по-рано и ние мислехме така. Обаче, благодарение на Божието опрощение, ние бяхме доведени от смъртта към живота, от тъмнината към светлината и от положението на грешници към положението на оправдани грешници. И ние знаем, че един ден ще застанем без никакво петно и упрек пред великият Бог и Спасител. (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия) *(Коментар: Превел съм над 250 негови проповеди. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.)*

Малко накриво. Преди години в САЩ изгорял хамбара на един фермер и съседите му се събрали да му помогнат да си построи нов хамбар. На няколко човека възложили да отрежат по дължина гредите за наклонените части от покрива. Те отрязали първата греда, използвали я като шаблон и чрез нея отмерили и отбелязали с молив къде трябва да бъде отрязана следващата греда. След това използвали втората греда като шаблон, за да отмерят и да отбележат с молив третата греда. След това използвали като шаблон третата греда, за да отмерят и да отбележат с молив четвъртата греда и т.н. Но те не взели предвид дебелината на чертичката, с която отбелязвали къде трябва да режат. Всяка следваща греда се оказвала с една дебелина на чертичката по-дълга от предишната. След няколко часа работа и след 200 отрязани греди се оказало, че се е натрупала значителна разлика между дължината на първата и на последната греда. Поради това покрива на хамбара се изкривил. Нямате ли усещането, че и нашият хамбар също е малко изкривен? *(Коментар: Разбирате ли, колко е важно да ползваме оригиналния шаблон, а не негови копия? Д.Пр.)*

Най-лошата последица от греха е още по-голям грях.

Който твърди, че разбира греха, няма никакъв житейски опит с него. (Жиркегор)

Проституирането винаги е трагедия и е унижително. Но проституирането, на което хората се наслаждават като на религиозен акт и е защитавано с религиозни аргументи е нещо повече от трагично и унижително, то е отвратително. В Коринт е имало 1000 жени, които са работели като проститутки към храма на Афродита. Не е нужно да казваме, че църквата в Коринт ясно се е противопоставяла на ставащото в храма и на поведението на вярващите в Афродита. Но ние знаем, че духът на Афродита винаги се крие в християнската църква и че от време на време заразява някои от членовете ѝ. Векове преди това ханаанските народи, които са живеели около Израел, са практикували същото религиозно проституиране. Но Божият глас, който прогърмал от планината Синай, е предпазил Израел от такъв позор. Пророците също недвусмислено осъдили проституирането. Но въпреки това, духът на сексуалната разюзданост постоянно заплашва Израел, и ние постоянно трябва да се пазим от него и да го прогонваме.

Винаги когато в човешката история на Бога се гледа като на “богиня-майка,” накрая винаги се стига до религиозната проституция и широко разпространена сексуална разюзданост. Поради това Израел е отказвал да назове Бога с името “Майка” или “богиня.” (Коментар: В нашето съвремие на господството на либералната разюзданост вече има църкви, които считат, че Бог не е от мъжки род, защото видите ли, това е нетолерантно към жените, поради това нека да считаме, че Бог е полово неутрален. Така се лишаваме от образа на Бога Отец. Човешката глупост е безгранична. Д.Пр.) Преклонението пред богините винаги е било свързвано с преклонение пред плодовитостта от всякакъв вид: на насажденията, на животните и на хората. Когато е наричал Бога “Отец”, Израел въобще не е мислил за пола на Бога, не се е интересувал дали е мъж или жена. Израел е знаел, че истинският Бог няма полови органи. Но наричайки Бога “Отче,” Израел преднамерено е отказал да нарече Бога “майко.”

Израел преднамерено отхвърлял всяко нещо, което култът на околните народи е свързвали с богините. Израелтяните отхвърляли представата, че бог е сексуално активен и че в сексуалната активност на хората има нещо тайнствено, че в секса има нещо свято и че проституирането има място в църковния живот. Всички тези неща са били отхвърляни от Израел. Да, понякога Израел е използвал женски образ за да опише Бога. В Библията Бог е оприличаван на майка, на дойка или на майка-мечка, към която не трябва да се отнасяме несериозно. Но въпреки, че например се казва, че Бог е като майка, Бог никога не е наричан “майка.” Същевременно за Бог се казва, че е баща и е наричан “Отче.” Причината за това различие вече беше обяснена по-горе. Във връзка с всичко това, аз бях зашеметен, когато установих, че членовете на църквата “Обединени гласове” в 6 от химните си и в три от молитвите си наричат Бога “майко” и “богиня.” В две от молитвите те наричат Бога “Татко и Майко.” Това е в пълна хармония с представата на вярващите в Ханаан и Афродита, според които сексуалните отношения между боговете създават вселената. (В Библията никъде даже не се намеква за това) Както може да се предположи, “Обединени гласове” отричат превъзходството на Бога над нас. Под превъзходство ние приемаме истината, че както ни казва Исаия, Бог е “високо над нас.” В Ис. 55:8-9 се казва: “Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и моите пътища са по-високи от вашите пътища.”

Бог е напълно различен от своето създание. Библията никъде не прави компромис по отношение на различията между Бог и неговите създания. Псалмистът казва: “Ти си ни създал, а не ние сами сме създали.” Смисълът на думата “свят” е “отделен” или “различен”. Бог е свят поради това, че е изцяло различен от нас. Няма съмнение, че създанието му е добро (най-малкото защото е дело на Божията ръка, независимо че сега е измъчвано от греха и злото). Но колкото и да е добро създанието, то никога не е Бог. Никога не трябва да се покланяме на създанието. Идолопоклонството е ужасен грях за християните. Създанието не е Бог, не е продължение на Бога, не е част от Бога, нито пък е превъплъщение на Бога. Бог си остава свят, високо над нас и е изцяло различен от създанието си. На Бога единствено трябва да се покланяме, него трябва да възхваляваме и единствено на него трябва да благодарим. Като негови създания, ние сме призовавани да вярваме в Бога, за го обичаме, да му се подчиняваме и по този начин да го опознаваме. Ние трябва да го познаваме и вярата е вид познание, но ние никога не сме призовавани да бъдем Бог.

Огромно е изкушението ние да сме Бог, да сме господари на себе си, ние да сме съдии и спасители на себе си. Всяко твърдение, че някаква дейност може да ни превърне в светци (което се твърди, че става чрез участието в храмовото проституиране), означава да отричаме върховенството на Бога. Отричането на върховенството на Бога е намерило отражение в текста на псалмите, използвани от “Обединените гласове.” Така например в Пс.141 името на Господа се споменава 9 пъти. Но “Обединени гласове” са премахнали името на Господа от християнския речник, защото според тях Бог е част от една йерархична система и поради това е потисник.

Разбира се, те са прави, че Бог е част от една йерархична система, защото той е над нас. Но дали поради това Бог е потисник? Точно обратното, тъй като е високо над нас, той може да ни дарява със своята

милост. Единствено ако Бог е високо над нас, той е независим от нас и е свободен да работи в наша полза. Неприемането на върховенството на Бога не трябва да ни изненадва с оглед на факта, че идеите на движението New Age са заразили цялото ни общество и църквата не е изключение. (Коментар: В САЩ цялата филмова индустрия, журналисти, интелектуални, артисти, писатели, политици, (предимно от Демократичната партия), са заразени от това учение. Д.Пр.) Това движение пропагандира пантеизма, тази ерес, която според К. С. Луйс (Коментар: Превел съм две негови книги. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.) винаги изкушава църквата. Пантеизмът твърди, че Бог се същията на всичко и е във всичко. Но ако Бог е навсякъде и във всичко, тогава няма нищо, което Бог не е. Но ако това е вярно, ако няма нищо, което да не е Бог, тогава злото не съществува, тъй като злото противоречи на самата природа на Бога и Бог от своя страна му се противопоставя. Но ако злото не съществува, тогава не съществува грях, тъй като грехът е външен израз на злото, което е завладяло човека.

Иначе казано, когато отхвърлим върховенството на Бога, ние се потапяме в обръкване и губим представа за греха и за злото. Нещо повече, ние се потапяме в безнадеждност. Когато отхвърляме върховенството на Бога, той не може да ни съди, (а движението New Age счита, че това е много удобно). Но това означава още, че Бог не може и да ни спасява. Само Онзи, който царува над света, така че да може да го съди, е независим от света и може да го посети с милост. Единствено върховенството на Бога може да се застъпи за нас. Йерархията е неотменимото условие, в което се проявява Божията помощ. Богът, който не е всевишен Бог, е с белезници. И тъй като “Обединени гласове” не са убедени във върховенството на Бога, не е чудно, че те подценяват фундаменталното учение на християнството за Троицата. Например, в 506-те химни, включени в Песнопойката на християните, името на Троицата се споменава в 50 химни. А в 719-те химни, включени в Песнопойката на “Обединени гласове” името на Троицата се споменава само в 2 химна. Ясно е, че за тях Троицата не съществува. Това не е изненадващо. В края на краищата, ако Бог не се нарича “Отче”, тогава той не може да бъде познван като Отца, Сина и Светия Дух.

Защо е важно учението за Троицата? Защо то е фундамент на християнската вяра? В Библията никога не отговаря директно на въпроса: “Кой е Бог?” Чрез отговорите си на този въпрос, Библията винаги ни насочва към два други въпроса: “Какво прави Бог?” и “Какви са последиците от работата на Бога?” “Какво прави Бог?” ни обяснява Божията дейност в наша полза, т.е. онова, което той прави за нас. “Какви са последиците от работата на Бога?” ни обяснява последиците от Божията работа вътре в нас.

Какво прави Бог за нас? Той се е превъплътил в Исус от Назарет и в смъртта на Исус е освободил създанието си, осигурявайки му достъп до себе си. Той е възкресил Исус от смъртта, реабилитирал го е и го е обявил за суверен над всичко, обявил е, че Исус е Господ и Месия. А какво прави Бог в нас? Той идва при нас със Светия Дух и запечатва в нас всичко, което е направил извън нас. Той застава над духовната ни инертност и запалва вярата в нас, и прощава греховете ни, които вече е понесъл в себе си на кръста. Той ни мотивира да се покорим на властта на Онзи, чиято неограничена власт вече е обявил, като го е възкресил от смъртта. Накратко Бог, който действа в наша полза в образа на своя Син, действа в нас чрез Своя Дух, с цел всички благословии, осигурени в Синът да станат и наши благословии.

Според теологичния речник онова, което Бог прави за нас в своя Син се нарича “Христология.” Онова, което Бог прави в нас чрез Духът се нарича “пнематология.” “Христологията” и “пнематологията” съставляват теологията. Кой е Бог става ясно чрез онова, което той прави за нас и прави вътре в нас. Бог е Отец, Син и Светия Дух. Но вместо за Светата Троица, “Обединени гласове” говорят за “Създател, Спасител и Подкрепящ.” Но тези два израза не са еднакви. “Отец, Син и Дух” представят Бога като същество, което съществува вечно и действа както в наша полза, така и едновременно вътре в нас. А “Създател, Спасител и Подкрепящ” говори единствено за връзката на Бога със света.

Според Библията връзката на Бога със света означава, че Той е съдия, суверен и вдъхновител. При това положение вместо “Създател, Спасител и Подкрепящ” ние бихме могли да просто да кажем “Съдия, Суверен и Вдъхновител” плюс още много други неща. Можем за ги изредим всичките в еднакво основание, но въпреки това няма да кажем същото, което се включва в изразът “Отец, Син и Дух”: че Бог действа в наша полза и същевременно вътре в нас навреме, въпреки че самият той е вечен. Тук трябва да се каже още нещо.

Когато говорим за Бога или на Бога, наричайки го “Отец, Син и Дух”, ние го наричаме с името, с което той самият се е нарекъл. Нали така постъпваме и когато се обръщаме към другите хора? Следователно е въпрос на вежливост да се обръщаме към Бога с името, с което той се е нарекъл. Но когато се обръщаме към Бога, това не е само въпрос на вежливост. Според древните евреи, името обозначава природата на личността. За сменим името, това означава да сменим природата. Яков означава “измамник, мошеник.” Неговото име е било променено на Израел – “този, който се бори с Бога.” Защо е било сменено името му? Защото той е престанал да мами и се е превърнал в човек, който ще се бори с Бога до края на живота си.

Да променим името на Бога от “Отец, Син и Дух” на нещо друго, това означава да отхвърлим природата на истинския Бог и да се стремим към някакъв фалшив бог. Да считаме, че името на Бога е нещо

незначително, това означава да отхвърлим нашия единствен Бог и Спасител. Същевременно трябва да признаем, че “Обединени гласове” имат някои прекрасни химни, не само стари, то и нови. Озадачаващото е, защо тези хубави химни са смесени с останалите химни. Защо в една и съща песнопойка има както отлични, така и неприемливи от християнска гледна точка химни? Струва ми се, че това става поради старото колко света изкушение на синкретизма. (Според тълковния речник: **синкретизмът е невъзможност да се прави разграничение между различни видове**. Синкретизмът е примирение и обединение между различни учения само въз основа на допирните им точки.) **Като хора, ние не искаме никога и на никого да кажем “Не”**. Винаги е по-лесно човек да приема всичко, което му се предлага и да подкрепя всички предложения. **Поради порочността на сърцата си, ние сме синкретични**. Синкретизмът винаги е изкушавал Божиите хора. Преди смъртта си Исус Навин, наследникът на Моисей, се обърнал със следното предизвикателство към израелтяните: **“Но ако ви се види тежко да служите на Господа, изберете днес на кого искате да служите – на боговете ли, на които служиха бащите ви отвъд реката, или на боговете на аморейците, на чиято земя живеете; но аз и моя дом ще служим на Господа.”** (И.Н. 24:15) Той им казал: “Изберете сега на кого искате да служите. На боговете на аморейците? Или на боговете на народите от другата страна на река Йордан? **Изберете!** Но що се отнася до мен и моя дом – ние ще служим на Господа!”

Исус Навин е знаел, хората му могат да служат или на Господа, или на боговете на околните народи, **но не и на единия и на другите**. Всъщност основното изпитание, на които е бил подлаган народът на Израел **не е било да отхвърля Бога**, а да смесва Бог с Ваал, Бог с Аштера или Бог с някой друг бог, на когото се покланяли съседните народи. Това изкушение е лесно разбираемо. Бог е обещавал на хората си своята Бащинска грижа и защита, **а Ваал – неограничена свобода на действие**. Тогава защо да не се покланят и пред двамата? **Защо да нямат едновременно светостта и удоволствието? Светостта им гарантирала достъпа до Бога, а удоволствията – безкраен празник. Защо да нямат и двете неща? Защо да нямат и Бога и мамона? Защо?**

Защото Исус е казал, че това е невъзможно. Защото и пророците преди него са казали, че това е невъзможно. Всичко това ни връща към припева, който постоянно се повтаря в отношенията между Бога и хората. В него се казва: **“Аз съм ревнив Бог.”** Бог е ревнив **не защото се чувства несигурен за себе си** и има нужда от заздравяване на егото си. Той не е ревнив, защото мечтае за нещо, което е притежавано от някой друг, а липсва на Бог.

Бог е ревнив, защото държи на неделимостта си обич и вярност поради 2 причини. **Първо**, тъй като единствено Той е истински Бог, хората трябва да възхваляват и да се подчиняват единствено на него. **Второ**, тъй като единствено Той е истински Бог, Той иска ние да открием своята цялостност в Него. Той знае, че тъй като единствено Той е истински Бог, ние ще се разделим вътрешно на части, ако не се покланяме единствено на Него. **Той е загрижен твърде много за нас, за да ни позволи това вътрешно саморазделение**. Ако продължим да събираме богове и богини и да ги добавяме към Бога на Израел, ние безнадеждно ще се разделим вътрешно на части.

Всеки знае изключителността на брака, което не означава че съпругът и съпругата живеят в някаква своя вселена само за двамата, без да се съобразяват с останалите хора. Изключителността на брака означава, **че в него има нещо, което не може да бъде споделено с трети човек**. Ако двамата брачни партньори се наслаждават на чудото и богатствата на своя съюз, **те не казват: “Тъй като бракът ни е толкова богат, нека да го направим още по-богат, като включим в него още един човек!”** Поради това, до нивото на изключителност на брака е добре да има равностойно по сила чувство на взаимна ревност, която запазва целостта на брака. **Израел е знаел, че формулата “Бог + ...” означава “липса на Бог.” Синкретизмът е смъртоносен за нас**. Но Бог знае, че ако сърцата ни вървят както след Него, така и след някой друг бог, тогава ние не сме с Него и вътрешно ще се разтрошим на части.

Поради това Бог настоява ние да го признаваме за такъв, какъвто е: че е единственият Бог, а всички други богове са идоли (на иврит “идол” означава “нищо.”) Бог е ревнив, защото знае, че ако добавим друг бог, това ще повлияе отрицателно на чудото и на богатството на живота ни с Него така, както би повлияло включването на трети човек в брака, защото така той се разпада. Какво е заложено на карта във всичко казано до тук? Дали е само въпрос на вкус (някои хора обичат стари химни, а други – нови)? Това е въпрос на живот или смърт, защото на карта е поставено нашето спасение. Когато разберем какво е поставено на карта в този случай, тогава разбираме, че непримиримостта на предците ни е била пораждавана от вярата им. Юда казва, че ние трябва да се борим **“за вярата, която Бог веднъж завинаги даде на своите святи хора.”** (Юда 3)

Защо трябва да се борим за вярата? Защото веднъж завинаги дадената ни вяра е атакувана. Тя е атакувана от сили извън църквата и е подронвана от сили, намиращи се вътре в църквата. Външното нападение е важно, но въпреки това по-опасно е подронването на вярата от силите, които са вътре в църквата. Ако ние не се борим за вярата, веднъж завинаги дадената вяра, истината на Исус Христос ще

престане да бъде известна на хората. Петър предупреждава читателите си за опасността от лъжливите учители. Той ни казва, че те *“тайно внасят унищожителни ереси, даже отричат Господаря, който ги откупи.”* (Пет.2:1) Павел се обръща към християните в Галатия, които вече флиртуват с отричането на евангелието: *“Има хора, които ви объркват и се опитват да преиначат Благата вест за Христос ... Кой ви омаягьоса?”* (Гал.1:7; 3:1) Юда, Петър и Павел не са били ужасени от появата и разпространението на различно религиозно учение; те са били ужасени, защото са знаели, че там, където евангелието се проповядва разводнено или се отрича, или с него се правят компромиси, или отношението към него е несериозно, хората не могат да научат за спасението, което Бог е извършил за тях и за поканата, която им е отправил. Там, където евангелието е саботирано чрез разрушителни ереси, там то не достига до хората, за които то е единствената им надежда.

Ние трябва да разберем нещо изключително важно. **Ние не се борим за вярата, защото сме скандалджии, които постоянно търсят с кого да спорят.** Ние не се борим, защото сме злонамерени и се дразним от всеки човек, чието мнение е различно от нашето. Ние не се борим, защото сме доктринални “буквоядци” и перфекционисти, които превръщат мухата в слон. Ние се борим така, както апостолите и пророците са се борили преди нас, защото не можем да понесем да гледаме как на ближните си, които обичаме, им е отказван достъп до истината, която спасява. Следователно, ние можем да се борим, но правилно, ако сме разсъдливи. По този повод Йоан пише: *“Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света.”* (1Йоан 4:1) Дали нашата разсъдливост и борбеност ще победи, или ще бъдем победени? Ние ще победим, защото *“вярата е победа, която побеждава света.”* (1Йоан 5:4) А на друго място Йоан пише: *“Вие сте от Бога, децата, и сте ги победили (лъжепророците); защото Този, който е във вас е по-велик от онзи, който е в света.”* (1Йоан 4:4) (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Защо в Новия Завет се говори толкова много за лъжливи учения и за лъжеучители. Имам приятел, който е лекар в една болница в Торонто и е професор по медицина. Преди няколко години за един четвъртокласник от медицинския университет се появили подозрения, че има много слаби познания по медицина. Управата на университета се притеснила. Всички се питали как този младеж е успял да стигне до четвърти курс с толкова слаби познания. Кой му е поставял оценки на изпитите и му е позволявал да продължи обучението си през предишните 3 години? Защо му е било позволено да продължи, когато очевидно би трябвало да получи слаба оценка и да бъде спрял? Четвъртокурсниците по медицина рядко се провалявали на изпитите, тъй като по-неспособните студенти били прочиствани през първите години на обучението им в университета. Студентът за който говорим бил китаец. **Да не би да е имало опасения, че изпитващите ще бъдат обвинени в расова дискриминация, ако му поставят слаба оценка на изпитите?**

Възложили на приятелят ми да проучи този случай. Той задал на студента няколко елементарни въпроси по анатомия, но младежът не можал да отговори. Приятелят ми казал на администрацията на университета да “заровят” този младеж толкова дълбоко, така че никога да не може да се появи в класните стои на университета или в някоя клиника. Приятелят ми не си казал: “Е, добре, това не е важно. Несъмнено този младеж има някакви способности в нещо. Нека да не го натъжаваме. В края на краищата е ужасно да бъдеш изхвърлен от университета. Ако бъде изхвърлен, той може никога да не се възстанови емоционално, **а ние не искаме това да ни тежи на съвестта!**” Вместо това той казал: “Веднага изгонете този младеж от университета, докато не му е даден шанс да навреди непоправимо на някой човек.”

Когато през 1961 бях ученик в последния клас на гимназията, веднъж в час по химия трябваше да произведем водород. Учителят ни Лойд Добсън ни каза, че на учениците в гимназията не е разрешено да правят този опит, тъй като съществува риск от експлозия и това може да е опасно. После ни запозна подробно със свойствата на водорода и детайлно ни описа начина, по който ще трябва да извършим опита, а след това най-внимателно наблюдаваше всеки от нас, когато ние един след друг произведохме водород. Но да предположим, че учителят не ни беше обяснил свойствата на водорода, че не ни беше инструктирал как да действаме и не ни беше контролирал през цялото време на опита и се беше случила експлозия. **Тогаваше ли родителите на учениците с пълно основание да считат, че учителят е нехаен, даже престъпно нехаен?**

Пророците и апостолите, чието писано свидетелство е Библията, са били много загрижени за опасността от лъжливите учения, защото са знаели, **че проповедник или учител в Неделното училище, който проповядва лъжливо учение е опасен не само за слушателите си, но и за себе си.** А за църквата? Всяка църква, която е безразлична към лъжливите учения е толкова нехайна към задълженията си, колкото е и самият извършител. Но въпреки това ние виждаме, че църквите навсякъде по света не проявяват търпимост към истинското християнско учение. Винаги има някой, който казва: “Кой се нуждае от учение? Учението е само вид мозъчна дейност, която се харесва само на хората, които обичат да решават загадки. Освен това,

фокусирането в учението често пъти е повод за спорове. Нека да се избавим от това и просто да вървим с Исус, без да се занимаваме с учението на Исус.” Но ако човек говори по този начин, това означава че той не се разбира какво говори.

Защото начинаещите могат да запитат кой е този Исус, с когото вървим? Защо вървим с него, а не с Уинстън Чърчил, например? Защото Уинстън Чърчил не е Божият Син. Кой спомена за “Божия Син? Да се казва, че Исус е Божия Син означава директно да навлезем в учението за превъплъщението. Добре, тогава да забравим за учението за превъплъщението и да говорим само за Исус Христос. Но “Христос” е гръцко име, което произлиза от еврейското име “Месия.” Месията е Божият пратеник, който идва с цел да поправи създанието, което е развалено. От тук произтичат две учения: учението за създаването на света и учението за грехопадението. (Запомнете, че има нужда от Месия само за света, който се е развалил.)

Нашият опонент сега става нетърпелив и отговаря: “Не намесвайте Месията; просто ни дайте онзи обикновен спасител от дните, когато ходехме на Недельно училище. Спасител? Спасител от какво? От тук произтичат две учения: за греха и за спасението. “Не можем ли просто да вярваме, без да се забъркваме във всичките тези учения?” Но в какво да вярваме? Между другото, по какво такава безадресна вяра се различава от наивността, от суеверието или просто от мнението или възгледа? НЕВЪЗМОЖНО Е ДА ВЯРВАМЕ В ИСУС БЕЗ ДА ЗНАЕМ ХРИСТИЯНСКОТО УЧЕНИЕ! Учението подчертава и изяснява истината. Там, където учението се принизява и пренебрегва, винаги се появява някой, който твърди, че истината не съществува. Но християните не могат да кажат такова нещо.

Там, където учението не се знае, истината не може да се знае. Но християните са жадни да научават истината и са родени от истината. Там, където има лъжеучение, пътят на хората завършва в блатото или в пустинята, но никога не стига до Божието царство. В текстовете на Стария Завет много често се говори за фалшивите пророци и за вредите, които те причиняват. В текстовете на Новия Завет много често се говори за лъжеучителите и за вредите, които те причиняват. В Новия Завет има 5 книги, в които специално се подчертава важността на здравето учение в християнското общество и опасността от лъжливите учения. Тези 5 книги са двете послания на Павел до младия проповедник Тимоти, писмото му до Тит, второто послание на Петър и посланието на Юда.

Замислете се за момент върху текста от 1 Тим., в което Павел говори за: “*Бог, нашият Спасител, който иска да се спасят всичките човеци и да достигнат до познаването на истината.*” (1 Тим. 2:3-4) А в превода на Филипс на Библията (на английски) този текст е преведен така: “*Целта на Бога, нашият Спасител, е всички хора да бъдат спасени и да стигнат до познаването на истината.*” Ясно личи убедеността на Павел, че ние се нуждаем от спасение. Павел е убеден, че Бог иска да спаси всички хора без изключение, че Бог ни спасява единствено, когато ние стигнем до познанието на истината, до тази истина, която е самият Бог и до истината за нас самите, а това са истини, които Бог ни разкрива. Познанието за Божията истина е решаваща, ако искаме да притежаваме Божието спасение. Ясно е, че разпространяването на лъжеучения прави хората да не се интересуват от истината, а това е пречка за тяхното спасение.

Ако имаме силно възпаление, обикновено лекарят ни предписва да вземаме някакъв антибиотик (пеницилин или нещо подобно). Ние вземаме лекарството, защото вярваме, че то ще ни излекува от инфекцията. Ако ни бъде предписан пеницилин, но ни бъде казано, че той няма да ни излекува от инфекцията, тогава ние ще откажем да го вземем и така инфекцията ни ще се влоши, докато накрая се разболеем смъртоносно. Хората в древността са се радвали, когато са чули новината за Раждането на Христос, просто защото са вярвали, че това, което Бог им е предписал е лекарството, от което са се нуждаели. Добрата новина за Раждането на Христос е била това лекарство за тях, тъй като в положението, в което са се намирали, когато живота им е бил заплашен, на тях им е бил даден спасител. И то не само спасител, а резултатен спасител, роля, която не може да бъде изпълнена от друг, освен от Исус от Назарет. Йоан казва, че Исус Христос ни е бил даден като “*лекарството срещу заразата на нашите грехове.*”

Тогава, когато лъжеучители със своето лъжливо учение затъмнят, отричат, принизят или по някакъв начин оклеветят тази истина, хората които ги слушат се оказват в опасно положение пред Бога, тъй като те ще отблъснат единственият спасител, който всеки от нас може да има. Не си мислете, че преувеличавам, когато сравнявам Божията истина с антибиотика, без който заразилият се човек ще умре. Когато Павел говори за “здравото учение” в писмата си до Тимоти и Тит, за думата “здравото” той употребява гръцката дума “*hugiainousa*”, която е широко разпространен медицински термин и означава “здравословен”. Следователно, здравето учение е здравословно, а лъжливото учение е смъртоносно.

В 1 Тим. Павел напомня на младежа, че когато липсва здравето учение и процъфтява лъжливото учение, хората стават “*убийци, неморални, хомосексуалисти, педофили, лъжци и лъжесвидетели.*” Дали тези хора се противопоставят на хората, които вършат добри дела? Не! Те се противопоставят на “*здравото учение*”, на здравословното лекарство. В края на 1 Тим. Павел говори за “*учението, което е в хармония със светостта.*” Павел не само казва на Тимоти: “*бъди способен да поучаваши в здравето учение*”, но и добавя:

“защото като правиш това, ще спасиш и себе си, и слушателите си.” (1Тим.4-16) Когато в миналото оценявах кандидатите за служители на Бога в нашата деноминация, аз оставях другите членове да комисията да проверяват уменията на кандидатите, семейното им положение и какви планове имат за кариерата си. Аз се фокусирах единствено върху познанията на кандидатите за Божията истина и за християнското учение. **А когато ми беше казано, че това не е моя работа, аз си подадох останката като член на комисията,** защото повече нямаше да мога да предпазя вярващите, които биха били подложени на опасност след 1-2 години.

В края на краищата опасността не е малка. **Самият Исус говори за хората, които проповядват в църквата и на външен вид изглеждат като сърдечни и любящи овце, но всъщност са кръвожадни вълци.** Те не са кръвожадни вълци, защото са неприятни или груби. Те са кръвожадни и смъртоносни вълци, **защото са лъжливи пророци** (даже ако се окаже, че са искрени и самите те не осъзнават каква вреда причиняват), **които подменят Божията истина с някакво лъжеучение.** При това положение не е чудно, че Павел пише до църквата в Ефес и призовава членовете ѝ да израстват и да узряват, за да се издигнат над това ниво на детинско познание. Павел казва, че до тогава, докато имат само детинско познание, те винаги ще бъдат **“блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешка заблуда, в лукавство, по измамни хитрости.”** (Еф.4:14) Какво означава изразът: **“Блъскани и завличани от всеки вятър на учение”**? Означава че всяко лъжеучение отклонява християните от пътя им и това е най-малкото, което може да им се случи. Възможно е те да се почувстват объркани и даже да започнат да потъват. Лъжливите учения и лъжеучителите не трябва да бъдат възприемани с безразличие. Поради това Юда избухва с своята кратка книга, която се състои само от една глава. Употребявайки най-унищожителни думи, Юда ни казва, че лъжеучителите са **“безводни облаци”**, които обещават животворен дъжд, но от тях не капва нито капка за жадуващите за духовност хора. Според Юда лъжеучителите са **“безплодни дървета”**, които не раждат нищо, което да може да помогне на някого. Те са като **“свирепи морски вълни, които изтласкват на повърхността пияната на собственият им срам.”**

Те не само са разрушителни като ураган, а и собственият им живот е безсрамен. Накрая Юда казва, че лъжеучителите са като **“скитащи звезди”**, които падат от небето и изгарят в тъмнината. Но колкото и да е критичен езикът на Юда, той не е толкова суров, колкото е суров езикът на нашия Господ, **когато казва, че въпреки че лъжеучителите приличат на симпатични овце, всъщност те са смъртоносни вълци.** Не разполагаме с време, за да изследваме всички лъжеучения, за които се споменава в Новия Завет, поради което ще се спрем само на няколко от тях.

А) Йоан казва, че е лъжливо всяко учение, което отрича превъплъщението. Да се отрича превъплъщението, означава да се отрича, че на нас ни е бил даден спасител и така да се оставят хората да се лутат без цел и посока, незнаещи и неразкаяли се, в своята греховност пред Бога.

Б) Петър казва, че е лъжливо всяко учение, което отрича, че от всички християни се изисква да се подчиняват на Бога, вследствие на което се появява разпуснатостта и разгулността и името на Исус е опозорявано.

В) Павел казва, че е лъжливо всяко учение, което твърди, че хората трябва да спечелят или да заслужат да бъдат приети от Бога като оправдани грешници. Здравото учение твърди, че ние биваме оправдавани чрез вяра; че биваме примирявани с Бога, когато се доверяваме с вяра на милостта, която той благосклонно щампова върху нас.

Г) Яков казва, че е лъжливо всяко учение, което твърди, че е достатъчно само да сме слушатели на Божието Слово и че не е нужно да сме негови изпълнители в ежедневието си. Яков казва, че истински слушател е този, който изпълнява казаното в Божието Слово, особено когато помага на “вдовиците и сираците”, т.е. на хората, които са онеправдани в обществото и са беззащитни.

Д) В краткото си послание Юда казва много повече неща за лъжливите учения, отколкото другите автори от Новия Завет. Той ни казва: **“Разпознавайте ги и ги избягвайте. Те използват популистки език, те са интелектуални сноби и опитни манипулатори, които твърдят, че притежават изобилие от Светия Дух, въпреки че поведението им е безсрамно. Разпознавайте ги и ги избягвайте.”** Ще се спра още на едно нещо, което е важно да знаем: **въпреки че правилното и здравото учение е нужно, то не е достатъчно.** Вярно е, че е нужно, винаги е нужно. Но само то не е достатъчно. Разбирате ли, **възможно е човек да възприеме Божията истина с разума си, но в сърцето си да е далече от Бога.**

На мен може да ми се струва, че разбирането ми на здравото учение е по-добро, отколкото разбирането на другите членове на нашата църква. Но този факт в никакъв случай не означава, че аз познавам по-интимно живия Бог, отколкото старицата, която се е молила и се е борила, страдала е и се е покорявала, умолявала е Бога и го е възхвалявала ежедневно в продължение на десетки години и сега може да повтори казаното от псалмиста: **“Ще пея на Господа, защото е бил щедър към мен.”** (Пс. 13:6) Когато си мисля за моето разбиране на здравото учение, аз си спомням думите на апостол Яков. Заедно с другите

пророци и апостоли той е знаел, че здравето учение е от решаваща важност за призоваването, подготовката и заздравяването на Божиите хора.

Това означава ли, че всеки християнин трябва да се стреми да бъде учител или изследовател на здравето учение? Според Яков, **съвсем не, защото тези, които обучават ще бъдат съдени много по-взискателно от Бога.** И тъй като аз ще бъда съден много по-взискателно, защо не ми направите услуга и не ме оцените сега, като по този начин ми спестите нещо по-лошо след време? “Онова, което е важно е поведението на човека.” Не ме оставяйте нито ден повече да бъда жертва на всякакви страшни илюзии относно себе си. Защото знам, че псалмистът е бил прав, когато е казал, че праведният, единствено праведният, ще види лицето на Бога. (Пс.11:7) (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Какво е човекът и важна ли е теологията? Много хора не могат да понесат теологията. Според тях теологията е абстрактна и напълно неприложима. Те считат, че теологията не може да помогне на хората, че не може да им даде надежда и даже да ги спаси. Но всъщност теологията не е напълно откъсната от действителността и не е непотребна. **Теологията се занимава с размишляването за истината на живия Бог. А Бог нито е абстрактен, нито е непотребен. Бог е конкретен и е тази реалност, с която всеки човек се сблъсква, с която всеки се бори и която понякога отрича. Но Бог винаги остава тази реалност, от която никой човек не може никога да избяга. Не правете тази грешка.** Например, когато бъде пренебрегната теологията на природата, природата се превръща в огромна купчина боклук, която бавно се насища със смъртоносни химикали. Когато пренебрегнем теологията на историята, ние се отказваме от борбата да придаваме видимост на Божието царство и вместо това сключваме мир с царството на злото, даже когато то ни поглъща.

А каква е теологията на човечеството? Какви са мъжете и жените? Все пак, кои сме ние? Дали сме просто двуноги същества, чиито играчки и инструменти са само малко по-сложни от играчките и инструментите на майmunата? **Дали сме просто хладнокръвни убийци, както ми каза един източноевропейец, след като самият той беше преследван и измъчван както от нацистите, така и от комунистите? К. С. Луйс твърди, че когато хората считат, че не са по-различни от животните, те се държат като животни. Парадоксалното е, че когато хората считат, че са почти ангелски създания, те се държат почти като демони.**

Теологията – размишлението ни над Божията истина – е важно нещо. Независимо дали категорично и ясно, или по подразбиране, теологията определя как гледаме на себе си, как се отнасяме към другите хора и дали има надежда за всеки от нас.

Важният теологичен въпрос “**Какво е човекът?**” е зададен няколко пъти в Стария Завет. Днес ще изследваме някои от отговорите, които са дадени на този въпрос.

“**Какво е човекът, че ти, Боже, го помниш и се грижиш за него?**” (Пс. 8:4 – мой превод) Отговор: “**Аз го направих само малко по-нископоставен от Бога и съм го короновал със слава и чест.**” (Пс. 8:5 – мой превод) Всички мъже и жени са връх на Божието създание и са по-високопоставени от всичко останало, което Бог е сътворил. Те са само малко по-нископоставени от самия Бог и са короновани (фактът, че сме короновани означава, че всеки човек е достоен да стане член на царското семейство; **според Бога няма обикновени хора, всички са благородници**). Всички хора сме короновани със слава и чест, които никой не може да ни отнеме, нито пък ние можем сами да се лишим от тях. **Ето това сме ние.** Важно е да разберем, **че ние сме създадени с достойнство, което нито можем да изгубим случайно, нито можем глупаво да пропишем, нито можем да се откажем отвратени от него, нито пък някой може да ни го отнеме.** Несъмнено ние можем да се дължим по начин, който да противоречи на това достойнство, възможно е други хора да не зачитат достойнството ни, но според Божият ред това достойнството ни принадлежи завинаги.

Замислете се за ситуацията, в които по подразбиране обществото ни признава неотменимата слава, чест и достойнство на хората и плаща скъпо, за да ги подкрепи. Издръжката на един човек, настанен в изправителен дом ни струва на нас, данъкоплатците, по 55 000 долара годишно. (*Коментар: В Канада. Д.Пр.*) А когато се построи нов затвор, цената на една килия е 285 000 долара. От време на време в класа на жена ми се случва дете, което страда от физическа или емоционална инвалидност. На такова дете се представя помощ от придружител (за сметка на данъкоплатците), който помага на детето, като се грижи за него, води го то тоалетната, помага му да съблече и да облече зимните си дрехи. Иначе казано, помощта на придружителя се опитва да потуши експлозиите, скрити в психиката на детето, опитва се да успокои детето и на другите деца около него в случаите, когато потушаването не върши работа и във всички посоки се изстрелват емоционални шрапнели.

Какво харчи обществото ни за възрастните хора, за немощните (които може да са млади или стари), за психично болните и за децата, родени с дефекти? Какво харчим за хората, които са социално непродуктивни и никога няма да могат сами да се издържат? **И защо правим тези разходи? Защото, независимо от светския**

начин на мислене на обществото ни има една подразбираща се теология, която работи: всеки човек и създаден да бъде само малко по-нископоставен от Бога и е коронован със слава и чест. Не трябва да считаме, че всеки по рождение знае тази истина, която псалмистът ни казва.

Убедеността за славата и честта на човечеството не е по рождение, а се създава и възпитава от евангелието. Там, където обществото не е осветено от непряката светлина на евангелието, или вече не се осветява от непряката светлина на евангелието, на хората се гледа като на инструменти, които се използват, докато са полезни и да се изхвърлят, когато станат безполезни.

Руският писател Солженицин задава въпроса: “Трудно ли ви е да си представите какво става с хората в общество, което вече не е контролирано, даже несъзнателно, от непряката светлина на евангелието? Питайте ме и аз ще ви кажа, защото съм живял в такова общество!” Във войната между Китай и Япония, малко преди Втората световна война, японците изследвали колко време ще отнеме на един ранен войник да оздравее и да се върне на бойното поле и въз основа на резултатите от това изследване решавали дали на лекуват ранения войник или да не го лекуват. Ако раните на войника били такива, че той ще трябва да се лекува няколко месеца, като например счупена бедрена кост, той бивал застрелван в главата от самите японци.

Колко по-различно е положението в общество, което от векове е осветявано от евангелието. Когато бях юноша, аз бях очарован от Битката за Англия. Но имаше едно нещо в тази битка, което не ме очароваше, а ме изумяваше. На ранените германски пилоти, чиито самолети били свалени на земята, докато бомбардирани беззащитното гражданско население, било предоставяно най-доброто възможно медицинско обслужване. Ако в околото на пилота имало парченца от стъкло и той се нуждаел от най-добрият в света офталмолог, той бил лекуван от него, даже когато пред кабинета му имало опашка от английски пациенти, чиито заболявания не били толкова спешни. Според тогавашната ми представа на 14-годишно момче, това беше връх на глупостта. Да, това е връхът на глупостта, но трябва да помним, че даже най-лошият ни враг е човек, който не може да бъде лишен от славата, честта и достойнството, с които е създаден.

Теологията е важно нещо. Представете си общество, в което е напълно изчезнала тази истина и никой не размишлява над нея. Тогава какво е човекът? “Човекът е като дъх, дните му са като преминаваща сянка.” (Пс. 144:4 – мой превод) Иначе казано, ние сме кратко живеещи същества, чиито живот бързо отминава. Освен това ние сме уязвими същества, за които животът е опасен. Дните ни са като преминаваща сянка. Когато осъзнаем това, ние можем да реагираме по два напълно различни начина.

Единият е пътят на фатализма и безразличието. “След като живота преминава толкова бързо, какъв е смисълът да се прави нещо? Какъв е смисълът да се напругаме за нещо? Защо да не се излегнем по гръб и да позволим на отминаващата сянка да премине?”

Другият е пътят на библейската истина. Тъй като животът ни е само един дъх и дните ни са като преминаваща сянка, всеки миг има вечно значение. Всеки миг е предоставен шанс да отразяваме като огледало Божията истина. Всеки миг може да бъде отваряне на прозорец пред Бога, който изпраща дъжд както на праведните, така и на неправедните. Това, което се случва във всеки миг може да има последствия, които не можем да си представим.

Няколко пъти от тази катедра съм казвал, че за мен настъпи денят, в който разбрах, че не мога да контролирам почти нищо. Бих могъл да окажа значително влияние, но не мога да контролирам почти нищо. В миналото считах, че това е така поради положението ми в обществото. Но човекът, който заема длъжността Изпълнителен Директор на голяма корпорация, големият шеф, човекът, чието обществено положение не беше като моето – той може да контролира почти всичко!

Но един ден научих, че в Канада Изпълнителният Директор заема длъжността си средно за 3,5 години, а след това бива уволняван. Тогава какво контролира той? Какво е контролирал по-рано? Той даже не е успял да контролира достатъчно, за да не бъде уволнен! А какво става с най-високопоставените политически власти? Колко много може да контролира премиера на страната ни? Ако утре американското правителство реши да повиши лихвите, това ще има огромно отражение във всяко отношение върху живота в Канада. И премиерът няма да има контрол нито над това, което биха направили нашите американски приятели, нито върху последиците от тяхното действие върху нас, канадците.

Тъй като животът ми е дъх и дните ми са като преминаваща сянка, аз трябваше да осъзная че разполагам само с няколко дъха, в които да покажа, какъв съм. Не е нужно да правя нещо героично. Просто трябва да покажа себе си. Тъкмо това, което правя в ежедневието си ще се окаже, че е най-голямото влияние, което упражнявам. В периода на отминаващата сянка аз често пъти усещам, че се срещам с почти непознати хора. Например с една жена, която се нуждаеше от няколко долара, защото детето ѝ беше болно и имаше нужда от помощ, за да “закърпи” бюджета на семейството си. Или с шизофренично болният мъж, който искаше да си говори с мен не защото имаше да ми съобщи спешна информация, а защото беше самотен и не можеше да разбере защо хората се уморяват от несвързаните му мисли и го изоставят.

Започнах да си мисля, че всички тези неща ми пречат да върша наистина важната работа, която се очакваше от мен да свърша. Тогава си припомних Исус, когато е вървял към дома на началника на синагогата Яир (Лука 8:41-45). Исус отивал там, защото дъщерята на Яир била смъртоносно болна. Докато си пробивал път целенасочено през тълпата, една жена се пресегнала и го докоснала. Тя не е ли знаела, че той е бързал да направи домашното посещение, докато малкото момиче все още не е умряло?

Тя не е знаела това. Откъде би могла да знае? Но сигурно е можела да види, че той е зает. Тогава Исус казал на придружаващите го ученици: “Чакайте! Някой ме докосна. Нека да спрем и да разберем какво става.” Спомних си за хора, които са поемали риска да закъснеят за друга среща, защото са искали да бъдат любезни към мен. Тук въобще нямам предвид хората, които в два случая ми помогнаха по драматичен начин, когато бях наранен на улицата и имах нужда от кола на бърза помощ, за да ме откара в болницата.

Имам предвид безименните хора, които с радост поемаха неудобството върху себе си, с цел да ми помогнат в нещо и по този начин отразиха като огледало самият Господ. Служителят от бюро на Луфтханза във Франкфурт, Германия, когато човекът, който трябваше да ме посрещне не се яви на летището, а телефонният указател на Франкфурт осуети намерението ми да се свържа по телефона, защото в него не можех да намеря селцето Арнолдшейн, защото се оказа, че бяха направили правописна грешка в справката за адреса, който ми бяха дали от Канада.

Където и да съм се озовавал по света, винаги съм намирал хора, които са били любезни и готови да ми помогнат. (Не казах “всеки човек”, защото и аз съм срещал неучтивни хора, които не искат да помогнат.) Те усещаха интуитивно, даже когато никога не бяха мислили съзнателно за това, че тъй като животът е просто един дъх и дните ни са като отминаваща сянка, **единственото време, когато трябва да демонстрираме Божията истина, милост и вяност е сега.** Този миг е уникален и неповторим и е пълен с вечна значимост.

“**Какво е човекът?**” Книгата Йов ни дава трети отговор: Човек е “*Личинка, червей.*” (Йов 25:6) Чакайте малко! Аз си мислех, че ние сме само малко по-нископоставени от Бога и че сме короновани със слава и почест! Как така се оказва, че сме личинка или червей? Но всъщност целта на това твърдение не е да ни подцени. За да разберем смисъла на казаното в този откъс от Йов, първо трябва да чуем въпроса, на който се дава отговор. “*Как може някой да е невинен (или чист?) Може ли някой да е праведен или чист пред очите на Бога?*” (Йов 25:4 – мой превод) Личинка! Червей! Това е начинът, чрез който авторът ни напомня, **че ние, грешните хора, сме осквернени пред Бога.**

Аз съм последният човек, който би омаловажил това, което ни казват психолозите относно важността на позитивния образ, който си създаваме, относно самоувереността и силата на егото ни. Човекът, чиято самоувереност е напълно подкопана или човекът, който никога не е притежавал никаква самоувереност, е наистина емоционално създание. Тогава какво да правим с “Личинка и червей!”, особено когато знаем, че личинките често пъти загиват, а червеите често изхвърлят екскременти? **Дали Библията просто не подкрепя отрицателния образ, който си създаваме; дали тя не унищожава крехката самоувереност, която притежаваме; дали тя не събаря силата на егото ни, за изграждането на което сме се борили в продължение на години? Съвсем не!** Когато ни нарича “личинка и червей”, Библията ни напомня, **че грехът ни омърсява; че ние сме омърсени пред очите на светия Бог.**

Омърсяването винаги е отвратително. Ние сме отвратителни за Бога. Нашият грях го кара да се отдръпва от нас. Омърсяването на греха ни лишава от достъп до Бога; омърсяването причинявано от греха ни лишава от правото ни да бъдем приемани от Бога. Но въпреки това, чудото на Божията милост е, че въпреки, че грехът ни прави отвратителни за Бога, той ни е снабдил с кръста на своя Син, който се оприличи с отвратителните хора. **Парадоксът на милостта е в това, че колкото по-отвратителни сме в очите на Бога, толкова по-силно той се стреми към нас.** Славата на евангелието е, че каквито и грехове да сме извършили, Божията милост е в състояние да ни приеме, и нищо не може да ни отнеме тази възможност.

“Личинка, червей!” Това съвсем не е крах за самочувствието и за егото ни, **а е най-позитивното нещо, което може да бъде казано на човечеството.** На първо място то е позитивно, защото това е истината за нас, това не е сладко звучаща лъжа, поради което е извънредно полезно и позитивно. На второ място то е позитивно, защото е изпълнено с надеждата, че грешните хора могат да бъдат спасени и излекувани.

Преди години осъзнах, че най-положителното нещо, което трябва да казваме за хората е, че те са грешници. Обратната алтернатива е изцяло негативна. Ако казваме, че основният проблем на човечеството е, че сме неинформирани, ние се превръщаме в готови жертви на пропагандата. Ако казваме, че сме социално онеправдани, ние отправяме покана към жестокостта на социалното инженерство. **Ако считаме, че основният ни проблем е бедността, тогава ние прегръщаме държавно планираната икономика, която както многократно видяхме през 20 век, е ужасна от човешка гледна точка.**

Извънредно позитивно е да казваме, че сме грешници, защото има надежда за нас. Несъмнено същото създание, което е короновано със слава и чест, е едновременно грешникът, който авторът на книгата Йов нарича: “Личинка, червей”. **Но точно на личинките като нас е определено да притежават неотменима слава**

и чест, показана в цялото им великолепие. Тогава, в края на краищата, какви сме ние? Дали сме комбинация от трите описания, които разгледахме до сега? Ако е така, дали и трите съставки присъстват по равно в нас? Или едната от тях е повече? Коя е тази преобладаваща съставка?

Въпросите ни получават отговорите си, когато престанем да се вглеждаме в себе си и погледнем към Исус Христос. В него ние сме създадени да живеем в приятелство с Онзи, който ни е короновал със слава и чест. В него ние сме създадени да живеем в приятелство с Онзи, в който нашето достойнство и ценност е гарантирани завинаги. В него ние сме създадени да живеем в приятелство с Онзи, пред който всяко наше дело, което е в хармония с Христос ще има непреходна стойност във вечността. В него ние сме създадени да живеем в приятелство с Онзи, в когото нашите грехове са опростени и в нас започва да тупти ново сърце. Ние сме създадени за приятелство, в което ще бъде възстановена нашата славна човечност и тя ще бъде направена сияйна и блестяща. Някои хора са потвърдили това и вървят по този път. Други все още не са потвърдили това и се отнасят се презрително към тази истина.

Но поканата си остава в сила. Поради това трябва да гледаме на всеки човек като на поканен за това приятелство и за определен да се възползва от него. Според Солженицин бъдещето на света или поне на западния свят, зависи от това дали Христовата църква ще може да препотвърждава убедително Божията истина относно неговото създание. Теологията е важно нещо. (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Тълкувание на Пс. 15. Псалмите са били рецитирани насаме по време на молитва в домовете на израилтяните, по време на публичните богослужения и при посещението на живеещи на друго място евреи в Йерусалим. Във всеки от тези случаи, рецитациите са били част от литургия с която богомолците задавали въпрос и свещеникът (или главата на семейството), от името на Бога, съобщавал неговия отговор. Например, богомолец пита: “*О, Господи, кой ще живее в твоята шатра?*” А свещеникът отговаря: “*Онзи, който живее безупречно.*”

Ст. 1 – Шатра – свързана е с две представи:

Първо: **Официално богослужение** (подчертано от “твоя свят хълм”) Шатрата е представлявала изработена от ярешки кожи “скиния”, която е служела за подслон на двете плочи, на които били написани Десетте Заповеди, докато народа на Израел пътувал през пустинята. Десетте Заповеди структурирали подчинението на израилтяните, особено по време на враждебни и опасни обстоятелства, като живота в пустинята или - векове по-късно – живота в изгнание. (Това, че сме попаднали в някоя от многото “пустини”, през които трябва да преминем никога не е извинение за нашето неподчинение, независимо, че ние имаме склонността да си казваме, че това е извинение.) Според Из. 29:42 богомолците се събирали в “шатрата за срещане”, където сутрин и вечер се принасяло в жертва едногодишно агне. В началото на Пс. 15 псалмистът пита на кого от разнородната тълпа, съставена от бивши роби в Египет, ще бъде позволено да влезе в шатрата на богослужението, която е била видимият символ на Божието присъствие.

Второ: **Обикновен семеен живот** (подчертан от думата “живея”) В псалмите тези две представи често пъти се смесват, защото тук псалмистът обрисова вярващия като ревностен член на семейството, който се връща у дома. (Например, в Пс. 23:6 – “*Аз ще живея завинаги в дома Господен.*”) Същевременно, тъй като Бог е свят, а ние сме омърсени, ние можем да не предполагаме, че ще се върнем у дома. Тъй като в Пс. 5:4 се казва, че “*нечистият няма да живее при Теб*”, въпросът “Кой ще живее При Теб?” е напълно уместен. **Не всеки ще може да живее заедно с Бога, а само онези, които псалмистът описва в Пс. 15.** Още веднъж псалмистът задава същия въпрос: “Кой ще бъде у дома на святия хълм на Бога?” “Святия хълм” = “Планината Сион” = “Давидовият град”: един район в древният Йерусалим, който Давид обявил, че е място за богослужение. (Забележете как само в два стиха псалмистът събира мотиви от странстването на Израел в пустинята, преди царуването на Давид и от стабилността на това царуване: “светият хълм” е бил стабилен и неподвижен, а “шатрата” е била преносима. Хората на Бога са както вечно “*в движение*”, така и постоянно “*у дома*”, когато са с Бога. **Животът в подчинение на Бога винаги е приключение; ние никога не можем да “свием гнездо” и да решим, че веднъж завинаги сме се установили на дадено място.**

Същевременно, ние не трябва да търсим друг дом. Бог ни придружава и ни води през подбрани от него пустини в живота ни, даже когато ни “установява” с цел да “живеем” с него. В този контекст трябва да си припомним как Господ Исус Христос употребява думата “*пребъдвайте, живеете*” в Йоан 15:4, където се казва, че ние “*живеем*” в него и той живее в нас. Буквалното значение на оригиналната гръцка дума *menēin*, която е преведена като “живея” е “*стоя на едно място.*” Ние сме привързани неподвижно към Христос, въпреки че той ни изпраща да работим и ни придружава по “пътя.”

ОПИСАНИЕ НА ХОРАТА НА БОГА.

Пс 15:2a – **Нашият характер трябва да е стабилен и твърд.** Ние трябва да “ходим безукорно”. “Ходим” е общоприета библейска метафора за ученичество и подчинение. **Ние трябва да ходим “безукорно”, а не**

безпогрешно. Тук няма заповед да се превръщаме в невротизирани перфекционисти. В това отношение трябва да си припомним заповедта на Христос от Мат. 5:48: *“И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.”*

Тук от християните се изисква да са съвършени така, както е съвършен техният небесен Отец. Тук контекстът е следния: Така както Бог праща дъжд както на праведните, така и на неправедните, без никакво разделение и независимо от заслугите им, **по същият начин християните трябва да са милостиви и щедри към другите, без никакво разделение и независимо от заслугите им.** С други думи, да вървим “безукорно” означава да се стремим към постоянство и последователност. Швейцарецът Джон Калвин, който е основоположникът на Протестантската Реформация извън немскоговорящите народи ни напомня, че **“Очистването на греховете се изразява предимно със стремеж, отколкото с постижения.”**

Има три характерни черти на стабилния християнски характер:

А) такъв характер е здрав и благоразумен, не е празен, повърхностен, лицемерен и фалшив. Предявените претенции на Бога, че сме негови, както и нашият отговор на тези претенции ни превръщат в богати хора.

Б) такъв характер е цялостен. Ние сграбчваме Божията претенция към нас в нейната цялост и изчерпателност, тъй като тя засяга всеки аспект от нашето съществуване.

В) такъв характер се отличава с ентузиазма си. Ние сме ентузиазирани от това, че сме ученици и последователи на Господа. Според думите на Исус, **след като сме поставили ръката си на ралото, ние не трябва да се обръщаме назад, даже не трябва да искаме да се обръщаме назад към миналото си.** Павел казва на коринтяните, **че те не просто трябва да даряват, а трябва да даряват с радостно сърце.** Ние трябва да вършим това, което е “правилно”.

“Правилно” насочва към “праведност” и в Библията има две значения:

А) “правилно” отношение с Бога, което означава да сме родени от вярата.

Б) “Правилно” поведение, произхождащо от това правилно отношение, което е породено от подчинението. **Никъде в Библията не се твърди, че ние трябва да се стремим или че имаме правото да се стремим към щастие или самоосъществяване.** Това са странични продукти на **единственото право и задължение, което имаме: да прославяме Бога.** Джон Уесли многократно повтаря: “Накрая (по време на Съдния ден) единствено светиите ще бъдат щастливи.” И той е открил това в живота на “Пуританите.”

Пс 15:2в-3: Нашето говорене трябва да е обуздано и контролирано. На иврит думата, означаваща “клеветя, злословя” има силата на преднамерено “подушване” и “навиране на носа”, за да тършуваме какво ще се случи. В Лев. 19:16 се казва: *“Да не обикаляш между народа си като клеветник.”* А в 1Тим. 5:13-14 се казва, че по-младите вдовици трябва повторно да се омъжват и да предотвратяват клюкарстването по къщите на чаша кафе. Въпреки че в нашата епоха се подценяват “греховете на езика”, трябва да припомним, че според Десетте Божии Заповеди клеветенето и клюкарстването са толкова сериозни грехове, колкото са сериозни убийството и прелюбодеянието. В Яков 3 ни се напомня, че езикът се запалва от огъня в ада и на свой ред езикът запалва всичко в природата. **Исус казва, че в Съдния ден ние ще бъдем съдени за всяка небрежно произнесена от нас дума.** (Мат. 12:37) В Еф.4:29 се казва: *“Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, а (само) онова, което е добро, за назидание според нуждата, за да принесе благодат на тези, които слушат.”* В Кол. 4:6 се казва: *“Това, което говорите, да бъде винаги с благодат, подправено със сол, за да знаете как трябва да отговаряте на всекиго.”*

Навсякъде в Библията солта е символ на завета. Казано с други думи, говоренето ни трябва да удостоверява обещанията, които Бог ни е дал и които ние сме му дали. Ние трябва да **“говорим истината от сърцето си”**, т.е. да говорим така, все едно че сме прозрачни за хората и да ги наставляваме с уместни и подходящи думи.

Да отправяме укори, означава да правим следното:

А) за се ровим в калта и

Б) да се ровим в случайни неща, които стриктно казано не са клевети, защото те не са неверни, но говоренето за тях е ненужно и вредно.

Пс 15:4: Верността ни трябва да е непогрешима. **“в чийто очи е презрян безпътният (грешният) човек.”** Хората на Бога трябва да се отвращават от греха. Тогава защо псалмистът не казва: **“в чийто очи е презрян грехът”?** – **защото грехът не съществува извън хората, които го извършват.** Могат да бъдат “презирани” само грешните хора. Независимо, че ние обикновено казваме, **че християните трябва да мразят греха, но да обичат грешните хора,** това наше твърдение е нелогично, защото не можем да “мразим греха”, ние можем да мразим единствено грешните хора. **Бог едновременно мрази грешните хора и ги обича.** **Но любовта му надминава омразата му; “милостта триумфира над осъждането.”** (Як. 2:13 – мой превод) **Божията любов надвишава Божията омраза.** Когато псалмистът пише: **“в чийто очи е презрян безпътният (грешният) човек”,** той не ни казва, че ние се наслаждаваме на собственото си праведно превъзходство пред

грешния човек, а че верността ни е очевидна. Ние тайно не се възхищаваме и ламтим за греха, за който знаем, че е презрян и жалък. *“но той почита онези, които се боят от Бога.”* Един от белезите за вярата ни е това, че ние ценим високо хората, които се страхуват от Бога.

“Страхът от Бога” включва в себе си доверие, любов, страхопочитание и ясен и прост страх. Мартин Бубер казва, че *“страхът от Бога”* обобщава в себе си цялата библейска истина. Когато на Великден сутринта жените видели празния гроб на Исус, те били обхванати от *“страх и голяма радост.”* (Мат. 28:8) Когато учениците се озовали посред усмирената буря *“голям страх ги обзе.”* (Марк 4:41) *В Библията се казва, че ние или се страхуваме от Бога и от нищо друго, или не се страхуваме от Бога и поради това се страхуваме от всичко друго.* В Ис. 8:12-13 се казва: *“Не се страхувайте от това, от което те (другите хора) се боят. Но Господа на Силите, него трябва да считате за свят и от него трябва да се страхувате.”* (мой превод) Страхът на вярващият от Бога е основата, на която стъпва заповедта: *“Когато излезеш на бой против неприятелите си и видиш коне, колесници и войска повече от теб, да не се уплашиш от тях, защото с теб е Господ.”* (Втор.20:1)

Пс 15:4в - 5: Поведението ни трябва да е почтено. “Ние не се отмятаме от обещанието си.” Т.е. ние спазваме думата си, даже когато плащаме цена, за да я спазим. (Павел в 2Кор. 1:17 казва: *“Приличам ли на светски човек, който е готов едновременно да каже “да” и “не”?* (мой превод) Ние се заклеваме, ако загубим *да причиним болка на себе си, а не на друг човек*, както е направил Ирод с Йоан Кръстител, когато се заклел да даде на дъщеря си всичко, което му поиска и тя, подучена от майка си (която мразела Йоан Кръстител, защото той я обвинявал заради грехът ѝ), поискала главата на Йоан.

“Ние не трябва да даваме заем срещу лихва.” Библията не забранява да вземаме лихва заради парите си, които сме оставили в банката. (Вижте притчата на Христос за талантите в Мат. 25, където той упрекнал слугата, който закопал парите в земята, а не ги дал в банка, за да спечели лихва от тях. Библията твърди, че вложителят има право на част от печалбата, спечелена от получателят с парите на вложителя. *По време на Реформацията било осъзнато, че лихвата е наем, който се плаща за парите, така както човек плаща наем за ползването и на други неща.* Но Библията ни забранява да облагаме с лихва парите, които даваме на заем за покриване на житейските разходи. *Никога не трябва да експлоатираме финансовото затруднение на друг човек.* *“Нито приемай подкуп против невинния.”* Никога не трябва да приемаме подкуп, за да издадем несправедлива присъда.

Пс 15:5в: Мястото ни е осигурено и гарантирано. Ние никога няма да бъдем *“поклатени”*. В псалмите най-голямата заплаха на несигурността се изразява с думата *“поклатен.”* Да бъдем поклатени, означава да сме наранени, беззащитни и в опасна ситуация. Ние се противопоставяме на заплахата на несигурността не чрез седенето в компанията на силните, а с непоклатимата си вяра в Бога. (*“Понеже Господ е отдясно ми, аз няма да се поклата.”* (Пс. 16:8)) Силата на последният ред от Пс. 15 е: *“такъв човек няма да бъде поклатен до века.”* Във вечността ние ще бъдем запазени от Бога, заради Бога и ще бъдем с Бога. (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Защо трябва редовно да ходим в църквата. Пс. 93. Когато бях на 19 години, моят 80-годишен дядо ми казваше: *“Никога не позволявай на някой да ти говори за добрите дни от миналото, защото те не бяха добри.”* Той знаеше за какво говори. Дядо ми беше работил 40 години в най-големия завод за производство на автомобили в Канада и беше работил преди и след появата на профсъюзите. Той никога не ми е разказвал за жалките заплати, които са получавали в онези далечни дни в миналото. Разказваше ми за условията в които са работили, като например опасността двигател на кола, тежащ 500 кг да преминава над главата ти, закачен на конвейер. Понякога двигателят паднал и смазал работник, който работел долу на монтажния конвейер. Началникът на работниците им разпореждал да продължават да изпълняват задълженията си, а през това време пострадалият бил преместван, за да не пречи, иначе конвейерът трябвало да спре.

Моят дядо ми разказваше *за политиката на фирмата им постоянно да държи работниците в напрежение, с цел те постоянно да се тревожат, да са объркани и да считат, че са безсилни.* В “добрите дни от миналото”, когато бях ученик в 8 клас имах учител, който милваше полово съзряващите момичета в класната стая. Разбира се, учителят правеше това дискретно и считаше, че проявите му оставаха незабелязани. Но ние, момчетата забелязвахме с какво се занимава и му се присмивахме в междучасията. Веднъж едно 13 годишно момиче от нашия клас, което беше разстроено от публичните и унижителни опипванията на учителя, скочи от мястото си и отиде в кабинета на директора.

Няколко минути по-късно тя се върна обратно в класната стая, смазано и обляно в сълзи; *директорът, при когото беше избягала, за да намери спасение, се беше надсмял над оплакването ѝ и ѝ беше казал, че е нарушила дисциплината и трябва да се върне в класа.* Не считам, че в миналите дни са били “добри.” *Да, аз знам, че сега в САЩ годишно се извършват по 1,2 милиона аборти.* Но не считам наедриялата фигура на жената означава, че човешкото сърце внезапно се е обърнало към по-лошото, въпреки че съм изумен от

непрестанните убийства на неродени бебета. Мисля си, че сега броят на абортите се увеличава поради напредъка на медицината. Сега извършването на аборт е толкова лесно и бързо, както е ваденето на зъб при зъболекаря. Преди повече от 200 години Джон Уесли се изумил от броя на жените, които научил, че абортират годишно в Англия. **Но още повече се изумил, когато научил, че много често абортирали жени, от които той най-малко е очаквал, че ще направят това.** Разбира се, родителите се тревожат, когато размишляват за бедите, които дебнат девојката, чието безгрижие или малодушие надвишават мъдростта ѝ. Но когато аз бях юноша, наблюдавах как родителите ми се страхуваха от детския паралич. Хората, които бяха станали жертва на тази болест бяха лесно забележими. Те куцаха сред нас или седяха в инвалидни колички, или ходеха с патерици. Сега никой не говори открито за проблемите със спина, особено когато чуваме за места по света, като държавите от централна Африка, където децата израстват в градове, отглеждани от бабите и дявоците си, тъй като родителите им са умрели от спин.

Когато разсъждаваме за болести, трябва да си припомним епидемията от испански грип през 1919. Този епидемия уби милиони хора, **повече хора, отколкото умряха през наскоро завършилата Първа световна война.** Псалмистът плаче: *“Пороите се надигнаха, О Господи, пороите издигнаха гласа си, пороите издигнаха бученето си.”* (Пс. 93:3 – мой превод) Навсякъде в Библията пороят е символ на огромни количества непредсказуема вода: океани, морета, езера и големи реки, които са символ на страшни заплахи за човечеството. Тези заплахи може да са природни катастрофи, като например земетресения или епидемии, или пък може да са породени от човешката дейност, като например дивачеството, с което жителите на различни държави се ограбват взаимно. Заплахите може и да са самовъзбуждащи се, като например когато хората флиртуват с греха, само за да установят, че последиците от греха оставят незаличим отпечатък. Заплахата може да дойде от източници, които повечето хора даже не могат да схванат, като например когато огромни парични суми се преместват от Токио, Ню Йорк или Хонг Конг и това предизвиква верижни реакции, вследствие на което някои хора стават много богати, а други стигат до просешка тояга.

Заплахите могат да са и от много по-личен характер, може да са пораждани от неща, за които другите хора не знаят, но въпреки това са смъртоносни за човека, към когото са насочени и той с пълно основание се страхува от тях. Признавам, че сега някои неща са по-малко заплашителни, отколкото са били в миналото. Сега е много по-малка вероятността децата да умрат преждевременно от някоя детска болест. Работниците са много по-добре предпазени, отколкото в миналото.

Но в същото време има други неща, които са много по-опасни. Например, сега войната убива много повече цивилни, отколкото войници. Днес природните катаклизми са много по-смъртоносни отколкото в миналото. Сега пропагандата може да достига много по-обширни области и да е много по-внушаваща, отколкото в миналото. С други думи, независимо че през различните епохи “бучат” различни “потоци”, викът на псалмиста никога не губи актуалността си: *“О Господи, пороите издигнаха гласа си, пороите издигнаха бученето си.”* Нашите израелски предци във вярата са познавали човешката врява.

Това е състоянието на човека. Посред всичко това един тайнствено надарен израилтянин, който притежавал по-силен от нас контакт и опит с Бога, който бил надарен с по-ясно виждане и е бил наясно, че е бил целунат от Бога, вика: *“Господ царува, Бог царува!”* Казаното от псалмиста не е човешки каприз и той не живее отделно и над обществото на Божиите хора. И тъй като е част от това общество, той е подлаган на същите мъки и страдания, като другите вярващи, когато обществото се препъва, прави грехове, нанася се или изпада в немилост. Но на него му било възложено да стане и да каже: *“Господ царува, Бог царува!”* Той изкрещява съобщението си, защото сърцето му е сграбчено от нещо, от което той не може и никога не би искал да се отрече. *“Господ царува; той е облечен с величие; Господ е облечен и е препасан със сила.”* (Пс. 93:1 – мой превод) Благодарение на подобреното си зрение, псалмистът вижда, че облеклото на Бога е великолепно.

В Библията великолепно облекло е символ на притежание на власт. Да бъдеш облечен великолепно, означава властта ти да свети с царски блясък. Бог се издига пред псалмиста като господар; но не като бездеен господар (например Кралица Елизабета царува само фигуративно, а цялата действителна власт се намира в парламента), а като истински господар; и всичко това се демонстрира чрез великолепието. Да бъдеш отведен пред Онзи, който е облечен във великолепието, означава да бъдеш въведен в неговата власт. Но псалмистът вижда и друго нещо.

Той вижда, че Бог *“е препасан със сила.”* Да бъдеш препасан означава краката ти да не са възпрепятствани от полите на дългото ти палто. Когато в древността хората са “препасвали слабните си”, те са се пресягали с ръце между краката си, хващали са полите на дългите си дрехи, изтегляли са ги нагоре и са ги напъхвали под колана в областта на стомаха си. Хората са се препасвали, **когато се подготвяли да бягат, да се бият или да работят.** Тъй като Бог е обещал никога да не ни изостави, той няма да избяга от нас. Тогава щом се е препасал, той или ще се бие за нас или ще работи за нас. И тъй като той е препасан “със сила”, той ще се бие и ще работи за нас победоносно.

После псалмистът казва: *“Твоят престол е установен от векове; ти си от вечността.”* (Пс. 93:2 – мой превод) В същото време псалмистът казва, че и светът е утвърден. Но как може светът да е “утвърден,” когато във всеки миг е заплашван от хаоса? Ключът за разбирането на тази загадка се намира в твърдението на псалмиста, че Божият трон *“е установен от векове.”* Следователно Божият трон е установен от векове, а светът е много по-млад. Тъй като Божият трон е установен от векове, много по-младият свят никога няма да може да потъне в хаоса. На иврит да се каже “от векове,” означава да се каже “от времето на създанието.” **Колкото и опасна да изглежда заплахата от хаоса, създанието не може да бъде унищожено, така както и самият Създател не може да бъде унищожен.** Фактът, че Божият трон е установен и то от векове винаги ще ни гарантира, че светът също е установен. **Колкото и объркан да е светът, колкото и последователно злото да побеждава поколение след поколение, злото на едно поколение няма да се прибавя към злото на следващото поколение, така че на света да се натрупа такова количество зло, че въобще да изчезне доброто. Това не може да се случи.** Но псалмистът е реалист. Въпреки, че злото, извършвано от различните поколения **не може да се натрупа**, за да се стигне до положението, че на света да остане само зло, поради което човечеството ще изчезне, поради липсата на условия за съществуване, **злото, подлостта и измамата, вълненията и безредиците ще продължават да измъчват света.** В Пс. 93 псалмистът на няколко пъти споменава за “пороите.”

Всеки огромен водоем на бушуваща вода е библейски символ на огромна заплаха. Океан, море, река, езеро, порой – това са символи на заплаха във всяка област на живота ни, чиято цел е да ни унищожи. Винаги има заплахи от природни бедствия: земетресения, изригвания на вулкани и епидемии. Има и заплахи, пораждани от действията на политически лидери: война, дискриминация, мъчения. Има заплахи, пораждани от банкерите и финансистите: колко много хора беззащитно загубиха спестяванията си, когато управата на Роял Тръст инвестира огромни суми в губещи акции на борсата и банкрутира? Освен това има и заплахи предизвиквани от сама природа на човека: унищожително разочарование, шокиращо предателство, безсилие пред лицето на безмилостната болест и неотменимата смърт.

Харвардският лекар педиатър Робърт Колс, който продължава да се учудва защо толкова много свещеници обичат психиатрията, въпреки че тя отхвърля тяхната работа като духовни помощници на хората, разказва за свой състудент от Медицинския университет, който като него бил на средна възраст, когато се озовал като пациент в една болница в Бостън. Този лекар пациент бил неизлечимо болен и е знаел, че е неизлечимо болен, но в онзи момент не бил близо до смъртта. Свещеникът в Бостънската болница влязъл в стаята му, за да го види и започнал да го разпитва как “възприема” диагнозата за болестта си, за прогнозирания изход и как планира да се справи със случващото се. Болният лекар, който бил римокатолик, се почувствал раздразнен от опитите на свещеника да се прави на психиатър. Болният прекъснал аматьорските въпроси, като взел лежаща до главата му Библия, подал я на свещеника и ядосано му казал: “Прочети ми от нея. Прочети ми нещо от където и да е.” Изумен, свещеникът отворил наслуки Библията. Тъй като книгата Псалми е в средата на Библията, всяка Библия, отворена наслуки е най-вероятно да се отвори на някой псалм. В случая тя се отворила на Пс. 69: *“Спаси ме, Боже, защото водите стигнаха до шията ми...влязох в дълбока вода и пороят ме залива.”* (ст. 1-2 мой превод)

Всеки от нас може да се срещне и се среща по всяко време с порои от всякакъв вид. А псалмистът продължава да вика в Пс. 93: *“По-могъщ от бученето на много води, по-могъщ от морските вълни е всевишният и всемогъщият Господ.”*(ст.4 – мой превод) Псалмистът знае, че Божият трон е установен от векове. Сърцето ми тупти в хармония със сърцето на псалмиста. Той е живял 2500–3000 години преди да съм се родил. Но въпреки това, поради Божията милост и аз като него имам същото преживяване и същата увереност. Не е нужно да казвам, че не само аз се чувствам така. Безброй са хората, които прочитайки Пс. 93 са възкликвали: “Това е истина! Аз знам, че това е истина. Господ царува, облечен във величие. Неговият вечен трон никога не е заплашван от каквито и да са порои; **и понеже той не е заплашен от каквито и да е порои, аз също не съм заплашен.**” Срещал съм много хора с такава убеденост. Мнозина от тях не могат да опишат с думи причините за увереността си така, както направих аз.

Но това не е важно! Важното е, че те са владяни от истината, независимо дали могат да я опишат с правилни думи или ще останат безмълвни. **От друга страна, няма никаква полза, ако човек е способен да употребява точните религиозни думи, но лично той не се наслаждава на нищо от това, за което говори.** Павел предупреждава младият Тимоти за хората, които *“имат вид на религиозни, но отричат силата му.”* (на Божието царство) (2Тим. 3:5 – мой превод) А на църквата в Коринт Павел напомня: *“Защото Божието царство не е съставено от думи, а от сила.”* (1Кор. 4:20 – мой превод) Не си мислете, че страдате от каквото и да е, защото не притежавате моята дарба да говоря или моите религиозни думи.

Хората, които Павел е считал, че за Тимоти и за християните в Коринт **са опасни тъкмо хората, които са притежавали дар слово и правилните религиозни думи!** За хората, които са сръчни в пренареждането на умствената си мебелировка, които са сръчни в демонстрирането на пренаредената си умствена мебелировка

като пример за умствена подреденост, е много лесно да внушат в слушателите си представата и даже сами себе си да убедят, **че акуратно подредените абстракции на мозъка ни са заместител** на това нахлуване в сърцето, чрез което истината ни завладява, даже когато не можем да обясним разбираемо на другите и на себе си как е станало това. Псалмистът не вика, защото е притежавал международно призната власт над слушателите си; той вика, защото е видял необятността, величието, славата и истината на Бога. Той вика, защото е установил, че е бил погълнат от Божието присъствие.

И вместо да сме наблюдатели, които само чуват казаното от псалмиста и завиждаме на онова, което му се е случило, **ние трябва да стигнем до положението да бъдем завладени в сърцето си от същите неща.** **Как?** **Важно е да разберем, къде е бил псалмистът, когато е бил погълнат от Божието присъствие. Когато това се е случило с него, той е бил в храма, на богослужение, по време на същата стара служба и е слушал същият стар проповедник.** И какво се е случило? Върху него се отпечатало нещо много красиво, което до тогава не му се било случвало: Божията святост и той казва на Бога: *“Святостта е красотата на твоя храм.”* (ст. 5 – мой превод)

Запитвали ли сте се кое е най-хубавото нещо в олтара на църквата, в която се събираме? Някои хора може би считат, че това да тръбите на органа, други – прекрасно полираните пейки, трети – витражите на прозорците, особено когато са огрявани от слънчевата светлина. Безспорно всички тези неща са красиви. **Но най-красивото нещо в тази зала е Божията святост**, която напълно го отличава от неговото творение. Освен това Божията святост означава, че Божият характер е без никакъв дефект и недостатък. В неговата любов няма никаква сладникава сантименталност, гневът му е лишен от влиянието на лош характер; присъдата му е лишена от произвол; търпението му е лишено от безразличие; суверенната му власт е лишена от тирания. Божията святост означава, че всички току-що споменати черти от Божия характер са обединени в едно хармонично цяло.

Така както всяка част от спектъра на светлината, от ултрачервените до ултравиолетовите лъчи са събрани в едно нещо, което наричаме “светлина”, **така всички черти на Божия характер и на Божието превъзходство са събрани в едно в Божията святост.** Ето това е изумило псалмиста по време на една неделна служба. Това се е случило, когато той е бил в църквата. Това не е ли достатъчно основание ние да продължаваме всяка неделя да идваме в църквата? Завладян от видението на Божията святост, псалмистът казал: *“Твоите декрети за много сигурни.”* (ст. 5 – мой превод) По този начин псалмистът казва, че е убеден, че **Божията истина е непроменима.**

Ние не разполагаме сега с време, за да изследваме всички черти на Божията истина, а ще се спрем само на една от тях. Ние споменахме за тази черта, когато казахме, че *“Господ е препасан със сила.”* Тогава разбрахме какво означава Бог да е препасан: той винаги ще се бие и ще работи за нас. Същевременно апостолите твърдят, че и ние, християните, трябва да сме препасани. Това означава, че **ние трябва да участваме в битката и в работата, които Бог ни е възложил.** Исус казва, че ние трябва да бъдем *“препасани и светилниците ни да са запалени.”* (Лука 12:35); трябва да сме нащрек, да очакваме и да сме готови да направим онова, което той ни възлага да направим. Петър ни казва, че ние трябва да *“препащем умовете си.”* (1Пет. 1:13 – мой превод); има един вид интелектуална непреклонност, една твърдост на целеустремеността, която трябва да придружава убедеността и опитността на сърцето ни. Павел ни казва, че ние трябва да бъдем *“препасани с истината”* (Еф. 6:14); каквото и да правим в името на Исус Христос и за неговата прослава, то трябва да бъде правено в истина, прозрачност и искреност, без никакво лицемерие, измама или фалш.

Колко важно е да идваме постоянно в църквата с очакването и на нас да ни се случи това, което се е случило с псалмиста? Важно е редовно да идваме в църквата, защото докато и на нас не ни се случи това, което се е случило с псалмиста, ние няма да имаме непоклатимата убеденост, че Бог царува, въпреки грохота на пороите вътре и извън нас; ние няма да знаем неоспоримо, че светът е установен и никога няма да потъне в хаоса; няма да научим, че Бог се е препасал със сила, за да се бие и да работи за нас и че той иска и ние да правим същото. Библията ни разказва, че в навечерието на най-великата си битка и работа за нас, нашият Господ Исус Христос се препасал с една кърпа (Йоан 13:4) Това е била демонстрация на неговото смирение, на което трябва да прилича и нашето смирение, включително и ходенето ни в църквата, както е прави Исус в събота *“каквото му беше обичаят.”* (Лука 4:16 – мой превод). Нашият Господ е знаел, че Божията святост е красотата на църковния олтар. Онова, което е карало псалмиста, е карало и Исус да ходи в храма. Нека същото това нещо да кара и нас да ходим в църквата всяка неделя. (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

За духовното възпитание. (1 Кор. 3:10 – 15) Това винаги беше последното нещо, което правехме във физкултурния салон, когато вече бяхме толкова уморени, че едва имахме сили да стоим на краката си. Заставахме с прибрани едно до друго стъпала, втрещвахме се в някаква точка на стената и след това

започвахме да въртим главите си колкото е възможно по-широко и правехме това многократно, опитвайки се да се концентрираме върху точката на стената. В началото всички се чувствахме замаяни и губехме равновесие. Но постепенно започнахме да успяваме да запазваме равновесие и да продължаваме да гледаме в точката на стената, независимо от замаяността си.

Тренирахме бокс. Треньорът ни казваше, че целта на упражнението е да се научим да гледаме към противника си инстинктивно, след като бъдем зашеметени от получения удар и пред очите ни притъмнее и сме зашеметени. Той ни казваше: “Един ден това малко упражнение ще ви спаси живота и вие ще ми благодарите, че сега настоявам да се упражнявате.” **Оказа се, че беше прав.** Този ден дойде за всеки от нас и то не само веднъж, когато умението, което бяхме придобили по време на тренировките ни позволяваше да гледаме противника си в очите, след като сме ударени и ринга се залюляваше под краката ни и трябваше да се доберем до края на рунда.

Но боксьорите не са единствените хора, които биват зашеметявани. Всеки човек изпада в такова състояние, включително и християните. Един ден изкушението се стоварва върху нас толкова буйно, че ние можем единствено да го оприличим с нападение. Друг път нещастieto ни удря точно тогава, когато въобще не го очакваме. Или пък разочарованието ни кара да ни призлее така, все едно че се намираме в асансьор на небостъргач, който пада неконтролируемо от най-горния етаж. Но най-лошият удар, ударът в тялото, който ни причинява ужасна болка и ние се чувстваме в съзнание, но сме безпомощни, **е предателството.**

Няма по-лош удар от измяната. Ясно е, че християните се нуждаят от обучение. Апостол Павел го нарича “*обучение в благочестие*” (1Тим.4:8). Тъй като е участвал в спортни състезания, той е разбирал колко важна е тренировката за състезателите. (*Коментар: Суворов е казал: “Повече пот в учението, по-малко кръв в боя.” Д.Пр.*) Няколко пъти в посланията си Павел говори за тежките тренировки, през които преминава боксьора, бореца и бегача. Той казва: “Те не могат да си позволят да са отпуснати, да си угаждат или да са зле подготвени.”

А дали някой счита, че християните могат да си позволят да са зле подготвени? Всеки християнин иска да разбере защо е важно да се упражнява в благочестието, кой има нужда от това и до какъв краен резултат ще го доведе. Всеки иска да разбере защо трябва да продължаваме да се упражняваме, докато дойде денят, когато според Павел ще ни бъде връчена короната на славата, която никога не увяхва. Може би всичко това ви звучи твърде напрегнато, а вероятно и безжалостно. Обучението в набожност не е безжалостно, но е напрегнато и нужно. И защо е нужно? На първо място, поради пропадналата ни човешка природа.

Християните са хора, в които се води война между “новото създание в Христос” и “старото създание в Адам.” Няма съмнение, че както се казва в Новия Завет, християните са “родени от Духа.” Тъй като пръв Исус Христос ни е прегърнал в своята милост, ние също го прегръщаме с вяра. Ние сме примирени с нашия Бог, получили сме нова позиция пред Бога и ни е дадена нова природа или както се казва в Библията, ни е дадено ново сърце. **Тези неща не са просто някакви набожни думи.** Ние ставаме притежатели на ново име и на нова природа. Но въпреки това, както казва Мартин Лутер, старият човек в нас не умира с готовност и не се предава без борба, защото трупът потръпва.

Не трябва да забравяме, че Исус е поръчал на учениците си ежедневно да се молят за опрощение на греховете си, защото даже учениците грешат. Когато казваме, че християните сега са нови създания пред Бога, това не означава, че старото създание е изчезнало; въпреки, че старото създание не е нашата идентичност, то е като потръпващ труп, който все още може да ни препъне.

Когато бях по-млад, аз си мислех, че греховността ми е вече е относително слаба, че винаги е видима и поради това е лесно да бъде контролирана. Сега, когато съм много по-възрастен, вече разсъждавам по-резво, защото продължавам да се боря срещу изблици на греха, които все още съществуват в мен. Въпреки, че даже сега в очите ви аз съм грешен човек, можете ли да си представите какъв щях да бъда, ако се бях отклонявал от духовното възпитание? **Ние ще имаме нужда от духовното възпитание дотогава, докато сме родени от Духа деца на Бога, чиято идентичност в Христос е в противоречие с остатъците от греховното ни минало.** Поради това ние имаме нужда от духовното възпитание до денят, в който ще бъдем освободени от този конфликт. Моля ви, не ми казвайте, че всичко това звучи твърде напрегнато.

Павел твърди, че ако не се подлагат на най-упорити тренировки, атлетите ще загубят в състезанието. На второ място ние имаме нужда от духовно обучение не само заради остатъците от миналата ни природа, а и заради духовната борба, която се води около нас. **Нека да не се заблуждаваме.** Нашият Господ е казал, че е дошъл за да изтръгне Божието създание от хватката на духовния си противник, който действа във цялата вселена. Йоан казва: “*Затова се яви Божият Син, за да съсипе делата на дявола.*” (1Йоан 3:8)

Поради това никой не трябва да се изненадва, че през цялото си земно служение Христос е срещал съпротива. Против него са били политическите власти, религиозните власти, семейството му, приятелите му и даже учениците му. Но в основата на всичко това, **независимо от конкретната форма на противопоставяне**

или от посоката, от където е идвало то, на Исус се е противопоставял самият дявол и злото. Исус е съперничил със своя враг за всяка педя от територията, която дяволът бил окупирали незаконно.

Никога няма доброволно оттегляне на злото. Окупаторът трябва да бъде изтръгван с корените. С други думи, християнското служение е един непрестанен конфликт. Сега християните са тези, които Господ е записал в списъка си. Както казва Новия Завет, ние сме войни на Христос. Но каква полза има от войник на фронтовата линия, ако той не е обучен? Не само каква е ползата от него, но и колко дълго ще издържи?

През Втората световна война е имало две причини да се обучават командирите на подводници. **Първата** е те да научат методите, които се използват в подводната война: кога да изстрелват торпедо, колко близо трябва да са до целта, как да постъпват при различните критични моменти. **Втората** причина е много по-деликатна и е свързана с интуицията. Чрез това обучение подводничарят придобивал нещо като шесто чувство: дали да изплава на повърхността или да остане под водата, дали да се бие, или да бяга, дали да изчака да изгрее луната или да изчака небето да се покрие с облаци. Методите за водене на подводната война могат да се научат от някоя книга и то бързо. **Но второто нещо, което е трудно доловимо и е свързано с интуицията, с поемането на риска “живот или смърт” и е много по-трудно да се придобие.** То не може да се научи от книга и за придобиването му е нужно много повече време. В началото на войната неопитните капитани на подводници имали време да се научат на тези по-трудно усвоявани умения. Към края на войната те не са имали време за това. Тъй като не притежавали интуицията, от която се нуждае командира на подводницата за да оцелее, тези хора не оцелявали, нито пък екипажът им се доверявал.

Същото е и с християнски живот в условията на духовния конфликт. Лесно е човек да научи християнската фразеология, лесно е да усвои някои първоначални откъси от християнското учение. Но е нужно много повече време и много по-голяма упоритост, за да се придобие духовното шесто чувство; до усетиш интуитивно дали трябва да се довериш на онова, което си чул и да го сграбчиш като предоставен шанс или да прецениш, че е опасност, която трябва да бъде избегната. Тъй като пребиваването в компанията на Исус Христос означава, че полето на неговото служение е полето и на нашето служение и тъй като на това поле се води непрестанна духовна битка, ние имаме нужда от духовно обучение. Без такова обучение ние ще бъдем безполезни за Исус, нито пък самите ние ще оцелеем. Но има и трета причина за нуждата от духовно обучение.

Светът в който живеем е опасно място. Светът се противи на истината, на праведността, на почитеността, на честността, даже на любовта. Светът е населен от милиарди хора, всеки от които е покварено човешко същество, което означава, че светът гъмжи от хора, които са егоисти, които вдигат врява, борят се помежду си, даже си прерязват гърлата в битката са постигане на целите си. Веднъж бях поканен да присъствам на едно събрание в подкрепа на благотворителна организация, която трябваше да построи приют за **8 умствено болни възрастни хора, които са пострадали при автомобилни катастрофи и трудови злополуки.** Предвиждаше се болните да престоят в приюта до 6 месеца, след което се предполагаше, че те ще са в състояние да се справят сами без чужда помощ. Аз отидох на събранието, което беше многолюдно. Несъмнено в друг случай присъствието пострадалите хора щеше да направи дошлите на събранието да изглеждат благоприлични, внимателни и даже умерено състрадателни.

Но не и в този случай, защото те решително твърдяха, че умствено увредените хора в Мисисага по-скоро биха умрели от студ, отколкото да бъдат настанени някъде около нас. Ако някога сте се съмнявали, дали светът е трудно място за живеене, повече няма да се съмнявате, след като чуете заключението до което стигна това събрание. Някои хора считаха, че жертвите на сътресение на мозъка са лигавещи се страшилища или ненаситни досадници, около които никой не е в безопасност. Други казваха, че независимо от това, дали са опасни за околните хора или не, умствено увредените са неприятни за гледане и биха намалили привлекателността на атмосферата в нашия град. Когато ги чух, аз попитах защитниците на това твърдение дали биха разпознали на улицата човек, който страда от сътресение на мозъка. Никой не ми благодари за въпроса. Една жена близо до мен твърдеше разпалено, че наличието на приюта би увеличил трафика по улицата и това ще предизвика огромни неприятности. Но аз ѝ казах: “Какъв увеличен трафик? В приюта ще живеят само 8 човека и никой от тях няма право да шофира.” Тогава тя се обърна вбесена към мен: “И какво от това, като няма да шофират? Вие бихте ли искали те да живеят на вашата улица?”

Събранието беше организирано от един от градските съветници в нашия град и той се изказа в подкрепа на откриването на приюта. Няколко дни след това член на благотворителната организация ми каза, че тъй като вече били похарчили 75 000 долара за подготовка на този проект, те запитали този градски съветник, дали ще подкрепи официално проекта им по време на обсъждането му в градския съвет и той им отговорил: “**Аз не само няма да го подкрепя, аз ще го погребя!**”

Християнският живот, християнското служение, всеки аспект от нашето ученичество, всичко това разкрива пред очите ни, че светът е трудно място за живеене. Ние се нуждаем от духовно възпитание, ако искаме да свършим нещо, преди да се откажем. Вече ви запознах предварително с четвъртата причина, за да

бъдем обучавани духовно: да предотвратяваме обезкуражението и капитулацията. **В никакъв случай не трябва да се обезкуражаваме и да се отказваме!** А това няма да се случва, само ако предварително сме предвидили тази възможност и сме се подготвили чрез образованието и възпитанието, което ни кара да гледаме напред, даже когато сме получили тежък удар и светът се върти пред очите ни.

Тогава в какво се състои духовното образование и възпитание?

Първата му съставна част **е молитвата**. Джон Калвин обичал да казва: “**Молитвата е основното упражнение на вярата.**” Той е прав. Бог ни е заповядал да се молим. Вярата разпознава заповедта на Бога и бърза да ѝ се подчини. Но вярата не само разпознава Божиата заповед, вярата разбира нейния смисъл, вярата знае защо молитвата е основното упражнение на вярата, знае защо Бог може да съобщи на хората си чрез молитвата неща, които не може да им съобщи по друг начин, вярата знае, че Бог иска само да ни благославя.

Следователно Божиите хора трябва да се молят постоянно, естествено и с вяра. Даже ако разбираме трудно смисъла на онова, което Бог ни заповядва единствено защото иска да ни благославя, въпреки това трудно ще пропуснем да забележим примера, който ни дава самият Господ. Той се е молил, молил и молил многократно. Преди важни събития в живота си (например, преди да избере 12-те си ученици), той е провеждал молитвен маратон. Исус се е молил публично в синагогите и насаме сред природата. В Новия завет се описват много случаи, в които Исус е ставал рано сутрин, отивал е в някое усамотено място и продължително се е молил на Отца си. А след като Исус е считал, че молитвата е важна част от живота ни, ние не можем да считаме, че тя не е задължителна. Запомнете, сега говорим за духовното възпитание, а не за етиката, за интелектуалната точност или за психологическата гъвкавост. Несъмнено, тези неща са част от духовното обучение, но сами по себе си те няма да ни въоръжат духовно. **Най-важната част от духовното ни възпитание е да осъзнаем, че сме длъжни да се молим.** Защото без молитва даже самият Господ ни би могъл не само да служи, но даже и да живее. Не можем да живеем без да правим това, което е била основна отличителна черта на самия Исус.

Втората тема на духовното възпитание **е честността**. Колкото по-стар ставам, толкова по-трезво оценявам способността на хората да се самоизмамват. Веднага, щом бъдем изкушени, ние изпитваме желание да се възползваме и да налагаме “въдицата.” Ние продължаваме да разсъждаваме логично, но сега логиката ни служи единствено за да се самооправдаваме. Тъкмо това нещо, на което сме разчитали, че ще ни защити срещу съблазънта на изкушението, сега подсилва въздействието на изкушението. Ние си мислим, че логиката ни ще ни предпази, за да не извършим грях, а се оказва, че тъкмо логиката ни пречи, за да се измъкнем от хватката на греха. **Изобщо, способността ни да се самоизмамваме е безгранична.**

Сигурно искате да ме попитате: ако честността е важна и ако способността ни да се самоизмамваме е безгранична, как ще можем да стигнем до честността, от която се нуждаем? Ще стигнем до нея с помощта на два инструмента.

Единият е Библията. Тя е непогрешимият свидетел за живота и вярата на християнина. Тя ни казва в какво трябва да вярваме и какво трябва да правим. Освен това Библията е огледало. Когато погледнем в това огледало, ние започваме да виждаме къде, защо и как сме се заблуждавали по отношение на вярата и на ученичеството си. Холандката Кори Тен Вуум, която оцеляла в хитлеристкият концлагер в Равенсбрук, успяла тайно да внесе там една малка джобна Библия. Нощем тя четяла от нея на другите жени в концлагера и им разяснявала текста. А една жена, която до тогава не била вярваща, казала на Кори: “**Това е единствената книга, която ни казва истината за нас самите.**” Един приятел ми разказа за пилот от канадската авиокомпания. Приятелят ми го поканил у дома си, докато пилотът бил в отпуск. Но въпреки че бил в отпуск, всеки ден след закуска пилотът в продължение на час и половина четял от своя наръчник за летене. Той вече го знаел много добре, иначе не би получил сертификат да лети като пилот. Всяка година той полагал изпит върху съдържанието на този наръчник и това ставало в продължение на много години. Но въпреки това, всяка сутрин пилотът се потапял в тази книга, защото искал да поддържа във форма инстинктите си в случай на кризисна ситуация. Той знаел, че възникналите по време на полет тежки ситуации трябва да се разрешават с умения, които са тренирани чрез неуморно обучение. С това не искам да кажа, че този пилот е невротизиран или че е вманиачен. Всичките му пътници се радват, че всяка сутрин той се тренира в продължение на час и половина, даже пред почивните дни и чете книгата, която знае почти наизуст. В продължение на много години аз правя същото с Библията. **Според вас дали съм вманиачен, след като правя това? След като ме познавате толкова добре, повярвайте ми, че необичайното духовно нападение може да бъде отблъснато единствено с духовни инстинкти, които са остри като бръснач.** Единствено пастор, който постоянно тренира себе си чрез четене на Библията, може да е полезен на църквата.

Другият инструмент, чрез който проникваме в нашата самоизмама е общуването с другите християни. В продължение на години аз си мислех, че най-добре се познавам и никой друг не ме познава по-добре от мен. Но когато се оказа, че това не е вярно, аз започнах да се защитавам и да твърдя, че най-добре познавам

себе си. Чак след като преминах през много обърквания и през много болка, аз стигнах до положението да призная, че в мен има някои неща, за които другите хора знаят много повече, отколкото самият аз. Другите хора имаха да ми кажат някои неща за мен самия, за които бих бил глупак, ако ги пренебрегна. И аз щях да бъда глупав не защото съм ги пренебрегнал, а защото така щях да изложа себе си на опасност. Поради това както аз, така и вие имате нужда от 1-2 сърдечни приятели, които са духовно чувствителни и духовно настроени; приятели, които са готови да ми кажат онези неща за мен самия, за които съм сляп; приятели, от които мога да чуя това, без да започна да се защитавам.

Последната тема на духовното възпитание е служението, и по специално служението в области, които изглежда, че противоречат на Божията истина и на Божието царство. Преди 30 години един студент от Оксфордския университет закачи един огромен надпис над входа на теологичния колеж със следния текст: “Защото Бог толкова обикна света, че миналата година бяха родени 37 000 бебета с малформации.” Дали това е удар под пояса? Не. На света има много неща, които на пръв поглед противоречат на Божията истина. Защо вниманието ни да не бъде насочено към тях? Духовната съпротива трябва да бъде подложена на изпитание в условия, които изглежда, че противоречат на Бога, в служба на който ни подготвя нашето обучение. Тези изпитания винаги са важни. Военната част може да се упражнява непрестанно, но нищо не може да замени опита от битката. Войникът наистина става войник само когато попадне под обстрел. Духовното обучение носи плодове и доказва своята полезност тогава, когато сме под обстрел. Следователно, ние сме по-полезни за Бога, когато му служим в свят, който Бог никога няма да изостави, колкото и много светът да му се противопоставя. Ентузиазмът ни в обучението е мерилото за нашата сериозност като ученици на нашия Господ Исус Христос. (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Трябва ли Библията да бъде цензурирана? Проблемът тук не е само в клането и кръвопролитие, а и в демонстрираното поведение. Илия и други герои от Библията вършат тези неща с такъв ентузиазъм, че даже ни се струва, че се наслаждават да постъпват така! Когато аз и сестрите ми бяхме много малки, майка ни обичаше да ни чете приказки за Киндерела. Една вечер сестрите ми се разплакаха, когато научиха за отвратителното поведение на мащехата на Киндерела. А след като приказката за Киндерела разстройват децата, трябва ли да им позволяваме, а даже и да ги окуражаваме, да четат Библейските истории? Най-ужасният стих в цялата Библия изглежда, че е Пс.137:9, в който се говори за враговете на Израел: “Щастливи ще са онези, които вземат бебетата ви (на едомитите) и ги разбият в скала!” (мой превод)

Дали тук се говори за варварското отношение на примитивните хора или се има предвид безсъвестната жестокост на умопобърканите хора? Истината е, че нито едното, нито другото е приложимо в този случай. Израелските ни предци във вярата нито са били умопобъркани, нито са давали израз на варварството си. Въпреки това, много хора продължават да са объркани и отвратени. Например, отворете книгата Псалми. Псалмите са били песнопойката и молитвената книга на израелските ни предшественици. Псалмите винаги са били молитвената книга на християните. Те са несравними. “Господ е пастир мой, няма да остана в нужда...Наистина благодат и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми.” (Пс. 23:1-6) “Господ е моя светлина и мое спасение; от кого ще се страхувам? Господ е крепостта на живота ми; от кого ще се уплаша?” (Пс.27:1 – мой превод) “Радвайте се шумно на Бога, всички земи. Служете на Господа с веселие! Елате с песни в неговото присъствие.” (Пс. 66:1-2 – мой превод)

Но има и текстове, на които хората гледат като на противоположната страна. “Праведният ще се зарадва, когато види възмездие; ще измие краката си в кръвта на грешния.” (Пс.58:10) “Не мразя ли, Господи, онези, които мразят Теб? И не се ли гнуся от онези, които се надигат против Теб? Със свършена омраза ги мразя, за мой неприятел ги смятам.” (Пс.139:21-22) И отново стихът, който вече цитирах: “Щастливи ще са онези, които вземат бебетата ви (на едомитите) и ги разбият в скала!” (Пс.137:9 - мой превод)

К. С. Луис казва, че последният стих е демонстрация на “чиста омразата.” Според него, чрез този стих израелитяните дават пълен израз на омраза, която е “пълна с неприкрита гной и алчност.” Аз се възхищавам от Луис и обикновено съм съгласен с него, но не и в този случай. Не мисля, че стиховете, които цитирах са чиста омраза и че са неприкрита гной и алчност. Тук Луис греши. Същият човек, който е написал: “Със свършена омраза ги мразя”, в следващият стих е написал: “Провери ме, Боже и узнай сърцето ми! Изпитай ме и разбери мислите ми. И виж дали има нещо порочно в мен...” (Пс. 139:23-24 – мой превод) Очевидно смисълът, който авторът на този “мрачен” стих влага в него е различен от смисъла, който ние го обвиняваме, че влага.

Нещо повече, Библията пределно ясно казва, че ние не трябва да мразим враговете си. Тя недвусмислено казва: “Да не мразиш брат си в сърцето си; да избличаваш смело ближния си, за да не се натовариш с грях поради него. Да не отмъщаваш, нито да храниш злоба против онези, които са от народа

ти, а да обичаш ближния си като себе си. *Аз съм Господ.*” (Лев. 19:17-18) В Израел даже не е било позволено човек да изпитва неприязън към ближния си, а **окуражаването на враждата е било забранено от Бога**. В Изход се казва: *“Ако срещнеш заблудилият се вол или магаре на неприятеля си, да му го закараш. Ако видиш, че магарето на неприятеля ти е паднало под товара си, не си позволявай да го оставиш сам с това, а му помогни да го вдигне.”* (Изм.23:4-5 – мой превод)

Аз съм длъжен да помогна даже на онзи, който ме мрази и **никога не трябва да отвърщам с омраза на омразата**. Веднага искам да кажа, че се разстройвам, когато чуя хора да твърдят, че Новият Завет е нов, защото е приятен и осъжда лошото поведение, а Стария Завет е стар, защото е горчив и опрощава лошото поведение. **Това съвсем не е вярно**. Поради тази причина аз се опитвам да се въздържам да споменавам името “Стар Завет.” Съвременното значение на думата “стар” означава “остарял, излязъл от употреба, отживял.” **А наборът от книги от Битие до Малахия нито е остаряла, нито е излязла от употреба**. Нека да гледаме на Библията като на свидетелство, което се състои от по-стара и по-нова част. **Старият Завет не ни позволява да се отнасяме необуздано и жестоко към човек, когото не харесваме**, **даже когато знаем, че той иска да ни навреди**. Например, в Пр.25:21 се казва: *“Ако е гладен врагът ти, дай му хляб да яде и ако е жаден, дай му вода да пие...”* **Трябва да сме любезни даже към собствените си врагове!** *“Не се радвай, когато падне неприятелят ти и нека да не се весели сърцето ти, когато той се препъне. Да не би Господ да види това и да му стане неприятно.”* (Пр.24:17-18 – мой превод)

Очевидно не трябва да злорадстваме поради лошия късмет на неприятеля си, не трябва да се въодушевяваме, че човек, когото не харесваме, “получава юмрук в лицето си.” **Не трябва да изпитваме удоволствие, че човек, който ни е навредил, сега също е пострадал**. От човешка гледна точка е разбираема радостта, че някой най-накрая си е получил “заслуженото”, **но според Старият Завет такава радост е грях**. Когато изследвал сърцето си, Йов (31:29) казал, че не се е радвал на злото, сполетяло врага му. Но някой може да възрази: “Не бързай толкова. Виж какво казва Йеремиа. Той не се ли е молил Бог двойно да унищожи хората, които са го преследвали?” Да, той се е моли. Но какъв смисъл е влагал Йеремиа, като се има предвид, че предходният стих преди тази молитва е следният: *“нито пожелах* (ти, т.е. Бог, да изпратиш) *скръбния ден. Ти знаеш това, което е излязло от устните ми, всезнаещи!* (Йер. 17:16)?

Длъжни сме за помним, че в Стария Завет забранява на хората на Бога да отмъщават. **Бог забранява на хората си да отмъщават!** *“Отмъщението принадлежи на мен, аз ще отмъстя.”* (Втор. 32:35 – мой превод) Това не означава, че ние можем да забравим да търсим отмъщението, защото Бог ще отмъсти за нас. Този текст означава, че ние самите не трябва да се стреми да отмъщаваме, защото нашето отмъщение ще даде повод за отмъщение от другата страна и това още повече ще влоши положението. Този текст означава, че трябва да оставим в ръцете на Бога да реши как да постъпи с онзи, който ни е наранил. Целта не е Бог да извърши отмъщението вместо нас, а да оставим Бог да реши проблема, **с цел повече да няма отмъщение**.

Спомнете си за цар Давид. Като военачалник, представляващ своя народ, Давид демонстрирал непоклатима решителност за победа. Но когато се е срещал с личните си врагове, Давид постъпвал необичайно благородно с тях. Саул много пъти се опитвал да убие Давид. На два пъти Давид имал възможност да се избави от този човек, който заплашвал живота му, но и в двата случая Давид не го убил. Авесалом, синът на Давид, се опитвал да убие баща си и стигнал дотам, че наел банда главорези за да му помогнат. Давид не предприел никакви действия срещу Авесалом и сърцето му било разбито от мъка, когато научил, че синът му е убит. **Да, отношението на Давид към Батшеба и към съпругът ѝ Урия е грях и Давид е знаел, че Бог ще го накаже за това**. **Всъщност след този случай животът и съдбата му тръгнали надолу**.

Тогава кое е правилното значение на “мрачните стихове” от Стария Завет? Оказва се, че заплахите и проклятията не са насочени към враговете на говорещият и че тези заплахи и проклятия всъщност са молитви към Бога. Това са молитви, които са изпълнени с вяра към Бога и с увереността, че той ще действа бързо и ще защити името си. Старият Завет твърди, че отмъщението е грях, но в същото време вика към Бога да защити името си, истината си и хората си.

Отмъстителността е грозна отплата, подхранвана от духът на злото. А защитата е очистване на нечие име от оклеветяване. Отмъстителността е подхранвано от духът на злото желание за разплата. А защитата е публично признание, че нечие добро име е било лъжливо окаляно. **В Стария Завет онова, който ни се струва отворително отмъщение, всъщност е страстна молитва Бог да защити себе си, истината си и хората си**.

Какво ще направите, ако детето ви бъде изключено от училището заради кражба, въпреки че знаете, че детето ви не е откраднато? Вие ще направите всичко възможно, за да изчистите името на детето си. В случая не става въпрос, че лично вие не харесвате директора на училището. Вие просто искате да защитите детето си. И ако наистина искате да го защитите, никой не би ви упрекнал за това. Какво трябва да направя, ако родители започнат да говорят, че не искат децата им, които са първокласници, да бъдат обучавани от жена ми, защото тя има безразборни любовни връзки и те считат, че не могат да доверят децата си на такава

жена? Как трябва да постъпя? Аз ще направя всичко необходимо, за да изчистя името на жена си и да възстановя увереността на обществото в нейната почитеност и в способността ѝ да бъде учител. **Ами ако изглеждам твърде разпаден когато я защитавам? А да не би някой да очаква да изглеждам спокоен пред лицето на такова чудовищно охулване?**

Така наречените “мрачни” откъси от Стария Завет всъщност са викове на Божиите хора, които умоляват Бог да разгроми злото и то толкова категорично, че да не остане никакво съмнение, че то е разгромено. Не е вярно, че псалмистът не обича децата или че изпитва сатанинско удоволствие, когато те са удряни в скалите. Псалмистът знае, че отмъщението е грях и умолява Бог да защити себе си, защото е Бог, който се бори срещу злото и подкрепя хората, които са жертви на злата. Псалмистът от Стария Завет казва, че в момента се фалшифицира Божията истина, че на Божият път се присмиват и че Божието име е хвърляно в калта. Иначе казано, изглежда че злото побеждава, че злорадства, че извлича изгода от злото и че продължава да върши още повече зло.

Не трябва ли Бог да очисти името си, да демонстрира истината си и да защити хората си? Тогава злото трябва да бъде напълно разгромено. Ние ежедневно се молим на Бога: **“Да дойде царството ти.”** Наистина ли искаме това? **Ако наистина искаме да дойде Божието царство, тогава ние искаме царството на злото да бъде напълно унищожено.** Но това е твърде абстрактно, а мисленето в Стария Завет никога не е абстрактно, а винаги е конкретно. Когато ние казваме: “Да изчезне царството на злото”, израелтяните казват: “Да умре наркоразпространителя! Щастливо е обществото, чиито наркоразпространители са мъртви!” Вие нямате лични причини да отмъщавате на наркоразпространителите, вие даже не ги познавате, **но искате законът да им отмъсти, искате справедливост в обществото, искате да бъдат защитени слабите хора.**

Когато се моля: **“Да дойде царството ти”**, аз моля Бога да се справи с порочния мъж, който се обогатява, като ограбва беззащитните шизофреници, които идват при мен за помощ. Моля се Бог да се справи толкова категорично с този човек, че той никога вече да не се опитва да ограбва беззащитните хора. Точно това прави псалмистът в Пс. 139:21-22, когато вика към Бога: “Твоите врагове са мои врагове. Аз мразя тези, които мразят теб. Мразя ги със свършена омраза.” Когато моли Бог да унищожи двойно преследвачите му, Йеремиа не отмъщава. Той иска само Бог да действа толкова категорично и непогрешимо, **че всички хора за разберат, че Бог се възправя срещу потисниците и защитава преследвани, че Бог защитава себе си като спасител на жертвите на преследвачите.** Това е истинският смисъл на “мрачни” откъси.

А как да разбираме смъртното наказание, особено смъртното наказание заради морално престъпление? Трябва ли да бъде цензурирано това твърдение в Стария Завет? Аз не защитавам смъртното наказание и публикувах една статия срещу смъртното наказание. Но искам веднага да ви кажа нещо: в Канада смъртното наказание не е отменено. В Канада е отменено смъртното наказание за причиняване на убийство от първа степен. **Но в Канада продължава да действа смъртното наказание заради държавна измяна.** Знаете ли това?

Канада каза две неща: **убийството не трябва да бъде наказвано с убийство, но онзи, които извърши предателство на държавата ни трябва да бъде наказван с убийство.** Сега няма да обсъждам защо Канада направи това разграничаване между убийството и измяната. Само ще кажа, че не трябва да считаме, че древният Израел е бил варварски, тъй като е наказвал със смърт някои престъпления, които ние, съвременните граждани, продължаваме да извършваме. Преди да започнем да си мислим, че сме по-просветени от древните израелтяни, нека да ви кажа още нещо.

Когато в древен Израел е трябвало да накажат някой престъпник, е било забранено той да бъде наказван по начин, който го унижава. Сега в Канада наказанието за убийство първа степен е 25 години затвор без право на помилване. **25 години затвор без никаква надежда за по-ранно освобождаване!** Това унижение ли е или не? Дали имаме някакъв напредък в сравнение с древните израелтяни? **В древен Израел причиняването на имуществени вреди не се е наказвало със смърт.** Никакво имуществено престъпление не се е считало достатъчно значително, за да бъде наказвано със смърт. **А изнасилването на омъжена жена се е наказвало със смърт!**

Например, изневярата. **В Канада изневярата въобще не се наказва, даже и с глоба.** Това не ви ли говори каква е представата ни за семейния живот? **Но не смейте да докосвате колата ми. Колата ми е почти 10-годишна и пазарната ѝ цена е 75 долара.** Ако я откраднете, вие ще отидете в затвора. **А ако прелъстите жена ми? За това няма никакво наказание.** Кажете ми, кое повече ще ме нарани: открадването на колата ми или отчуждаването на жена ми? **От какво са наранявани повече децата: от кражбата на бащината им кола или от загубата на майка им?**

Въпрос: Дали имуществените престъпления са много сериозно нещо? Канада отговаря: “Да”, Израел: “Не”. Дали насилието над семейния живот е много сериозно нещо? Канада отговаря: “Не”, Израел: “Да”. Кое е по-важно за човека: кражбата на колата или прелюбодеянието? Канада казва, че по-важна е кражбата на колата, а Израел – прелюбодеянието.

А вие как бихте отговорили? Нека да повтора: аз не съм защитник на смъртното наказание. **Но преди да се присмеем на древните хора на Бога, защото понякога са изпълнявали смъртни наказания, ние трябва да разберем, че ние се различаваме от тях единствено по това, което ценим.** Трябва ли Библията да бъде цензурирана?

Как да тълкуваме случаите, свързани с масови убийства, **като случката, когато Илия изклял пророците на Ваал?** Ваал е бил бог на плодородието. Поклонниците на бога на плодородието се прекланяли пред всички сили на плодородието. В храмовете на Ваал е имало религиозни проститутки, както жени, така и мъже. Човек отивал в храма и се покланял пред бога на плодородието, като участвал в спонсорирана от храма проституция с мъже и жени. Израилтяните считали, че могат да се молят както на Бога, така и на Ваал. Те не искали да се откажат от Бога, от живия и истинския Бог. Но защо да не комбинират и да се покланят и пред Бога, и пред Ваал? Така не е ли по-изгодно, по-полезно и по-приятно?

Нека да имаме обща църква. Никой да не е изключван от нея. Бог плюс Ваал. **Светото причастие плюс проститутка. Истина плюс суеверие. Евангелие плюс лакомия. Защо да нямаме всички тези неща заедно?** Това все още се случва, нали? Исус казва, че не можем едновременно да бъдем слуги на Бога и на Мамона. **Но много проповедници ни казват, че можем!** Банковите скандали свързани с Ватикана продължават да обикалят по целия свят. През 1930-те, когато Франки Костело беше най-големият гангстер в Ню Йорк, той беше поканен да участва в Комитета на съветниците към Армията на спасението. **Известно канадско семейство дари милиони долари, за да подпомогне преклонението пред Бога, въпреки че тези пари бяха придобити незаконно, чрез контрабанда и даже убийства по времето на “сухия закон.”**

По време на Френската революция църквата във Франция била обявена извън закона. След това Наполеон установил, че не може да контролира масите и казал на църковните власти, че ще отмени забраната на църквата, ако те му обещаат, че ще държат масите послушни и покорни на неговата тирания. И църковните власти направили точно това.

Херман Гьоринг, главнокомандващият на военновъздушните сили на Германия през Втората световна война и член на нацистката партия, **се оженил в Лютеранска църква**, в която масата, на която било сложено причастие, **била покрита с покривка със Свастика на нея.** Дали е отдавана почит на Бога чрез тези неща? Илия казва: “Не”. **Той твърдял, че Израел отчаяно се нуждае от коренно обновление на вярата си.** Илия е знаел, че това коренно обновление на вярата означава пълно отказване от Ваал. Нека никога да не се казва за мен, че жадувам за насилие.

Но в същото време нека винаги да се казва за мен, че аз и Илия сме единни по отношение на следното: **църквата отчаяно се нуждае от коренно обновление на вярата; а това коренно обновление на вярата е възможно само ако има пълно отказване от Ваал.** Трябва ли Библията да бъде цензурирана? Вие решете. **Защото аз, докато съм жив, ще ценя в сърцето си това, което ви казах днес относно така наречените “мрачни” откъси в Библията. Аз винаги ще помня, че Исус моят Господ е бил възпитан с псалмите – с всички псалми без изключение и е умрял, цитирайки стихове от тях. Ще помня, че когато хората напомнили на Исус, че очакват Илия да се върне на земята, Исус им отговорил: “Той вече се върна; той е Йоан Кръстител и аз напълно подкрепям служението на Йоан.”** Ще помня, че Исус е твърдял, че собственото му идване не означава, че Старият Завет е бил отменен, а че той го е изпълнил. И тъй като е бил изпълнен, Старият Завет е бил заменен с Новия Завет. (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Как трябва да вярваме във възкресението? (1 Кор. 2:1-5) Мислите ли, че тя е трябвало да направи това? Мислите ли, че тя би трябвало да отвори вратата си и да го покани да влезе? Срамежливо почукване на вратата на къщата й събудило една жена, която беше член на предишната ми църква. Това станало късно през нощта и то посред зима в северната част на Нов Брунсуик. Чукащият на вратата бил пиан и едва се държал на краката си. Съседите й също спели. Но и да не спели, те едва ли щели да й бъдат от полза в случая с този човек и жената е разбирала това, защото самата тя би могла малко да му помогне. Но въпреки всичко жената разбирала, че ако го отпрати, той може да падне на земята и да умре от замръзване. Поради това тя му отворила вратата, въвела го вътре, поставила го да спи на дивана в хола и го изпратила да си върви на следващата сутрин.

Цената, която жената трябвало да плати за своята милост, била ужасна. Съпругът й работел далече от селото им през цялата седмица и се прибирал къщи само през почивните дни. След като на другата сутрин жената изпращала неканения си посетител, в селото започнали да се разпространяват слухове по неин адрес. Да, тя би могла да събуди киселите си съседи, които с камени сърца не искали да бъдат безпокоени по никакъв повод и имали подчертано презрително отношение към конкретния мъж, който бил прочут с пиянството си. Но тя, подобно на всички ученици на Господа, които притежават почтеността на Исус, видяла в него единствено страдащото човешко същество, което би умряло от студ, ако бъде оставено навън през нощта. Цената, която тя плати за милостта си беше ужасно висока. Наложил се да научи тежестта на

казаното в Лука 22:37: *“И към беззаконниците беше причислен.”* Тя постъпи така с неканения си гост единствено защото я болеше, когато видяла един нещастен човек, заради който Исус Христос е платил с живота си. Християните от църквата в Коринт никога не биха помогнали на закоравял пияница, който има опасност да загине от измръзване. Християните от църквата в Коринт никога не биха се сприятелили с този човек, нито пък с друг пристрастен пияница, който е изпаднал в нужда. В края на краищата, християните от Коринт са вярвали във възкресението. Поради закоравяването на сърцата им, което се пораждало от вярата им във възкресението, апостол Павел искал да им каже, че не би трябвало да вярват във възкресението. Но не само те, никой от нас не би трябвало да вярва във възкресението. Подобно на самият апостол (но за разлика от коринтяните) **ние винаги трябва да вярваме само във възкресението на разпънатия на кръста Исус.**

А каква е разликата между тези две неща? **Разликата е огромна.** Християните от Коринт погрешно са вярвали, че кръстът е предшественик на възкресението. Те считали, че в живота и в земното си служение, макар и тук-там да е имал трудни моменти, на Разпети Петък Исус е имал един особено лош ден. Всъщност целият му ден е бил ужасно лош. Но въпреки всичко, това бил само един ден и скоро той се отървал от него. А онова, което последвало след този лош ден е било толкова славно, че във всички случаи надминавало този лош ден. Според тях Разпети Петък е бил едно нищо в сравнение с Неделята на Възкресението. Кръстът не бил нищо в сравнение със светлината на възкресението. Нали сега Исус е възкресен? И те също са възкресени с него според неговото обещание, нали така? И в новото си възкресено състояние те прославяли Исус в неговите изгоди и благословии: радост, мир, безгрижие, даже самото говорене на езици в екстаз било сравнимо единствено с друг екстаз, за който учтивите проповедници се въздържали да споменават. Възкресението се е случило и сега коринтяните считали, че се намират на безкрайна почивка на брега на морето. Няма работа, няма разочарования, няма болка и страдания, няма нужда всеки от нас да носи собствения си кръст. И най-вече – няма жертви; никой от тях не е длъжен да обръща внимание на страданието и мъката на другите хора; те просто са на почивка край морето. И защо не, след като самите те, за разлика от тънещите в невежество не повярвали хора, вярвали във възкресението. **Апостол Павел бил шокиран от тяхната теологична грешка и бил изумен от духовната им повърхностност.** Той бил смутен от тяхната глупост и сърцето го заболяло от тяхната грубост. Поради това той им написал това писмо, за да коригира разбиранията им, защото те грешели толкова много в представите си за много неща. Още в началото **Павел им казва, че единствената дума, която ще чуят от него е “думата за кръста”,** а не думата за възкресението; даже не думата за кръста и възкресението; **единствено думата за кръста.** Още в самото начало той им казва, че не знае нищо друго, освен “Христос разпънат”; не “Христос възкресен”, не даже “Христос разпънат и възкресен”, а единствено “Христос разпънат”.

Но дали това означава, че Павел не е вярвал във възкресението? Разбира се, не. Та нали той е бил направен апостол по време на срещата му на пътя за Дамаск с възкресения Господ. Павел не се е съмнявал във възкресението, така както не се е съмнявал в собственото си име. **Смисълът е в това, че той не е вярвал в възкресението въобще, а е вярвал във възкресението на разпънатия на кръста Исус Христос.** На пътя за Дамаск възкресения Господ го арестувал. Преди да бъде арестуван на пътя за Дамаск, Павел измъчвал християните навсякъде, където ги намерел. Когато бил арестуван, възкресеният Господ не му казал: **“Защо гониш хората ми?”**, а го попитал: **“Защо ме гониш?”** От тук става ясно, че възкресеният Христос е продължавал да страда. Ясно е, че възкресението на Исус Христос не означава, че той повече не страда. **Точно обратното е вярно - възкресеният Исус Христос продължава да страда.**

В Новият Завет ясно се казва, че възкресеният Господ все още страда. Той казал на невярващия Тома: **“Виж ръцете ми и ребрата ми. Докосни раните ми. Аз съм разпънатият Исус и сега съм възкресен и следователно съм победител, но раните ми все още са отворени.”** Християните в Коринт били объркали всичко. Те считали, че веднъж Исус е страдал, но после всичко е свършило. Те си представяли, че сега възкресеният Исус живее в някаква сфера, недостъпен за всякакво страдание и че те също живеят там с него. Според тях няма съмнение, че веднъж Исус е издържал страданията на кръста, но сега е издигнат над страданието и вече е недостъпен за него. **Коринтяните считали, че поради това самите те не са длъжни да носят собствения си кръст.** Но Павел им извикал: **“Не е така.”**

Той е знаел, че възкресеният Господ продължава да страда, но същевременно е знаел, че тъй като разпънатият Исус е бил възкресен, неговият кръст е бил признат за ефикасен и ще продължи постоянно да побеждава. **Този кръст е водещото острие на неговия триумф в света.** Раните му остават отворени, но тъй като е бил възкресен, възвисен и определен да бъде суверенен Управител, неговият кръст е доказал ефективността си навсякъде. Нещо повече, тъй като Исус продължава да носи кръста си, но е ефикасен и винаги ще побеждава, носенето на кръста от страна на всеки коринтянин също не е свършило, но винаги ще бъде ефикасно и винаги ще побеждава.

А коринтяните да си представят, че сега вече не е нужно да носят кръстовете си, тъй като Исус

Христос е бил възкресен? **Тази колосална грешка накарала апостола да потръпне от болка.** Християните в Коринт били объркали всичко. Те си мислели, че кръста е само някаква част от тяхното религиозно учение за възкресението. А Павел им казал пределно ясно, че са обърнали всичко наопаки. **Истината е, че възкресението е част от апостолското учение за кръста.** Поради това той им казал, че вярва в разпънатия Христос. Но някой отново може да попита: “Но Павел не е ли вярвал във възкресението?” Да, Павел **не е вярвал** в самото възкресението. **Той е вярвал във възкресението на разпънатия на кръста Исус Христос.** Павел е вярвал, че разпънатият на кръста е бил коронован като разпънат на кръста, а не че се е издигнал над кръста. Павел е знаел, че възкресението на Христос е силата, която подпечатва жертвата на Христос на кръста и е доказателство пред света за вечната ефикасност на раните на Христос. Възкресението на Христос е била силата, която щяла да направи ефективно носенето на собствените кръстове от страна на самите коринтяни и да бъде доказателство за тази ефективност пред света. Поради това коринтяните трябва да отменят ваканцията си на морския бряг, **трябва да нарамат собствените си кръстове и да се върнат към задълженията си като ученици на разпънатия Исус Христос.**

Има огромна разлика между погрешното мислене, че кръстът е само една част от учението за възкресението и познанието, че възкресението на Христос е само един от аспектите от учението за кръста. Има огромна разлика **между погрешното мислене, че “възкресението” означава, че кръста е останал зад нас и познанието, че възкресението на Христос е доказало безграничната ефикасност на продължаващото страдание на Исус Христос.** Различieto се вижда най-ясно в двата различни подхода към света и неговите хора, към неговата мъка и страдание, към неговата скръб и болка и към неговата противоречивост. Разликата се вижда най-ясно в двата подхода към лишената от грим злочестина на света.

Коринтяните, които вярвали, че възкресението ги е издигнало до славата са считали, че самите те са се издигнали нас света. **А апостолите знаели, че възкресеният Господ им е възложил да променят света, докато остават потопени в него.** Нека да не правим грешка. Вярно е, че апостолите знаели, че Исус Христос е триумфирал на Великден. Апостолите знаели, че победата му означава неотменима победа на неговия кръст. Апостолите знаели, че възкресението означава триумф на неговото страдание даже сега, когато Исус е възвисен. А коринтяните **не вярвали в тези неща**, въпреки че са продължавали да настояват, че вярват във възкресението. Всъщност коринтяните са вярвали в своя собствен триумф. Превръщайки себе си в победители, те са вярвали, че всички други хора на света са просто “губещи” **и че тези хора си заслужават да бъдат оставени сами на себе си.** Какво от това, че светът страда с неопикуеми страдания? **Нека си страда! Самите те са над тези страдания.** Коринтяните вярвали, че възкресението ги е издигнало над всички останали и **поради това самите те се намират над греха, мъката, страданието и над всички нещастия на света.** Тъй като коринтяните не успели да схванат, че единствено разпънатия на кръста Исус е бил възкресен; **те не разбрали, че даже като възкресен, разпънатият Исус Христос все още продължава да страда,** тъй като се оприличава със страданието на хората по света.

Понеже коринтяните не схванали тези неща, те бърборели за възкресението, като **удобно забравяли за разпънатия на кръста Исус Христос.** И със същата скорост, с която забравяли за **разпънатия на кръста Исус Христос,** със същата скорост започвали **наперено да крачат в новооткритото си превъзходство.** Само си представете. **Те считали, че са издигнати над света и над всички останали хора.** Издигнати над оплакването на съседа си, когато са обидили. **Ясно е, че те са били изгубили от погледа си онова, върху което се крепи апостолската църква.**

Във Фил.3:10 Павел ни казва, че познава възкресения Исус Христос. (С други думи, той е имал и продължава да има лично и интимно познание със своя Господ.) Павел ни казва (във Фил. 3:10), че познава силата на възкресението на Христос. (Разбира се, той е бил лично запознат със силата на възкресението на Христос. Как би могъл някога да забрави как Христос е завладял сърцето му на пътя за Дамаск?) В същия стих Павел ни казва, **че Исус го е завладял, с цел Павел да взема участие и да продължи да взема участие в Христовите страдания.** **Ето това не са схващали коринтяните.** Тъй като отричали, че възкресеният Христос продължава да страда, **те отричали, че да продължиш да участваш в Христовите страдания от името на света е важна съставна част от това, да си християнин.**

А апостолите знаели, че християните са направени получатели на Христовото възкресение **тъкмо за да могат да продължат да участват в Христовите страдания.** В писмото си до църквата в Колос, Павел, който вече е бил наясно с погрешното разбиране на коринтяните, пише на колосяните, че християните не просто участват в Христовите страдания. Той казал, че християните **“допълват това, което липсва в Христовите страдания.”** (Кол.1:24)

Дали липсва нещо в Христовите страдания? Дали тези страдания са недостатъчни? Какво има предвид Павел като казва това? Точно така, както Исус Христос страда веднъж – и то достатъчно – от името на света с цел да сдобри света с Бога и да даде на света достъп до Бога; точно така както Христос продължава да страда от името на света с цел света да бъде излекуван, **така и самите християни трябва да**

продължат да страдат с желание и с радост в Духът на Христос, за да облекчават страданието на другите страдащи хора, които страдат по най-различни причини: поради глад, война, болести, умопомрачение, тежка загуба, природни катаклизми или поради собствения си грях. На страдащите хора не може да се помогне резултатно и те не могат да опознаят прошката и утешението на Христос, ако онези, които се грижат за тях, самите те не са страдали и ако те не страдат заедно със страдащите хора, за които се грижат.

Ето това е имал предвид Павел, когато казал на християните в Колос, че самият той продължава да добавя онова, което липсва на Христовите страдания и в същото време продължава да се радва с тях. Но коринтяните не са искали да постъпват така. Те искали единствено да се наслаждават на безкрайната ваканция на брега на морето и да остават егоистично разсеяни за болката на света.

Но е имало още нещо в грешката на коринтяните: те били шокиращо безразлични към собствения си грях. Те считали, че тъй като са издигнати над земята и тъй като сега се намират над всичко земно, те могат вече да не обръщат внимание на онова, което другите хора считат, че е “грях”, въпреки че самите коринтяни не са го възприемали като “грях.” Та нали те вече са издигнати над извършването на грехове? Тогава каквото и да изглежда, че е грях и е било считано от другите хора за грях, за тях вече не е грях. Какво от това, че в църквата в Коринт е имало кръвосмешение? Това всъщност не е бил грях, защото как би могло това да е грях, след като всички те са били издигнати над греха? В писмото си Павел им казал, че тяхното поведение е позорно и че се срамува заради тях; казал им, че трябва бързо да направят нещо относно това.

Павел твърдял, че да познаваш Христос и силата на неговото възкресение, това означава да знаеш, че на кръста Христос е победил греха и поради това християните трябва също да се стремят да победят греха в себе си. И тъй като понеслият греха на света Христос е бил възкресен победоносно, всяко усилие, което направят те, докато отхвърлят собствения си грях, ще бъде резултатно.

Най-лошата черта на възвеличаването на коринтяните е била самоизмамата им. Те мислели, че са недостижими за греха, докато всички останали хора са считали, че те са потънали в грехове. Те не биха изпаднали в такава самоизмама, ако бяха разбрали, че възкресението е възкресение на разпънатият на кръста, защото точно възкресението на Исус е подпечатало победата на Христос чрез понасянето на греха на света. Ако бяха разбрали това, те нямаше да си пестят усилията да се противопоставят на греха, който все още е в тях, защото щяха да са сигурни, че могат да го победят.

Нека да обобщим погрешните разбирания на християните от Коринт:

А) Те изместили Исус Христос от центъра на живота и на мислите си и поставили себе си в този център. Вместо Господ да е във фокуса им, а те да служат на неговата кауза, те поставили себе си в центъра и започнали да гледат на Исус като на техен слуга, който изпълнява желанията им.

Б) Те искали изгодите и благословиите на Христос, но не желаели самия Христос. Те приличали на човека, който искал да има умно бебе, което да прегръща и да му гука, но не искал мръсните пелени, безсънните нощи и трудните години на пубертета. Те приличали на човека, който желае удобството и удоволствията на брака, но не иска да е принуждаван постоянно да живее с друг човек.

В) Те ценели високо психо-религиозните видения, но не желаели да се подчиняват. Тъй като си мислели, че са издигнати на много високо ниво, те считали, че подчинението на Бога е само да долнокачествените християни, които не са от тяхното ниво. Според тях, подчинението е част от миналото, а апостолите ни учат, че единствено подчинението е гаранция за бъдещето ни.

Г) Те си мислели, че възкресението на Христос означава, че той е оставил кръста зад себе си и поради това и те могат да оставят собствените си кръстове зад себе си. А те би трябвало да знаят, че възкресението на Христос означава, че неговият кръст е победител и поради това и техните кръстове ще бъдат победители. Накратко казано, коринтяните са вярвали във възкресението, а не във възкресението на разпънатия на кръста Христос.

Дотук стана ясно, че аз не вярвам във възкресеното, а във възкресението на разпънатия на кръста Христос. Аз знам, че възкресението на Исус ме привързва към света и към неговите страдания. И тъй като вярвам във възкресението на разпънатия на кръста, аз съм без извинение, ако не отхвърлям остатъците от греховете си тогава, когато се срещна с тях. Аз знам, че трябва да ги отхвърлям, защото моят Господ вече ги е победил. Нашият Господ ще продължава да страда дотогава, докато на света има даже едно страдащо човешко същество, независимо дали то страда поради собствените си грехове или по някакви други причини.

Поради това ние трябва да се държим здраво за Исус, за да бъдем оприличавани на него, защото тогава ще бъдем служители на неговата кауза. Веднага щом разберем трагичната грешка на християните от Коринт, ние трябва да я отхвърлим. Днес трябва да протегнем ръка, за да докоснем разпънатия на кръста Исус Христос, така както е направил Тома. Чак тогава Тома видял и почувствал раните на възкресеният Спасител и това го принудило да възкликне: “Господ мой и Бог мой!” (Йоан 20:28) (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Когато дойде денят на Петдесетница. Някога замисляли ли сте се, макар и за миг, дали някой друг наистина ви обича? Вероятно човекът, в чиято обич се съмнявате ви е обичал в продължение на дълги години и многократно е демонстрирал обичта си към вас. Но въпреки това, от време на време съмнението започва да ви гризе, докато най-накрая още веднъж се уверите, че този човек наистина ви обича. Някога съмнявали ли сте се, дали вие обичате някой човек? Ако сте се съмнявали, вие знаете колко натрапчиво е това съмнение, как то ни гризе, докато най-после се уверим, че обичта ни към този човек е истинска, че е дълбока и че е постоянна.

Подобно на вас, аз също съм изпитвал такива съмнения. Разбрах какво означава да бъдеш преследван от натрапчивата мисъл, знам какво означава да се чудиш дали си обичан от някой друг, а друг път да се чудиш дали ти обичаш този човек или просто се преструваш, че го обичаш и така мамаш както него, така и себе си. Но въпреки това, аз никога не съм изпитвал съмнение дали Бог ме обича или дали аз го обичам. Аз не съм преследван нито постоянно, нито от време на време от съмнението, дали Бог ме обича. **Никога не съм се съмнявал дали аз обичам Бога.** Иначе казано, аз никога не съм се съмнявал относно Божията милост, чрез която той ме обича, нито съм се съмнявал във вярата (съживена в мен от Божията милост), чрез която аз го обичам.

Защо се получава така? Защо никога не изпитвам несигурност и съмнение, че Бог ме държи и че аз се държа за него? Защото това се дължи на Светия Дух. Светият Дух е силата на Бога, той е незабележимото проникване на Бога, той е тайният агент на Бога, чрез който самият Бог се промъква в сърцата ни и ни придава сигурността за неговото проникване в нас и за нашето потапяне в Бога. Светият Дух е невидимото нахлуване на Бога, чрез което той ни стряска със своята истина (за нас, за себе си и за света) и след това циментира тази истина вътре в нас, с цел повече да не се съмняваме в нея, така както не се съмняваме в собственото си име. Светият Дух е Бог, който ни убеждава в променящата живота ни истина, че без нея ние ще бъдем отхвърлени от него, че ще бъдем презрени или просто оставени настрана като хора, с които той не си заслужава да се занимава. Днес е денят на Петдесетница. Днес си припомняме случката, когато беше изпълнено всичко, което Исус беше обещал на последователите си за Светия Дух и за уникалната работа на Светия Дух. В навечерието на Петдесетница Исус казал на учениците си, че когато Светият Дух дойде: *“Той ще обвини/убеди (оригиналната гръцка дума има тези две значения) света за греха, за праведността и за съда: за греха, защото те не вярват в мен; за праведността, защото аз отивам при Отца...; за съда, защото управителят на този свят е осъден.”* (Йоан 16:8-11)

Трябва да разберем нещо, което е извънредно важно: **единствено Светият Дух може истински да убеди хората да приемат Божията истина.** Това означава, че единствено Светият Дух може да убеди хората за греха, за природата на греха, за обхвата на греха и за дълбочината на греха. **Оставени сами на себе си (без намесата на Духа), хората никога няма правилно да разберат тези неща.** Ако те са моралисти в сърцето си, те винаги ще приравняват греха с неморалността. Те никога няма да схванат задълбочеността на Павел, когато той казва, **че Исус е умрял заради грешните (Рим.5:6), а не заради неморалните хора.** Те никога няма да схванат задълбочеността на Исус, който е казал, **че проститутките и бирниците (които в морално отношение са пропаднали, но тях това не ги интересува) ще влязат в Божието царство преди хората с безупречен морал.** (Мат.21:31)

Оставени сами, без намесата на Светия Дух, хората никога няма правилно да разберат тези неща. Ако са социалисти, те ще приравнят греха с експлоатацията, на която богатите хора подлагат бедните хора. Те никога няма да чуят Исус, който казва: *“Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолобие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулене, гордост, безумство, Всички тези зли неща излизат отвътре и оскверняват човека.”* (Марк 7:21-23) Оставени сами, без намесата на Светия Дух, хората никога няма правилно да разберат тези неща. Ако са консерватори, те ще приравнят греха с постоянните оплаквания на слабите, мързеливите и на губещите хора; те ще приравнят греха с тиранията, с която тези слаби, мързеливи и губещи хора тормозят всички останали хора. За съжаление, те никога няма да чуят онова, което казва Исус за богатството, за грубостта на богатите хора и за жестокостта на силните хора. **Единствено Светият Дух може да ни помогне да разберем истината,** че **грех е онова, което Исус и Библията казва, че е грех – неверието.**

Трябва да разбираме, че неверието не означава да не успяваме да разберем една-две идеи от огромната торба с идеи. Неверието не е незнание, нито пък липса на правилни религиозни представи; неверието не е идейна некомпетентност. **Навсякъде в Библията се твърди, че неверието е втвърдяване на сърцето, открито незачитане на Бога, неподчинение на Бога и презиране на Бога.** Всичко това води до отчуждаване от Бога, до отчуждаване на човечеството от истинското добро; накратко, води до отчуждаване от Бога, до лишаването на Бога от правата му над нас и до изпълването на хората с поквара.

Дали преувеличавам? Не спорете за това с мен, а с Исус, който казва: *“Защото отвътре, от сърцето*

на човеците, излизат...” Единствено Духът може да ни убеди за истината и да ни осъди заради нашето оскверняване на истината. В навечерието на Петдесетница Исус казал на учениците си, че Духът ще убеди и ще осъди света за праведността. Ние си мислим, че нямаме нужда някой да ни обяснява какво представлява праведността. Хората считат, че праведността е честност и висока нравственост и че най-праведни са хората, които са най-честни във всяко отношение. **Но праведността не може да е честност**, тъй като Исус казва, че хората ще бъдат убедени в природата (т.е. ще разберат същността) на праведността чак когато той отиде “*при Отца*.”(Йоан 16:10)

Защо чак когато Исус отиде при Отца? Какво общо има възкресението и възнесението на нашия Господ с убеждаването на хората за природата на праведността? През цялото си земно служение и особено по време на последната седмица от това служение, нашият Господ е бил зверски нападан от хора, които са считали, че знаят какво представлява праведността. **Те са го убили точно поради тази причина**. Пилат е считал, че знае какво представлява праведността; Ирод също си е мислил, че знае; гълпите от хора, които са го посрещнали с възгласите “Осанна!”, когато в началото на седмицата е влязъл в Ерусалим, а през следващата седмица са настоявали той да бъде разпънат на кръста – те също са считали че знаят какво е праведността.

Нека да сме честни: даже майката на Исус е считала, че знае какво е праведността. Поради това месеци по-рано тя умолявала сина си да спре да притеснява семейството им и кротко да се прибере у дома. (Мат.12:46-50) “*Когато дойде Духът, той ще убеди света за праведността, защото аз отивам при Отца.*” Нашият Господ е знаел, че неговото възкресение и възнесение ще защити него и особено кръста. Неговото възкресение и възнесение ще защити праведността, която по уникален начин е разкрила същността си на кръста. Всеки човек знае, че убиването чрез разпъването на кръста означава срам и даже отхвърляне от Бога. И нещо повече от отхвърляне, разпъването на кръста означава, че Бог проклина осъденият. Всички са знаели това.

Истина е, че поне едно нещо хората са възприемали правилно: кръста е означавал срам, отхвърляне и осъждане от Бога. Но никой не е разбирал и никога няма да разбере, ако е отделен от Духа, **че в личността на Божият Син, когото хората не са разпознали, самият Бог е поел върху себе си точно този срам, отхвърляне и осъждане, и по този начин е изградил мост над пропастта между себе си, Святият Бог и справедливият съдия и света, който иначе може единствено да загива.**

Праведността означава, че първо Бог е изправил преобърналото се човечество, което иначе щеше да потъне; праведността означава саможертвата на Отца на кръста, чрез която хората, които заслужено са лишени от достъп до неговото присъствие, по милост получават този достъп. Праведността означава оправени взаимоотношения, в които хората влизат и се наслаждават, когато отхвърлят неверието си и се оставят на милостта и снизхождението на своя създател. Духът, единствено Духът ни убеждава за естеството на праведността и същевременно ни обвинява заради нашата неправедност. А Духът може да прави това, защото понасянето на греха на кръста от нашия Господ е защитено, когато той беше възкресен от смъртта и се възнесе на небето при своя Отец.

Но нашият Господ има да ни каже още нещо. Духът, невидимата сила на Бога, която ни убеждава и обвинява, ще убеди хората за съда и по-конкретно, **ще убеди хората, че Божият съд действа и сега, в този момент**. Исус казва, че това ще стане, “*защото управителят на този свят е осъден.*” Ясно е, че същността на Сатаната беше разкрита на кръста на Исус и Дяволът беше победен при възкресението на Исус. Въпреки че е бил разкрит и победен, злият дявол продължава да обикаля наоколо и да търси жертви, но неговото унищожение е неизбежно. Тъй като е победен, той е определен да бъде унищожен и присъдата ще бъде изпълнена.

Господ ни казва следното: тъй като Сатаната е победен и неизбежно ще бъде унищожен, Божият съд действа още в този момент. **Това означава, че Бог пресява хората още сега, в този момент, което означава, че Божият съд не може да бъде отложен, нито да бъде избягнат.** Но кой вярва в това? Хората не продължават ли да се държат както винаги? Някои хора не твърдят ли, че това поведение на хората е правилно и праведно? Тогава кой ще вярва, че Божият съд действа сега, че присъдата е произнесена и че последицата от нея е унищожение? **Ще повярват само тези хора, в които е проникнал Духът и ги е убедил.**

В денят на Петдесетница Петър е проповядвал една проповед (Деян.2:14-41), която според разбиранията на хората е била скучна и отегчителна. В тази проповед нямало илюстрации, нито пък заглавието ѝ е било “запомнящо се.” В нея не е имало големи думи, които да впечатлят майсторите на перото. В нея даже не е имало и малки думи, които да впечатлят обикновените хора. Дали тази проповед е била отегчителна? Половината от проповедта е дълъг цитат от Стария Завет. Когато свършил да цитира една книга, която била написана векове преди това, Петър започнал да обвинява слушателите си. Обвиненията ги настроили враждебно и те се изпълнили с възмущение и гняв. Следователно единствената реакция, която би могла да предизвика проповедта на Петър са премрежени от скука очи, последвано от гняв и възмущение.

Но слушателите на Петър не са реагирали по този начин. Те били “пронизани в сърцата”, поради което изплакали: “Какво трябва да направим?” Със сигурност тези хора не са били отегчени, нито ядосани. Те били беззащитни и отчаяни. Защо те са се почувствали беззащитни и отчаяни? Духът им внушил отговор, който бил напълно различен от чисто човешката реакция. **Отговорът им показал, че те знаят, че Божият съд действа в момента;** възкресението и възнесението на Исус ги убедило в изработената от него праведност на кръста; а тяхното неверие, което било както източник, така и резултат от дълбоко вкорененото им греховно състояние – сега им се противопоставило неопровержимо. Те били “*пронизани в сърцата.*” Дали са били изплашени от Божия съд? Да. А само изплашени ли са били? Не. Те са били и ужасени от състоянието на сърцата си, били са ужасени, че като дилетанти в продължение на десетки години са живели с лъжливото успокоение на самоизмамата.

Когато Духът влязъл в тях, те разбрали, че са позор според стандарта на Бога, че са срам за себе си и че са се само заблуждавали повече, отколкото се самозаблуждава и най-наивното дете. Обхванати от безпомощност и ужас, те попитали Петър: “Какво трябва да направим сега?” И Петър им казал какво трябва да направят: те трябва да се покаят, да повярват и да бъдат кръстени като публично обявяване на тяхното покаяние и вяра. **Истината е, че без намесата на Духа ние сами не можем да се покаем и не можем да направим “обратния завой” в живота си;** ако бъдем оставени сами на себе си, ние можем единствено да изкопаваме по-дълбока пропастта, в която се намираме и от която не можем да избягаме.

Поради това в “Деяния на апостолите” се казва, че разкаянието и вярата са възможни само чрез намесата на Светия Дух. Корнилий е бил не евреин и офицер от римската армия. За пръв път той чул за евангелието, когато еврей-християни проповядвали в синагогата, към която Корнилий не принадлежал, но я посещавал. Тъй като Духът влязъл в Корнилий, той се превърнал от случаен посетител на синагогата в най-интимно приближен до великият син на Израел; защото Духът го дарил с това разкаяние и вяра, които той възприел като свои. Същата история се повтаря многократно в книгата Деяния на апостолите. По време на ранната църква навсякъде се е знаело, че хората могат да се разкаят и да повярват, само ако Духът преди това ги е дарил с разкаяние и вяра. В църквата в Коринт е имало хора, чиито мисли и поведение е било яростно и са считали, че те са демонстрация на Светия Дух. Те скачали, бръщолевели и изригвали възклицания, които не само били странни, но и богохулни. Павел им казал, че те грешат смъртоносно. Казал им, че демонстрацията на Духа има, когато някои със задавен глас от дъното на сърцето си съобщава, че Исус е Господ. Тъкмо нашата най-искрена вяра в Христос е доказателство, че ние сме завладяни от Светия Дух. “Те бяха пронизани в сърцето и извикаха: “Какво трябва да направим?” Петър им казал какво трябва да направят. Те трябвало да направят всеобхватен “обратен завой” в посоката на живота си; от дъното на сърцата си трябвало да прегърнат Исус Христос и трябвало да обявят публично тези неща. В денят на Петдесетница Петър казал на слушателите си, че когато изпълнят това, което им е казано, те ще получат Духа и то изцяло. Несъмнено, Духът вече ги бил убедил. Една от проявите на всичко това е била, че Духът не само ги информирал, но и ги мотивирал и ги просмуквал със себе си.

В какво се изразява просмукването на Светия Дух? В Новия Завет се казва, че дейността на Духа във вярващите е свързана с плодовете и даровете.

А) Плодът на Духа е ефектът от работата на Духа върху характера на вярващия. Апостолите казват, че плодът на Духа е любов, радост, мир, търпение, вяроност, самоконтрол и т.н. Плодът на Духа е плодовитостта на присъствието и силата на Бога. Вярно е, че по природата и по генетичните си заложби някои хора са по-търпеливи от другите. Просто по природата си някои хора са по-радостни от другите или се самоконтролират повече от другите. Но независимо от това, какви сме по природата си, под въздействие на Духа в нас се извършва промяна, която надминава природните ни заложби. Апостол Павел сравнява плодовете на Духа с делата на плътта (“Плът” е животът на човека, който е живял без да се съобразява с Бога). Делата на плътта са: разврат, идолопоклонство, завист, егоизъм (Гал.5:19-22) Тези дела на живота, който е живял без да се съобразяваме с Бога, са естествен резултат от греховната човешка природа; без намесата на Светия Дух, греховната човешка природа неизбежно ражда само тези неща. А плодът на Духа е онова, което само Бог може да произведе в нас. Плодът на Духа е плодовитост на това, което Духът е вкоренил толкова дълбоко в нас, което ни изпълва изцяло.

Б) Плодът на Духа не е свързан с формирането на характера на християнина, а с начина, по който служим в църквата и на хората. **Плодовете са свързани с характера, а даровете – със служението.** Служението, което трябва да извършваме, **означава да предоставяме на другите, с цел тяхното обучение, какъвто и да е талант или способност, който ни е даден от Бога.** Различieto не се състои в това, какъв е видът на таланта ни, дали е талант за свирене, за говорене, за обгрижване, за водене на счетоводни сметки, за готвене, за строителство или за рисуване. Различieto се състои в мотивацията ни: ние искаме да отдаваме почит на Бога и да издигаме неговото царство. Различна е и целта ни: ние се стреми да обучаваме членовете на църквата и на света.

Павел казва, че даровете на духа са ни дадени “за обща полза.” (1Кор. 12:7) Петър казва, че с даровете ние трябва да си служим един на друг. (1Пет. 4:10) Плодът и даровете са резултат от проповядването на мъжът или жената с Духа, които Духът преди това е убедил и обвинил, и ги е накарал да се разкаят и да повярват в Господа. Днес е Неделята на Петдесетница. На този ден преди 2000 години беше изпълнено обещанието на нашия Господ относно Светия Дух: “Духът ще убеди и ще обвини света за греха, за праведността и за съда.” На Петдесетница Петър проповядвал проповед, която в първата си половина е скучна, а във втората си половина е враждебна. Обаче много от слушателите му нито се отегчили, нито се настроили враждебно, а се изплашили и ужасили. Те намерили успокоение, когато прегърнали възкресеният Исус Христос, който на свой ред излял Светия си Дух в тях. След това те били благословени с плодът на Духа и били превърнати в благословение за другите хора чрез даровете на Духа. Петдесетница е толкова важна за християните, колкото са важни Рождество Христово и Великден. И наистина, рождество Христово и Великден, превъплъщението и оправдаването на кръста съществуват заради Петдесетница. Тогава защо днес липсват тълпите, които ни посещават на Рождество Христово и Петдесетница? (Виктор Шеферд – канадски пастор и професор по философия)

Апостолска проповед

Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа. (Деян.3:19 - мой превод)

След като извършил чудото на излекуването на куция мъж, когато удивените хора се струпали около Петър и Йоан, **апостолите съвсем не се зачудили какво да им кажат**. Тези свети мъже били пълнени догоре с евангелието и веднага започнали да го съобщават на слушателите си. За един християнски свещеник никога не трябва да е трудно да говори за Христос, където и да бъде се наложи и той не трябва да се пита: “Дали е подходящо да говоря за Христос пред тези хора?”, **защото съобщаването на “добрата новина”, на “евангелието” винаги е навременно и подходящо и ако това бъде направено от сърце, евангелието ще свърши работата си**. Обръщайки се към събралата се тълпа, без никакво притеснение Петър започнал веднага да проповядва за евангелието. **О, блажена е готовността на душата, която гори с пламъка на Светия Дух, заради това, Господи, винаги ни давай този Дух**.

Забележете колко искрено Петър отклонява вниманието на тълпата от себе си и от Йоан и я насочва към Господ Исус Христос. **“Защо...сте се втреничили в нас, като че ли ние с нашата сила и набожност направихме този човек да проходи?”** Целта на християнският служител винаги трябва да е да отклонява вниманието от себе си и да го насочва към своя Господ, **за да не** могат слушателите му да казват: **“Колко добре говори той!”**, а да казват: **“За колко важни неща говори той!”** Служители на Ваал са онези, които с крещящите си изразни средства и с претенциите си, че притежават тайнствена сила, се опитват да насочват вниманието ви към себе си, все едно че чрез собствената си набожност могат да извършват чудеса. А истинските пратеници на Бога за тези, които постоянно казват: “Не гледайте нас, все едно че ние можем сами да направим нещо. Цялата власт да ви благославяме и евангелието на неговото спасение се намират в Исус Христос.”

Забележително е, че Петър, говорейки на тълпата, веднага стига до същността на посланието си. Той не се отклонява и с думите си се цели право в целта. Той не проповядва просто за евангелието на добрата новина, **а за Христос, и то за разпънатия на кръста Христос, и то – разпънат от тях**, и за възкресеният Христос, който е прославен от своя Отец. Винаги разчитайте на това, това е най-важното нещо на християнското служение, поради което посланието ни винаги трябва е обогатено с името, личността и славата на Господ Исус Христос. **Махнете Христос от посланието си и то ще стане лишено от евангелието, тъй като ще бъде премахната скъпоценната си ядка**. Едва ли някога е имало по-подходящ случай, в който проповедника може да забрави да говори за Христос, отколкото в разглежданият случай, в който Петър е говорил толкова смело за него. Защото някой би могъл да му каже: “Не говори за Исус; тези хора току-що го изпратиха на смърт; те изпитват люта омраза към него; проповядвай им за истината, но не споменавай името му; проповядвай за учението му, но не споменавай за личността му, защото така ще ги докараш до лудост; ще поставиш живота си в опасност; ако споменеш името на Исус, едва ли ще направиш нещо добро, защото хората са изпълнени с омраза към него и ти не би могъл да направиш по-голяма грешка от тази.” **Но вместо това, давайки им право да лудеят колкото си искат, Петър им говори за Исус Христос и за нищо друго освен за Исус Христос**. Той е знаел, че това е силата, чрез която Бог спасява и той не се отклонява от нея. Така че пред тези хора, даже пред тях, той с ненадмината острота, язвителност и простота проповядвал евангелието на нашия Господ Исус Христос. Вижте как говори Петър: **“Вие го убихте; вие го разпънахте на кръста; вие предпочетохте да бъде освободен един убиец.”** **Петър не се страхува да отправя директни обвинения; той не се избягва да засегне съзнанието на хората; обратното, той бърка с ръката си в сърцата им**

и ги кара да почувстват греха си; той се бори да отвори прозорец в духовната им тъмнина, за да позволи на Светия Дух да огрее душите им. Братя мой, даже това трябва да правим, когато проповядваме евангелието: страстно, но внимателно и милостиво трябва да се отнасяме към слушателите си. Тук няма място за леко подкастриране и за видно префасониране на личността. **Проклет да онзи, който отнема от евангелието личността на Исус Христос, с цел да получи похвалата на хората или който смекчава езика си, с цел да угоди на безбожната тълпа.** За кратко той може да получи одобрението на глупците, но тъй като Господ Бог е жив, този човек ще се превърне в цел за стрелите на отмъщението в деня, когато Господ ще дойде, за да съди народите. Поради това Петър смело и искрено е проповядвал евангелието на Христос пред насъбралата се тълпа.

Когато е излагал пред хората същността на евангелието, Петър не е направил грешката да им съобщава **като свои, странните заповеди на евангелието.** Сред нас има хора, които твърдят, че проповядват правилно евангелието пред грешниците, но те всъщност само им обясняват какво е евангелието, в резултат от което грешниците умират спасени, а тези “проповедници” **се ядосват и говорят за “неморалността” на хората, но не се осмеляват да кажат на грешника: “Повярвай” или “Покай се.”** Петър не е принадлежал към тази школа и никога не би се присъединил към тези “проповедници.” Обратното, след като разказал на слушателите си за Христос, за неговия живот, смърт и възкресение, той продължил и “забил” шпагата си в самото им съзнание, като им казал: **“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви.”** Вече ви казах, че в тази разнородна тълпа от хора, събрани от любопитството им и привлечени от чудото, извършено от Петър, той нямал притеснения и не задавал въпроси. Той проповядвал същото евангелие, което би проповядвал и днес пред нас, ако беше тук и проповядвал страстно и искрено, обръщайки се лично на всеки един от слушателите си с думите: **“Покай се и се обърни, за да бъдат заличени греховете ти.”**

Ще разгледаме по-подробно 4 неща, свързани с темата на тази проповед:

А) Петър заповядал на хората да се покаят и да се върнат при Бога. Текстът на разглеждания стих е достатъчно доказателство за това и не е нужно да привеждаме други стихове. **Буквалният смисъл на думата “покаяние” е “промяна на начина на мислене.”** Тази дума е превеждана като “мъдрост, която разбираме по-късно”; това е истината, до която човек стига, когато установи, че е сбъркал и коригира преценката си. Но каквото и да е значението на тази дума в ежедневието, в Библията тя има много по-широко значение. Може би няма по-добро определение за покаянието от определението, което е дадено в една детска песнопойка: **“Да се покаем означава да се откажем от греховете, които преди сме обичали и да покажем, че най-искрено съжаляваме, като повече не грешим.”** Да се разкайваме означава да открием зло в греха, да тъгуваме, че сме извършили този грях и да решим повече да не вършим този грях. **Всъщност това е промяната на мисленето на едно много дълбоко и практично ниво, която кара човека да заобича това, което преди това е мразил и да намрази това, което по-рано е обичал.** Обръщането означава извършване на **обратен завой** в житейския си път, с цел вместо да вървим към греха, сега да тръгнем към светостта; да обърнем гръб на безгрижието и да тръгнем към мисълта; да обърнем гръб на света и да тръгнем към небето; да загърбим себе си и да тръгнем към Исус. В оригиналният гръцки текст думите **“Разкайте се и се обърнете” са глаголи, които изразяват действие.** Когато демоните били изгонени от лудият от Гедара – аз сравнявам това с покаянието, а когато се разказва, че след това той седял облечен и с ума си, аз сравнявам това с обръщането. Когато блудният син пасял свинете и после, изведнъж, започнал да разсъждава над състоянието си **и дошъл на себе си**, това е покаяние. А когато решил да напусне далечната страна **и тръгнал към бащиния си дом, това е обръщане.** Покаянието е част от обръщането и може да се каже, че то е вратата към обръщането. Покаянието е тази река Йордан, която пресичаме, когато се връщаме от пустинята на греха, за да търсим Обещаната Земя на обръщането. Възстановяването е присаждането на нова природа и един от най-ранните признаци за това е вратата в Христос, разкаянието за греха и последвалото го е зло към това, което е добро.

Петър казал на тълпата: “Сменете начина си на мислене; тъгувайте заради това, което сте направили; откажете се от старите си пътища; обърнете се; станете нови хора.” Това е било посланието му, което сега ви предавам с други думи. Братя, казано е напълно основателно, че покаянието и обръщането са дело на Божият Свети Дух. Вие не се нуждаете сега да спирам и да ви доказвам тази истина. Аз съм ви проповядвал това хиляди пъти и ние сме подготвени да докажем, че това, което се казва в Библията, е истина. **На света никога не е имало нито едно покаяние, което да не е дело на Светия Дух.** За осъществяването на тази цел нашият Господ отиде на небето: **“Бог го издигна...за да даде покаяние...и опрощение на греховете.”** (Деян.5:31) **Всяко истинско обръщане е дело на Светия Дух.** Вие можете да се молите с думите на пророка: “Обърни ни и ние ще бъдем обърнати”, **защото докато Бог не ни обърне, ние никога няма да се обърнем;** ако той не ни обърне към себе си, нашето обръщане към него ще бъде погрешно. Чуйте как ни призовава евангелието: “Истинска вяра и истинско разкаяние, всяка милост, която ни отвежда близо; елате безплатно при Исус Христос и вземете.” Апостол Петър също ни казва: “Покайте се и повярвайте!” Това означава, че в

един миг вие ни казвате, че тези неща са дар от Светия Дух, а в следващия миг прочитате текста: “Покайте се и повярвайте!” Ах, ще го направя, казвате вие и благодарите на Бога, че ви е научил да постъпите така.

Но някой може да ме попита: “**А как примиряваш покаянието и повярването?**” **Аз отговарям, че не е моя работа да примирявам думите на Господа: моята работа е да проповядвам истината, такава каквато я получавам от ръката му.** Аз не само вярвам, че няма никакво противоречие между тези неща и си мисля, че виждам сходството помежду им, но се страхувам да добавям каквото и да е към написаното в Библията и я възприемам изцяло, **независимо от това дали виждаме или не виждаме сходство между две истини, просто защото те са ни разкрити от Бога.** (Коментар: Когато не виждаме логиката в нещо, това не означава, че няма логика, а че на нас Бог не ни е разкрил тази логика. Той ни казва да живеем с вяра, а не – с разбиране. Божията мъдрост е като океана, а нашата способност за разбиране е като една кофа. Д.Пр.) Аз вярвам, че разкаянието и повярването в Господа са дело на Светия Дух, но винаги ще проповядвам, че хората са длъжни да се разкаят и да повярват **и служителят на Господа е длъжен да им казва: “Разкайте се и повярвайте в Господа, за да бъдат заличени греховете ви.”**

Ако на хората не се казва истината, докато я разберат, ще има много неща, за които те никога няма да чуват. Да, в природата има много факти, които единствено глупавият човек би отрекъл, **но докато не повярваме в тези факти, ние няма да ги разберем.** Например, има сладководна риба, която е хваната в морето. Вие я вземате да я стотвите и да я сервира на масата. И я ядете осолена, нали? Защо? Преди да я стотвите, вие сте я изсушили и сред това сте я осолени, но с каква цел? Тя не е ли живяла в соленото море? Тогава защо не е осолена? Тя е толкова сладководна, все едно че е живяла в ромолящите сладководни планински потоци, но все пак е живяла в соленото море. Можете ли да разбирате това? **Не, не можете.** Но фактът си е факт, **сладководна риба в солено море.** Колкото и да е чудно, теле и овца пасат на една и съща ливада и ядат една и съща храна, но **в единият случай тревата се превръща в телешко месо и козина, а в другия – в овче месо и вълна.** Защо става така? Можете ли да разберете това?

Така и в Библията има две велики истини – покаянието и повярването – които нито един мъдрец на света не би могъл да примири помежду им. Длъжен съм да призная, че аз не мога да разбера защо на Моисей е било казано да отсече парче дърво и да го хвърли в горчивите води на Мера (Изм.15:23-25). Не мога да открия никаква връзка между дървото и водата, поради която дървото да я направи годна за пиене, но въпреки това вярвам, че когато Моисей хвърлил дървото във водата, горчивината на водата изчезнала и тя станала сладка. Аз не знам как е станало така, че когато Елисей отишъл в Йерихон (4Ц2:19-20) и установил, че водата в тамошният извор не е годна за пиене, той поискал да му донесат сол, която хвърлил във водата и тя станала годна за пиене. Струва ми се, че той би трябвало да постъпи по друг начин, но аз вярвам в това чудо. **Така че аз не разбирам как призивът ми към неразкаялите се грешни хора да се разкаят ще ги накара да се покаят, но аз знам, че това се случва, защото го виждам ежедневно. Аз не знам защо едно бедно и слабо същество, което казва на другите хора “Повярвайте” трябва да ги води, за да повярват, но това се случва и Светия Дух благославя това, и те започват да вярват и са спасени.**

Ние не можем да разберем как става това, но ако виждаме факта, ние ще сме доволни и благословени от Бога заради това. Може би сте чували, че изобретателни тълкуватели направиха опит да се освободят от силата на този текст. Някои от нашите супер калвинистки приятели, които най-искрено отхвърлят всичко, което прилича на призив или покана, се опитаха да “изтъбушат” този текст, като изхвърлят нещо от него и прибавят друго нещо. Те твърдят, че разкаянието към което са призовавани хората е просто привидно разкаяние. **Но как може това твърдение да е вярно, когато в Библията се казва: “Разкайте се и повярвайте в Господа, за да бъдат заличени греховете ви.”** Дали това означава, че е достатъчно само привидното покаяние, за да бъде заличен греха? **Съвсем не!** Разкаянието, към което са призовавани хората, е разкаяние, което носи със себе си пълното опрощение, “за да бъдат заличени греховете ви.” **Нещо повече, според мен би било шокиращо да предполагаме, че Петър и Йоан биха проповядвали някакво празно и привидно покаяние, което не би спасявало хората.** Братята ми супер калвинисти, които твърдят това би трябвало да се засрамят, когато говорят за привидно покаяние. Сигурен съм, че те казват това, за да не си помисли някой, че те подкрепят привидното покаяние. **Този случай е нагледен пример до какво състояние могат да бъдат докарани някои хора, когато изопачават Библията по такъв ужасен начин поради толкова незначителна причина.**

Братя, Петър е заповядал на хората от тълпата да направят спасяващо душата покаяние и нищо по-малко от това. А сега стигнахме до най-важното: Ние казваме на хората да се покаят и да повярват, не защото уповаваме на някаква наша власт над тях за да постъпят така, а защото знаем, че те ще умрат в греховете си; не защото уповаваме на някаква власт в нашата искреност или на красноречието си да ги накараме да направят това, което им казваме, **защото ние знаем, че проповядването ни е нищо, когато е отделено от Бога;** но понеже евангелието е тайнствената машина, чрез която Бог обръща сърцата на хората и ние сме установили, че ако говорим с вяра, Бог Светият Дух работи с нас и когато ние казваме на сухите кости да оживеят, Духът ги оживява; когато казваме на куция човек да стъпи на краката си, тайнствената

машина прави ставите му да придобият сила; когато кажем на сакатият човек да протегне ръката си, божествената сила работи заедно със заповедта ни и ръката се протяга и човекът се изцелява.

Властта не се намира нито в грешния човек, нито в проповедника, **а е в Светия Дух**, който работи ефективно за прослава на евангелието, **с цел когато се проповядва истината, избраният от Бога човек да бъде запален чрез Духа, хората да бъдат спасявани и Бог да се прославя**. Заради това, братя, продължавайте храбро да проповядвате евангелието и не се страхувайте за резултата, защото колкото и да е малка силата ви и колкото и да не сте изкусни, въпреки това Бог е обещал да направи евангелието си силата, която спасява и това ще се прави до края на света.

Но преди да съм привършил с тази тема, вижте вие, които все още не сте спасени, какво сме длъжни да поискаме от вас сега. А то е: **“Покайте се и повярвайте в Бога.”** **Ние не се задоволяваме с това, че сте ни чули и сте ни видели, нито от това, че сте дошли в църквата – всички тези неща да са безполезни, ако не се покаете и не повярвате в Бога.** Ние не ви казваме, че трябва да направите някакви малки промени, да коригирате до известна степен пътищата си: **от вас се изисква да повярвате изцяло в Христос, да се откажете от старите си начини на живот и да станете нови създания в Исус Христос, в противен случай ще загинете.** **Това и нищо по-малко от това е изискването на евангелието!** Никакво посещаване на църкви и манастири няма да ви спаси. Никакво коленичене, никакви външни прояви на богослужение, никакви преструвания и уверения за доброта – **вие трябва да се покаете заради греховете си, да се откажете от тях и повече да не ги вършите – иначе греховете ви няма да бъдат заличени.** Поради това апостолите са заповядали на хората от тълпата да се покаят и да повярват.

Б) Петър има добро основание за издаването на тази заповед. В Деян. 3:38 се казва, **“Поради това се покайте.”** Петър е имал основание да отпрати призива си. Това не е било просто произнасяне на реч, а разсъждаване на глас. **“Поради това се покайте.”**

И защо е трябвало да се покаят? **Първо, защото всеки от нас, подобно на евреите,** е изпратил Исус Христос на смърт. Това е буквално вярно за хората, пред които е говорил Петър: те са допринесли за убиването на Христос. **В духовен смисъл това е вярно за всеки от вас, на които говоря сега.** В същината си всеки грях е убийство на Христос. Разбирате ли какво ви казвам? **Всеки път, когато вършите нещо, което Бог ви е казал да не го правите, вие на практика, доколкото можете, детронирате Бога и отричате властта, която принадлежи на всевишния Бог; вие правите това с намерението, доколкото зависи от вас, да убиете Бога.** **Ето това е намерението на греха – грехът е намерение за убиването на Бога.** Всяко нарушение на Божия закон в същината си е предателство – то е бунт срещу автора на закона.

Когато нашият Господ Исус Христос е бил прикован на кръста от грешниците, **тогава грехът само буквално и пред очите на всички направил това, което върши всеки грях в духовен смисъл.** Разбирате ли какво ви казвам? Тези ваши прегрешения, за които толкова малко се замисляхте, са всъщност промушване на Бога с шпага. Няма ли да се разкаете, ако това е така? Докато считате, че греховете ви са някаква дреболия, че са незначителни неща, над които можем само да се посмеем, вие няма да се покаете; но сега ви показвах, че всеки грях наистина е опит Бог да бъде изхвърлен от света **и всеки грях казва: “Нека да няма Бог.”** О, тогава това е достатъчно основание да се разкаете за греховете си.

Елате тук и разсъждавайте заедно с мен вие, които сте нарушили Божия закон. Да предположим, че ако първопричината на твоето непокорство се е изявила напълно, нямаше ли всички закони да бъдат нарушени и устоите на морала да бъдат разрушени? И защо не, след като щом един човек може да направи нещо, друг човек очевидно има същото право да го направи? **И какво ще се случи, ако на света не властва вече Божия закон – къде ще сме ние? В какъв ад на земята би се превърнал този свят!** В какъв морален хаос и в бърлога на зверове би се превърнал? При това положение не разбирате ли колко зловредно е вашето беззаконие? Покайте се и се отвърнете от греха! Ако сега наистина можете да повярвате, че въпреки че вие лично не сте приковали Христос на кръста, че не сте му нахлузили трънения венец на главата му, че не сте стояли край кръста и че не сте му се подигравали, въпреки това всеки грях е истинско разпъване на Христос на кръста и е присмиване и охулване на Христос. Ако това е така, вие имате преизобилни основания да се разкаете и да обърнете гръб на греховете си.

За да убеди слушателите си да се покаят, апостол Петър използва и аргумента, че Онзи, когото те са убили, е най-благословената личност – Исус е толкова благословен, че Бог Отец го е възвисил на небето. **Исус Христос не е дошъл на този свят, воден от някакъв егоистичен мотив, а поради любовта си към хората, но въпреки това хората го убили.** **Всеки грях е обида срещу добрия и милостив Бог.** Бог не заслужава ние да въставаме срещу него. Ако той беше някакъв тиранин, който ни притиска и ни прави нещастни, може би щяхме да имаме някакво извинение за греховете си, **но когато той постъпва като нежен баща към нас и ежедневно задоволява нуждите ни, който прощава обидите ни, срамно и отвратително е ние да живеем в ежедневен бунт срещу него.** Вие, които не вярвате в Христос, имате огромни причини да се разкаете за това, че не сте вярвали в него, **след като сте разбирали, че той е толкова добър и милостив.** **С какво ви е наранил**

той някога, че да имате право да го проклинате? С какво ви е навредил той, че го презирате? Може би отричате неговата божественост или презирате великото спасение, заради което дойде да този свят? Той заслужава ли така да се отнасяте към него? Принце на живота и на славата, Царю на ангелите, ти презиран ли си от хората, заради които беше пролята кръвта ти? О, колко проклето нещо е греха, след като се отнася толкова лошо към толкова милостива и благословена личност! Боже, ти трябва да ни накараш да се разтопим и така да се отървем от съжалението и тъгата, наистина да изоставим безделните и злите си пътища, след като сме обидили Исус.

Петър използвал още един довод, че когато отхвърлили благословения Христос, хората настояли Пилат да освободи един убиец. Грешнико, ти, който презираш Христос, кого избра да бъде освободен? О, колко отвратително е да бъдеш на мястото на Христос! Това ли е било страстното ти желание? Колко дяволско нещо е да се поставиш на мястото на Христос! Човече, в какво са те превърнали греховете, след като предпочиташ тях пред Исус? Не си ли живял в грях толкова много години? И каква цена трябваше да платиш за това? И какво спечели? Кажете ми сега, ти, който си отишъл най-далеч по пътя на греха, кажете ми, доволен ли си от обслужването? Искаш ли да продължиш да живееш така, както си живял до сега и да събереш в тялото си плодовете на своята лудост? Не искаш, но ти служиш на жесток господар, на дяволът и убиецът, на когото от раждането си ти си предоставил живота си. Ето заради това трябва да се покаеш, че си отхвърлил Христос и си избрал убиеца. Ти казваш: “Не този човек, а Варава.” Ти вземаш този убийствен свят и този убиващ грях, а отхвърляш благословиения Спасител. Няма ли тук добро основание за покаяние и за повярване в Господа? Със сигурност има.

Петър утвърждава логиката на разсъжденията си с още един аргумент, като образно казано стоварва големия чук върху главичката на гвоздеа, казвайки, че Господ Исус Христос, когото до сега сте презирали, може да направи велики неща за вас. След като излекувал един куц човек, Петър казал на удивените израилтяни: *“И защото повярвахме в Исус, неговото име даде сила на този човек, когото виждате и познавате.”* (Деян.3:16) Следователно Христос, чрез вярата в него, може да направи за вас всичко, което поискате. Ако днес повярвате в Исус, всичките ви грехове ще бъдат заличени; миналото няма да ви се напомня; настоящето ви ще стане безопасно, а бъдещето ви ще бъде благословено. Ако днес повярваш в Христос, няма грях, който да не може да ти бъде опростен; няма зъл навик, от чиято власт да не можете да се освободиш; няма отвратителна наклонност, чиято тежест да не можеш да отместиш. Вярай в него, той може да те направи невъобразимо благословен. А не е ли основание да се покаеш, защото си изпратил на смърт онзи, който може да направи за теб толкова добри неща? С препълнени с любов ръце той стои от външната страна на вратата на сърцето ти. Това не е ли достатъчно основание да отвориш вратата и да поканиш небесният странник да влезе, след като той може да те благослови толкова изобилно? Нима ще отхвърлиш милостите, които са предназначени за теб? Ще презреш ли небето, което ще бъде твое, ако притежаваш моят Господар? Ще избереш ли ада, от където никой освен Исус не може да те спаси и ще се откажеш от славата, до която само той може да ти даде достъп? Когато се замислям за ползата, която загиващите грешници получават от Христос, наистина имате преизобилни основания да съжалявате, защото не сте го избрали много по-рано и да го приемете, за да бъде ваш във всичко. Ето този смисъл е вложил апостол Петър в израза “Поради това се покайте.”

Ще разгледаме още един довод, който Петър е използвал. Той е казал: *“Братя, аз знам, че вие и началниците ви направихте това от незнание.”* (Деян.3:17) По този начин той им казва, “А сега, когато знаете повече, покайте се заради това, което направихте в незнанието си.” Същото мога да кажа и аз на някои от присъстващите. Вие не бяхте чували евангелието, вие не знаехте, че греха е толкова лошо нещо, вие не разбирате, че Исус Христос беше способен да спаси онези, които идват в Бога чрез него. Добре, сега вие разбирате това. По време на вашето незнание Бога ви намигаше, но сега ви казва “заповядвам на всички хора навсякъде да се покаят.”

По-силната светлина носи със себе си и по-големи отговорности. Не се връщайте при греха си, понеже сега той ще е десеторно по-голям грях за вас; защото ако вие сега на светло правите онова, което преди сте правили в тъмнината, онзи, който ви намигаше, когато не знаехте, може да издигне ръката си и да се закълне, че вие никога няма да влезете в неговата почивка, защото предумишлено сте сгрешили и сте направили това въпреки Духът на неговата милост. Призовавам всеки невярващ от присъстващите да размисли какво иска да е бъдещето му. Ако преди не знаеше, че Исус е способен да го спаси, сега той знае; ако до тази сутрин е живял в тъмнина, от сега нататък той не е в тъмнина. “Вече няма маска и покривало за твоя грях.” Следователно, тъй като покривалото е махнато и ти извършваш грях на светло, аз ще кажа като Петър: *“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви.”*

В) Без покаяние и повярване в Господа, грехът не може да бъде опростен. Смисълът на думата “заличаване” може да бъде обяснен по следния начин. В древността много от търговците в Палестина са записвали сметките си на таблички, намазани с восък. На тези таблички те записвали дълговете на

клиентите си. **Когато длъжникът изплащал дълга си, търговецът докосвал повърхността на табличката с тъпия край на писалото си и изравнявал повърхността на восъка, така че записът напълно изчезвал.** Така в онази епоха се е извършвало “заличаването.” А сега човекът, който се разкайва и е опростен чрез скъпоценната кръв на Христос, е толкова цялостно опростен, че не остава нито един запис на греховете му. **Все едно, че тъпата страна на Божието писало е заравнила написаното върху восъка и всичко написано е изчезнало.**

Колко хубава е тази метафора на опрощаването на греховете ни! Всичко е заличено и никаква следа не е останала. Ако сега изтрием нещо от записите си, ще остане петно. Текстът е заличен, но петното остава. **Но на восъчните таблички не е оставало петно – всичко написано изчезвало и повърхността отново била гладка.** Същото се случва и с греха на Божиите хора, когато бъде заличен от кръвта на Исус – **грехът изчезва и то завинаги.** Но бъдете сигурни, че грехът ви не може да бъде заличен, ако не се покаете и не се обърнете към Бога, като резултат от вярата ви в Исус. И така трябва да бъде, защото така е подобаващо. Очаквате ли велик цар да прости на грешащ придворен, ако провинилият се преди това не признае грешката си? **Къде е честта и достойнството на Божия трон, ако хората бъдат оправдавани, без да са признали греха си?** Би било неморално и премахване на бариерата през неморалността, **ако кажем на хората, че могат да бъдат оправдани, въпреки че продължават да вършат греховете си и да ги обичат.** Представете си крадец, чийто грях е опростен и той продължава да краде! Или проститутка, на която ѝ е простено, но тя продължава да протитуира. Или пианица, на когото е простено, но той продължава да намира наслада в пиенето! Ако беше така, евангелието щеше да е слуга на неправедността и да е срещу нас, които проповядваме, че моралът трябва да се превърне в закон.

Но това не е така и **непокаяните се грешници ще бъдат прокълнати, колкото и да разчитат на Божията милост.** **Слушателю мой, ти трябва да мразиш твоя грях, иначе Бог ще мрази теб.** Ти трябва да се обърнеш към Бога, **иначе ще загинеш.** Не е възможно да не се откажеш от греха си и да отидеш на небето. Кой път ще избереш? Ще изоставиш ли греховете си и ще идеш на небето или ще се държиш за греховете си и ще отидеш в ада? Кое от двете ще избереш, защото или ще е едното, или ще е другото; **трябва да има развод между нас и греха, иначе е невъзможен брака между нас и Христос.**

Съвестта ни не ни ли казва същото? Няма съвест, която би казала на човека: “Ти можеш да се надяваш, че ще бъдеш спасен и въпреки това да продължаваш да живееш порочно.” Някои хора говорят така, но се съмнявам, че някой вярва в това. Не, не и не, колкото и да е сляпа съвестта, колкото и да е слаб понякога гласът ѝ, но въпреки това има достатъчно светлина за съвестта, за да може да разбере, че е невъзможно съжителството между продължаването на греха и прошката; че трябва да има отказване от греха, за да бъде той опростен. Но, слушателю мой, независимо дали твоята съвест ще ти каже това или не, Бог го казва: **“Онзи, който изповяда и се откаже от греха си, ще намери милост”**, **но няма обещание за непокаяният се.** Бог казва, че тези, които се покаят, ще бъдат опростени. **“Добре към този човек ще погледна, към този, който е нуждаещ се и е с дух на разкаяние и трепери пред словото ми.”** (Ис. 66:2 – мой превод) Но горделивият Фараон, който казва: **“Кой е Богът, че да му се подчинявам?”** не го очаква нищо друго, освен вечно унищожение от Бога. **Онзи, който продължи упорито да върви по порочния си път и да вкоравява врата си, ще бъде унищожен внезапно и непоправимо.** Няма да ми бъде простено, ако проповядвам пред онези от вас, които сте решили да продължавате да вършите грехове и нямате милост и любов към ближните си, защото вие с ужас ще очаквате Божия Съд и неговото пламтящо негодувание. Но ако намразите греховете си, ако Светият Дух на Бога ви направи да мразите досегашните си начини на живот, ако сте загрижени и искате да станете нови хора в Христос Исус, за вас имам само думи на любов. Вярвайте в Исус, подчинете му се, защото той е казал: **“Онзи, който дойде при мен, аз няма да го отхвърля.”** Даже греховете ви да са червени като кръв, те ще бъдат избелени и ще станат бели като сняг. Вратата е затворена и е здраво заключена за всеки човек, който продължава да извършва греха си, но е широко отворена и за най-грешният човек на земята, ако изостави греха си, ако се хване здраво за Исус и му се довери.

Г) В бъдеще разкаянието и обръщането към Бога ще бъдат считани за особено ценни, защото в разглежданият стих се казва: “за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа.” Този текст наистина е много труден за разбиране и едва ли някой знае истинският му смисъл. Има няколко тълкувания на този стих.

а) Този, който се покае и бъде обърнат към Бога, ще се наслаждава на заличаването на греховете му в този период на сладък мир, който винаги върви след опрощението. След като човекът е бил изцяло съкрушен от осъзнаването на греха си, Бог се отнася много внимателно към него. Часовете след като човек повярва в Господа са едни от най-щастливите часове в живота му. Нали в един химн ние пеем: “Къде опознах благословията? Когато за пръв път видях Господа.”

Обръщайки се към Бога, Давид обяснява по следният начин процеса на заздравяването на счупената

кост: *“Ти правиш костите, които са счупени, да се зарадват.”* Когато затворникът за пръв път излезе от затвора, когато окованият с вериги чуе за пръв път звъна от падането им на земята, когато те бъдат снети от него! Когато болният за пръв път напусне болничната стая на своите убеждения и започне да диша въздуха на свободата и да усеща здравето на опростеният грешник! О, ако знаехте какво блаженство е да си опростен, вие никога не бихте стояли далеч от Христос! Но вие не знаете и не можете да кажете колко сладко е да си окъпан в скъпоценната кръв и да си облечен с чисто бели ленени дрехи, и да имаш целувката на небесния Отец на бузата си! О, *“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа.”*

б) Може би тези “освежителни времена” могат да се свържат с времената на съживяване в християнската църква. Единственият начин, чрез който вие, скъпи приятели, можете да вземете участие в това съживяване, **е чрез собственото ви покаяние и обръщане към Бога**. За църквата съживяването е велико освежаване. Аз се моля огромна вълна да премине през Великобритания, защото ние имаме огромна нужда от нея. Но каква полза би имал от съживяването един неопростен грешник? Това прилича на топъл южен вятър, който обдухва един труп, тъй като не може да допринесе за неговото истинско затопляне. Ако вие се покаете и се обърнете към Господа, тогава освен радостта от съживяването вие ще се радвате, че греховете ви са били заличени. Колко печален е гласът, който казва: **“Жътвата отмина, лятото свърши, а ние не сме спасени!”** Мисля, че тази сутрин чувам такъв глас в Божия храм. О, колко благословен е периода на месец Февруари и началото на месец Март! За нас той беше подобен на жътва и на лято. Какви молитви, какви сълзи, какви плачове! Колко пълен беше тогава този храм с хора, които се молят на Господа! Как се молехме по цял ден от ранни зори до късна вечер! **Но някои от вас не са спасени. Жътвата и лятото свърши, а вие не сте спасени.**

О, аз се моля на Бога да бъдете спасени сега. Аз не мога да достигна целта, която обгаря сърцето ми – през следващия месец да отида и да проповядвам пред една по-голяма църква в Селскостопанската зала, тъй като усещам, че ръката на Господа не ми позволява. Заболяването отново се върна при мен и е много вероятно да ме очакват месеци на слабост и болка; но аз се молих, след като не мога да хвърля мрежата си в по-широко място, да мога да имам повече посетители тук. Поради ограниченията на залата, ние не можем да имаме по-голяма църква, но аз с удоволствие бих обърнал още повече хора към Господа. *(Коментар: Спържън бил ръкоположен много млади и когато бил 20-годишен, през 1854 отишъл да проповядва в Лондон. Много бързо се прочул, залата в която проповядвал не можела да побере желаещите да го слушат и само за няколко години построили огромна зала с 5000 седящи места, която както виждате, също се оказала недостатъчна. Д.Пр.)* Трудно е да се проповядва, скучно е да се работи, ако няма резултати. Ние трябва да имаме хора, които се обръщат към Господа. Подобна на една жена от древността, за която се разказва в Библията, която казала на мъжа си Яков: *“Дай ми деца иначе ще умра.”* (Бит.30:1), **същото важи и за проповедника: той трябва да спасява грешни хора, иначе се моли да умре.** Драги слушателю, ако тези освежителни времена могат да дойдат, нашата молитва е ти да се покаеш и да се повярваш в Христос, за да бъдат заличени греховете ти и ти да се изпълниш с безценната благословия на спасението.

Според смисъла на текста и контекста на Новия Завет, **това ще се случи при второто идване на Исус**. *(Коментар: Превел съм книгата на Спържън „Второто идване на Исус.“ Можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.)* Исус ще дойде още веднъж и идването му ще е подобно на пороен дъжд в пустинята. Църквата му ще се съживи и ще бъде освежена; **тя отново ще надигне глава след летаргичния си сън и тялото ѝ ще излезе от гробницата. Но горко на вас, които не сте спасени до идването на Христос, защото за вас идването на Господа ще бъде тъмнина, а не светлина. За невярващите денят на второто идване на Христос на земята ще бъде “денят, който гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява.”** (Мал.4:1) А кой може да издържи на денят на неговото идване? Кой ще може да устои, когато той се появи? Защото той е като рафиниращ огън и като сапун на тепавичаря; той ще седне като пречиствача и като човека, който очиства среброто от примесите му; и ще очисти синовете на Леви. О, ако се покаеш и повярваш в Господа, ти ще стоиш изцяло погълнат в деня на неговото идване, когато небето и земята ще се свият на руло, когато твърдите скали ще започнат да се топят, и звездите, подобно на изсъхнали смокинови листа, ще паднат от дървото, и ще се чуе гръмолен и протяжен звук на тръба който ще каже: *“Събудете се, вие, мъртвите и елате да бъдете съдени.”* Тогава ще започне Страшният Съд и Съдията ще седне на трона си, за да отдели праведните от порочните хора. В този ден Господ има милост към вас, стига милостта ми сега да те е направила покорен на думите в текста: *“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа.”* (Чарлз Спържън – прочут английски проповедник от 19 век)

